

Cao Xueqin

KIZIL OĞANIN RÜYASI

IV. Cilt

Özine Sorul Edebiyat

Xueqin Cao

Kızıl Odanın Rüyası IV. Cilt

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=69429319

Kızıl Odanın Rüyası. IV. Cilt:

ISBN 978-625-6862-37-1

Аннотация

Cao Xuequin tarafından 18. yüzyılın ortalarında yazılan Kızıl Odanın Rüyası, Çin'in dört büyük klasik eserinden biri olarak kabul ediliyor. İlk kez 1792'de yayımlanan ve yarı otobiyografik nitelikler taşıyan romanın, Çing (Mançu) Hanedanlığı'na tekabül eden dönemi anlattığı kabul ediliyor. Yan yana konaklarda yaşayan Jia sülalesinin iki kolunun günlük yaşamlarının ayrıntılarıyla anlatıldığı, yüzlerce karakterin yer aldığı sayfalar, âdeta büyüğü bir masal tadı bırakıyor okuyucuda. Çin feodal toplumunu çok iyi analiz etmiş olan Cao Xuequin, üst ve alt sınıftan karakterler aracılığıyla feodalizmin açmazlarını, zalimliğini, ikiyüzlülüğünü ve ahlaki durumlarını da cesaretle gözler önüne seriyor. Bunu da zaafı, aciziyeti ve yüceliği ile insan doğasını muazzam yansıtarak ve hayaller, rüyalar, şiirler, şarkılar eşliğinde yaptığı için hem kadim Çin medeniyeti ve sanatıyla yakından tanışıyoruz hem de düzen eleştirisi havada ve gerçeklikten kopuk kalmıyor. “Gerçek, kurgudan daha tuhaftır.” der Mark Twain. Kim bilir, Kızıl Odanın Rüyası'nın yüzlerce yıldır ayakta kalmasının bir sebebi de budur... Bir gün ölümsüz Taocu Saygıdeğer Hükümsüz, tekrar Mavi Bayır Zirvesi'nden geçerken, gökyüzünün tamirinde

kullanılmayan taşı gördü; önceki gibi üzerindeki yazılarla orada hareketsiz duruyordu. Bir kere daha dikkatle okuyunca, şiire yeni bir bölüm eklenerek tamamlandığını fark etti. Bu yeni ifadeler birkaç akıbeti ortaya koyuyor ve olaylarda eksik kalan parçaları birleştirip, orijinal hikâyenin altında yatan kader örgüsünü tamamlıyordu.

Содержание

GİRİŞ	9
AÇIKLAMALAR	14
85. BÖLÜM	23
86. BÖLÜM	48
87. BÖLÜM	72
88. BÖLÜM	94
89. BÖLÜM	114
90. BÖLÜM	132
91. BÖLÜM	150
92. BÖLÜM	167
93. BÖLÜM	189
94. BÖLÜM	210
Конец ознакомительного фрагмента.	214

Cao Xueqin

Kızıl Odanın Rüyası. IV. Cilt

Cao Xueqin (Ts'ao Hsueh-Ch'in), Çing Hanedanlığı döneminde, çeşitli kaynaklara göre 1715, 1724-1763 ya da 1764 yıllarında yaşayan Çinli yazardır. Çin edebiyatının dört büyük klasik romanından biri olarak kabul edilen *Kızıl Odanın Rüyası* ile tanınır.

1610'ların sonlarında, Mançu Hükümdarlığı'nın özel hizmetindeki bir Han sülalesinde doğmuştur. Ataları, Sekiz Sancak'ın Beyaz Sancak birliklerindeki askerî hizmetleriyle kendilerini göstermişler; ardından saygınlık ve zenginlik kazandıkları resmî görevlere gelmişlerdir.

İmparator Kangxi döneminde sülalenin prestiji ve gücü zirveye ulaşmıştır. Cao Xueqin'in büyükbabası Cao Yin, Kangxi'nin çocukluk arkadaşı annesi Sun Hanım, Kangxi'nin sütannesidir. Kangxi, hükümdarlığının ikinci yılında, Cao Xueqin'in büyük büyükbabası Cao Xi'yi Nanking'de İmparatorluk Tekstil Müdürü olarak atamıştır. Cao Xi 1684 yılında ölünce, Cao Yin görevi devralmıştır. Cao Yin dönemin en önde gelen ediplerinden biri ve meraklı bir kitap koleksiyoncusudur.

1712 yılında Cao Yin ölünce, Kangxi görevi Cao Yin'in tek oğlu Cao Yong'a vermiş; o da 1715 yılında ölünce, Kangxi ailenin baba tarafından yeğeni Cao Fu'yu evlat edinmelerine izin

vermiş ve bu görevi o sürdürmüştür. Böylece sülale üç kuşak boyunca İmparatorluk Tekstil Müdürlüğü'nü üstlenmiştir.

Ailenin talihi, Kangxi'nin ölümünden sonra İmparator Yongzheng'in tahta geçişine kadar devam etmiştir. Yongzheng aileye karşı ciddi şekilde saldırıya geçmiş, mülküne el koymuş, Cao Fu hapse atılmıştır. Bir yıl sonra Cao serbest bırakılınca, iyiden iyiye fakirleşen aile Pekin'e taşınmak zorunda kalmıştır. Cao Xueqin, küçük bir çocukken yoksulluk içinde yaşamıştır.

Cao Xueqin'in çocukluğuna ve yetişkinliğine dair hemen hemen hiç kayıt yoktur. Redoloji âlimleri Cao'nun doğum tarihini hâlâ tartışmakta, öldüğünde kırklı yaşlarında olduğunu düşünmektedirler. Cao'nun, Cao Fu'nun mu, yoksa Cao, Yong'un mu oğlu olduğu bilinmemekle beraber, Cao Yong'un tek oğlunun 1715 yılında doğduğu kesin olarak bilinmektedir; bazı redoloji âlimleri bu çocuğun Cao Xueqin olduğuna inanırlar. Aile kayıtlarında Cao Yong'un tek oğlu Cao Tianyou olarak geçer. Kayıtlarda ne Cao Zhan ne de Cao Xueqin'in izine rastlanır.

Cao Xueqin hakkında tüm bilinenler, çağdaşları ve arkadaşlarından edinilen bilgilerdir. Cao, Pekin'in batı kırsalında, resimlerini satarak, yoksulluk içinde yaşamıştır. Alkoliktir; arkadaş ve tanıdıkları zeki ve yetenekli biri olduğunu; on yıl, bir kitap -muhtemelen *Kızıl Odanın Rüyası*- üzerinde sebatla çalıştığını söylerler. Özellikle tepe ve kayalık resimleri ve şiir konusundaki yaratıcılığı övgü almıştır. Cao, romanını tamamlanmaya yakın bir noktadayken 1763 ya da 1764 yılında ölmüştür. Romanının, en azından taslağı tamamlanmış

el yazmalarının bazı sayfaları dost ve akrabaları arasında dolaşırken kaybolmuştur. Cao sağken bir oğlunu kaybetmiş, karısı kendisinden sonra ölmüştür.

Çocukluğundaki lüks yaşam, onu soylu ailelerin ve yönetici sınıfın yaşam tarzlarıyla tanıştırmış; ileri yaşındaki yoksulluk, hayatı daha açık ve etkili bir şekilde gözlemlemesini sağlamıştır. Kendi hayat anlayışı, yenilikçi fikirleri, ciddi tutumu ve büyük ustalığıyla birleşince, Çin klasik romanının zirvesi olarak kabul edilen *Kızıl Odanın Rüyası* ortaya çıkmıştır.

Hayatının eseri, ölümünden sonra ün kazanır. Bir yorumcunun dediği gibi, “kan ve gözyaşı” içinde yazılan bu eser, şöhretli bir ailenin zirveye çıktıktan sonra düşüşünü bütün canlılığıyla ortaya koyar. Cao’nun, muhtemelen oğlunu kaybetmenin acısına dayanamayarak aniden öldüğü dönemde, ailesi ve arkadaşları el yazmalarını temize çekiyorlardı. 80 bölümlük bu çalışma, Cao’nun ölümünden sonra Pekin’de elden ele dolaşmaya başlamış ve kısa sürede koleksiyoncuların gözdesi olmuştur. 1791 yılında Cao’nun çalışmalarına ulaştıklarını iddia eden Cheng Weiyuan ve Gao E. 120 bölümlük “tamamlanmış” versiyonunu düzenleyip basarlar. Pek çok modern âlim, son 40 bölümün Cao Xueqin tarafından tamamlanıp tamamlanmadığını sorgulamaktadır.

Serpil Demirci, Ankara’da doğdu. Hacettepe Üniversitesinde İngiliz Dil Bilimi okudu. Reklam sektöründe çalıştı. Edebiyat ve edebiyat dışı çevirileri var.

Çevirilerinden Bazıları: *Kızıl Şefin Fidyesi* (O’Henry),

Başaran Akıl (J. Brown), *Bütün Pazarlamacılar Yalancıdır* (S. Godin), *Gece Dönencesi* (M. Gruber), *Lanetli Kadın* (D. Lindsay). *Ben-Hur: Bir İsa Hikâyesi* (L. Wallace).

GİRİŞ

Kızıl Odanın Rüyası (Hóng Lóu Mèng) ya da *Taşın Hikâyesi* olarak adlandırılan ve Çin'in dört büyük klasik romanından biri olarak kabul edilen, bir şaheser niteliğindeki bu kitap, Cao Xueqin tarafından 18. yüzyılın ortalarında yazılmış, ilk kez 1792 yılında yayımlanmıştır.

Dört yüzü aşkın karakterin yer aldığı roman, yan yana konaklarda yaşayan iki koluyla Jia sülalesinin altın çağını, günlük ilişkilerini, hayal kırıklıklarını, ümitlerini, ümitsizliklerini ve çöküşünü anlatır.

İlk bakışta sayısız karakter ve olayın esrarengiz bir karmaşası izlenimi veren roman, muhteşem bir psikolojik derinlik, felsefi yaklaşım ve çok katmanlı yapısıyla, zengin bir aile destanını, trajik bir aşk üçgenini, aşamalı bir uyanışı ve arınmayı, gayet yalın bir şekilde ortaya koyar.

Dil açısından, her biri bir mesaj iletmek üzere incelikle seçilmiş, iki, hatta üç anlam taşıyan eş sesli kelimelerle dolu olan ve yazarın, yer yer kader ve reenkarnasyon göndermelerine yer verdiği eserde, 120 bölüm boyunca, hayal ile gerçeğin iç içe geçtiği, kesintisiz bir diyalog sürüp gider.

Roman bir taraftan, maddi dünyanın (kızıl toz) hayalî ve geçici doğası üzerine Budist bir yaklaşım; diğer taraftan, soylu ve büyük bir ailenin zenginlik, şan şeref ve kendi kendisini yok ediş hikâyesidir.

Roman, yazarı Cao Xueqin'in kendi ailesi ve buna bağlı olarak ing (Mançu) Hanedanlığı'nın yükselişi ve çöküşünü yansıtan, yarı otobiyografik bir eserdir. Yazar, birinci bölümde ifade ettiği gibi, "Bu hareketli ve tozlu dünyada, hiçbir şey başaramamış biri olarak, birden geçmişte tanıdığı bütün genç kızları hatırlamış... Ve onların unutulup gitmelerine izin vermek istememiş." Bunu yaparken de zamanın Çin kültürünü, şiirler, bilmeceler, hayaller, rüyalar ve masallar eşliğinde muhteşem bir şekilde gözler önüne sermiştir. Esaslı bir aile destanını, pek çok hayatın birbirine geçmiş dokusuyla örerken, 18. yüzyıl Çin toplumuna ilişkin protokol, toplumsal yapı, aile yapısı, eğitim, yeme içme şekli, çay kültürü, festivaller, atasözleri, tiyatro, müzik, mimari, cenaze âdetleri, gelenekler, batıl inançlar gibi unsurları ayrıntısıyla sunmuştur.

Romanda, idealist ile gelenekselin, aşk ile kaderde yazılı evliliğin, Konfüçyüsçü bir baba ile asi oğlunun, fâni ile ruhani dünyanın, gerçek ile hayalin çatışması da sergilenir.

Yazar, kitabın tam da kalbinde yer alan trajik aşk hikâyesini yüzeysel olarak anlatmak yerine, karakterlerin zihinlerinin ve aralarındaki girift ilişkilerin derinliklerine inerek, feodalizmin ikiyüzlülüğünü ve zalimliğini, üst sınıfın gerileyişini ortaya sererek, trajedinin sosyal kökenine dokunur. Roman, feodalizmi, onun kokuşmuş siyasetini, evlilik sistemini, ahlaki ilişkileri eleştirir; acımasızlığını ve insaniyetsizliğini kınar. Bu yönüyle Çin'deki feodal toplumun bir analizi olarak ansiklopedi niteliğinde görölmektedir.

Kızıl Odanın Rüyası, âdeta bir karakter deryasıdır. Romanın başkahramanı Baoyu, soylu, feodal sınıfa başkaldıran, aristokrat yaşam tarzını reddeden, erkekleri hor görüp, feodal sistem tarafından baskılanan ve ezilen kadınlara ilgi gösteren bir asidir. Kadın kahramanı Daiyu de isyankâr bir karakterdir, feodal toplumdaki kadınların kötü kaderini ve baskılarına direnci temsil eder ama soylu kızlara özgü olduğu üzere, onun da zayıflığı sakın ve aşırı kırılğan yapısıdır. İkisinin tersine, diğer bir kahraman olan Baochai, feodal toplumun geleneksel bir kadını olarak resmedilir. Ayrıca söz konusu ailenin alt basamadığında, türlü türlü iyi, saf ve cesur hizmetçi kızlar vardır. Roman, özellikle insan karakterini irdeleyişi, fiziki görünüşlerini, duygu ve düşüncelerini ortaya koyuşu ve karakterleriyle mükemmel bir uyum içindeki günlük yaşantılarını ayrıntısıyla gözler önüne serdiği açısından büyük bir sanatsal başarıdır.

Romana adını veren “Kızıl Oda”nın, Çin’in varlıklı ailelerinin kızlarının yaşadıkları, iç içe bölümlerden geçilerek ulaşılan, korunaklı özel odalarını ya da kitabın beşinci bölümünde, roman kahramanı Baoyu’nün rüyasında gittiği kırmızı odayı ifade ettiği düşünülmektedir.

Aynı zamanda, “Kızıl” kelimesiyle, Budist düşüncede, dünyevi ihtişam, lüks, zenginlik ve şeref gibi kavramları içeren, her şeyin bir illüzyondan ibaret olduğu maddi dünya için kullanılan “Kızıl Toz” ifadesine atıfta bulunduğu da söylenebilir.

Romanda belli bir zamandan söz edilmez ama Çing (Mançu) Hanedanlığı (1644-1912) döneminde geçtiğine dair bazı üstü

kapalı göstergeler bulunmaktadır.

İlk kez 1792 yılında yayımlanan eserin ilk 80 bölümü Cao Xueqin tarafından yazılmış; Cao'nun el yazmalarına ulaştıklarını iddia eden Cheng Weiyuan ve Gao E bunları düzenlemiş ve 120 bölüm hâlinde basmıştır. Pek çok modern âlim, son 40 bölümün Cao Xueqin tarafından tamamlanıp tamamlandığını sorgulamaktadır. Cao Xueqin hayattayken, ilk 80 bölümün el yazmaları arkadaşları arasında dolaşmış ve büyük bir ilgi görmüştür.

60 yılı aşkın bir zamandır, bazı Çinli âlimler tarafından bu esere ilişkin modern eleştirel çalışmalar yürütülmektedir. Bütün bu akademik çalışmalar, Redoloji olarak adlandırılan özel bir alanın oluşmasını sağlamıştır. Redoloji'deki çalışmalar genellikle dört grupta toplanmaktadır. Birincisi, Zhou Chun, Chen Yupi, Xu Fengyi gibi âlimlerin yer aldığı, eleştirel düşünce grubu yorumcular; ikincisi Wang Mengruan ve Cai Yuanpei'nin yer aldığı alegorik düşünce grubu endeksçiler; üçüncüsü Hu Shi, Yu Pingbo ve Zhou Ruchang'ın yer aldığı araştırmacı düşünce grubu metin eleştirmenleri ve dördüncüsü de Zhou Ruchang ve Li Xifan gibi âlimlerin yer aldığı edebî düşünce grubu edebiyat eleştirmenleridir.

ÇEVİRİDE KULLANILAN KAYNAKLAR

–*The Story of the Stone, or The Dream of the Red Chamber*,
David Hawkes, John Minford

–*A Dream of Red Mansion*, Glayds Yang

<https://dream-of-the-red-chamber.fandom.com/wiki/>

Dream_of_the_Red_Chamber_Wiki

AÇIKLAMALAR

5. Bölüm’de, Baoyu’nün gördüğü kayıtlardaki resimler ve dizeler, ilk üç kayıttaki otuz altı kızın her birini bekleyen kadere dair üstü örtülü işaretler ortaya koyar.

Baktığı ilk şey, üçüncü kaydın ilk sayfasıdır. Karanlık bir gökyüzü resmi ve *Bulutsuz bir gökyüzünde / Berrak aya nadiren rastlanır*, dizeleri Baoyu’nün hizmetçisi Qingwen’in (rengârenk berrak bulutlar) hüzünlü kaderine bir göndermedir. Adının anlamı üzerine küçük bir oyun yapılmıştır.

Sonra üçüncü gruptaki ikinci kızın kaydı gelir: Xiren. Resimdeki çiçek demeti, çiçek anlamındaki soyadı Hua’yı temsil eder. Benzer şekilde minder de isminin Çince anlamı Xiren’e gönderme yapar. Arkasından gelen *talihten iltimaslı aktör*, onun sonunda evlendiği Jiang Yuhan’dır.

Baoyu, daha sonra İkinci Kayıt dolabına gider, bunlar ikinci gruptaki kızlarla ilgilidir. Bu sefer, Xiangling’i anlatan ilk resme bakar. Resim Xiangling’i değil de küçük bir kızken, kaçırılmadan önceki adı Yinglian’i (lotus) ifade eder. Xiangling hayatı boyunca çok zulüm görmüş; Xue Pan’in, adı osmantus anlamına gelen, korkunç karısı Xia Jingui’den de çok çekmiştir. Keşişin söylediği sözlerdeki gizemli “eriyen kar” ifadesi, soyadı Çince kar ile eş sesli olan Xue Pan’i belirtir.

Baoyu, Birinci Kayıt dolabına döner. Burası birinci gruptaki on iki kızın kaderiyle ilgilidir. Sıralaması, kendisi için söylenen

Altın Günlerin Rüyası şarkılarınıninkiyile aynıdır:

Bir ve İki: Lin Daiyu ve Xue Baochai

Resim basit bir işareti ortaya koyar. İki ağaç Lin'in (ağaç, orman) Çince karşılığını, “yeşimden kemer” ise Daiyu'yü ifade eder. Daiyu'nün ismindeki dai “kemer” kelimesiyle eş seslidir; yu da “yeşim taşı” demektir. Kar yığını, Baochai'in soyadını, yani Çince kar kelimesiyle eş sesli olan Xue'yi; altın toka da “değerli saç tokası” anlamındaki ismi Baochai'i ifade eder.

Birinci şarkıda, *Varsın yakıştırsın onlar birbirlerine / Altın ile yeşim taşını* dizeleri Baochai (altın) ile Baoyu'nün (yeşim taşı) evliliğini ifade eder. Malum taş ve çiçek Baoyu ile Daiyu'nün sembolleridir. “Kristal kar” Baochai'in soyadı Xue'yi, “ormandaki yapayalnız peri” Daiyu'nün soyadı Lin'i anlatır.

İkinci şarkı zaten kendi kendisini açıklar.

Üç: Yuanchun

Yuan anlamındaki “ağaç kavunu” Yuanchun'e gönderme yapar. “Üç bahar” Yingchun, Tanchun ve Xichun'dür. “Tavşan” ile “kaplan” Çin yıllarına isim veren astrolojik işaretlerdir. Yuanchun, tavşan yılından hemen önceki kaplan yılında ölür.

Dört: Tanchun

Roman boyunca Tanchun uçurtmayla ilişkilendirilir. Bu onun ana motifidir. Bu nedenle 22. Bölüm'de Büyükanne Jia'nın partisinde, Tanchun'ün sorduğu bilmecenin cevabı uçurtmadır.

Tanchun üç baharın içindeki en yetenekli ve en zeki olanıdır. Kaderinde uzak bir vilayette görev yapan genç bir delikanlıyla evlenip gitmek vardır ve ailesini belki de bir daha

hiç göremeyecektir. Dördüncü Şarkı, gözyaşları içindeki gelini evlilik sürgününe götüren tekneye gönderme yapar.

Beş: Shi Xiangyun

Xiang, Hunan vilayetinde kuzeye doğru, Dongting Gölü'ne akan nehirdir. Yun “bulut” demektir. Shi Xiangyun, Büyükanne Jia'nın ağabeyinin torunudur. Çocukluğunda öksüz kalıp sevgisiz ve sert bir amca ve yenge tarafından büyütülmüştür. Onun kaderinde de mutlu bir evlilik yapmak ama kısa bir süre sonra kocasını kaybetmek vardır.

Beşinci şarkıdaki *Gaotang üzerindeki bulutlar* ve *Xiang Nehri'nin suları*, bir kere daha Xiangyun'ü ima eder.

Altı: Miaoyu

Miaoyu'nün Çincedeki anlamı yeşimdir. Bu nedenle resimde yeşim taşı vardır. On iki kız arasında Jia ailesiyle akrabalığı olmayan tek kişi o olsa da birkaç yıl Baoyu ve diğerleriyle Manzara Bahçesi'nde yaşamıştır. Temizliğe hastalıklı bir düşkünlüğü ve saflığa takıntısı vardır ama sonu kaçırılmak ve tecavüze uğramak olur.

Yedi: Yingchun

Yingchun üç baharın en büyüğüdür; diğer herkesin karşı çıkmasına rağmen duygusuz ailesi tarafından kendisine çok kötü davranan, sarhoş, kumarbaz, ahlaksız ve korkunç Sun Shaozu ile evlendirilir. Çin'deki çok eski bir fablada, Dongguo Bey ve kurt Zhongshan arasında geçen bir olay anlatılır. Çok okuyan, âlim Dongguo Bey, kurdu avcılardan kurtarır ama avcılar gittikten sonra çok aç olan kurt onu yemeye niyetlenir.

Bu nedenle Kurt Zhongshan yalnızca gaddarlığın değil, aynı zamanda nankörlüğün de sembolü olmuştur. Sun ve ailesinin bir şekilde Jialara borçlu oldukları ima edilir.

Sekiz: Xichun

Üç baharın en gencidir. Tıpkı kuzeni Baoyu gibi sonunda dünyadan elini eteğini çekip, kendisini dine adar.

Dokuz: Wang Xifeng

Xifeng'ın adı Zümrüdüanka anlamına gelir. Buz dağı belki de ailenin çöküşünden sonra Xifeng'ın yaşadıklarına gönderme olabilir.

Dokuzuncu şarkı daha açık ve anlaşılırdır.

On: Qiaojie

Xifeng'ın kızıdır. Bu isim Xifeng'ın ricası üzerine Liu nine tarafından verilmiştir ve Çin mitolojisine göre Dokumacı Kız'la ilişkilendirilen bir festivalle aynı adı taşır. Odalık olarak satılmaya kalkışılınca Liu nine tarafından köye götürülerek kurtarılır.

On Bir: Li Wan

Li soyadı erik demektir. Li Wan, Baoyu'nün küçük yeğeni Jia Lan'ın annesidir; onun adı orkide anlamındadır. Jia Lan, ailenin talihinin enkazından yüksek bir memur olmak üzere çıkar ve törenlerde annesine saray kıyafetleri giymeye hak kazandırır.

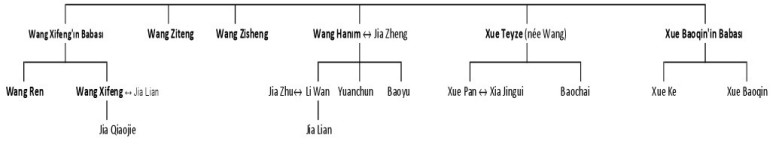
On İki: Qin Keqing

Görünüşe göre, çok güzel ve cilveli bir kadındır ve 7. Bölüm'de Jiao Da'nın iddia ettiği gibi kayınpederi ile ilişkisi vardır.

Yatak odası, şehvet düşkünü bir kadına yakışır paha biçilmez eserlerle doludur. Baoyu, onun yatağında uyurken rüyasında Büyük Boşluk Hayalî Diyarı'na gider ve hem Xue Baochai hem de Lin Daiyu'yü temsil eden, Keqing ile beraber olur.

Wang Ailesi Soyağacı

Shi Ailesi Soyağacı

Dadı Li	Baoyu'nün sütannesi; Qiaojie'nin dadısı.
Feng Ziyang	Jiaların aile dostu.
He ana	Chunyan'ın annesi, Fangguan'ın analığı
Huang hala	Kuzen Zhen ve Jia Lian ile aynı kuşaktan bir aile üyesi olan Jia Huang'ın karısı, Jin Rong'un halası.
Jia Bin	Kuzen Zhen ve Jia Lian ile aynı kuşaktan bir aile üyesi.
Jia Cong	Jia She'nın odalıklarından birinin oğlu.
Jia Dairu	Jia aile okulunun müdürü olan yaşlı âlim.
Jia Jun	Jia aile okuluna giden bir öğrenci.
Jia Lan	Jia aile okuluna giden bir öğrenci.
Jiang Yuhan	Genç aktör; sonrasında aktörlerin idarecisi; Xiren'in kocası.
Jia Qiang	Ninggou Konağı Jialarının uzak bir akrabası; Jia Rong'un çok yakın arkadaşı.
Jia Qin	Rongguo Konağı Jialarının şehir dışındaki tapınağın rahibelerine göz kulak olması için işe aldıkları, sülalenin genç bir üyesi.
Jia Qiong	Jia ailesinin, Kuzen Zhen ve Jia Lian ile aynı kuşaktan bir üyesi.
Jia Rui	Okul Müdürü Jia Dairu'nun torunu.
Jia Sijie	Jia Qiong'un kız kardeşi.
Jia Xiluan	Jia Bin'in kız kardeşi.
Jia Yun	Rongguo Konağı Jialarının fakir bir akrabası; Wang Xifeng tarafından işe alınır.
Jin Rong	Jia aile okuluna giden bir öğrenci.
Lai Da	Rongguo Konağı'nın başuşağı.

Liu Xianglian	İyi bir ailenin oğlu olan amatör bir oyuncu; Lai Shangrong'un ve genç Jiaların yakın arkadaşı; You Sanjie'nin nişanlısı.
Maioyu	Jialar tarafından Manzara Bahçesi'deki manastırda kalmaya ikna edilen, asil, gururlu ve soğuk Budist rahibe.
Peifeng	Kuzen Zhen'in odalığı.
Qin Zhong	Baoyu'nün en iyi arkadaşı; Jia Rong'un ilk karısı Qin Keqing'in erkek kardeşi.
Sun Shaozu	Jia Yingchun'ün zalim kocası.
Wang Ren	Wang Xifeng'in ağabeyi.
Xia ana	Manzara Bahçesi'nde çalışan yaşlı kadın; Chunyan'ın teyzesi, Chanjie'nin anneannesi.
Xia San	Xia Jingui'nin üvey ağabeyi.
Xieuyan	Kuzen Zhen'in odalığı.
Xing Dequan	Xing Hanım'ın işe yaramaz kardeşi; Xing Xiuyan'ın babası.
Xing Xiuyan	Xing Hanım'ın yeğeni; müsrif ve asalak bir ailenin kızı; Xue Ke'nın nişanlısı.
You Erjie	You Shi'nin iki üvey kardeşinden küçük olanı.
You Sanjie	You Shi'nin iki üvey kardeşinden büyük olanı; Jia Lian'in metresi.
Zhang Hua	Genç ve çapkın kumarbaz; bebekliğinden itibaren You Erjie'nin nişanlısı.
Zhao, Odalık	Jia Zheng'in odalığı; Tanchun ve Jia Huan'ın annesi.
Zhen Shiyin	Bir zamanlar Suzhou'da yaşayan, sonra Tacou bir keşiş olan yaşlı beyefendi; Yinglian'in babası.
Zhou Qiong	Haimen Kıyı Bölgesi Kumandanı; Tanchun'ün

85. BÖLÜM

Jia Zheng, bakan yardımcılığına terfi eder.

Xue Pan, bir başka adam öldürme işine karışır.

Odalık Zhao odasından dışarıdaki Jia Huan'a ateş püskürürken, Huan da oradan bağıyordu.

“Alt tarafı tencereyi devirdim, biraz ilaç döküldü! Çocuğunu öldürmedim ya! Sizin böyle bağırp, bana iftira ederek adımlı lekelediğinizi duyan da çocuğa bir şey yaptığımı sanır! Bir gün gerçekten işini bitireceğim! O zaman dersinizi alacaksınız! Ayaklarını denk alsınlar!”

Odalık Zhao hışımla dışarı çıkıp Huan'ın ağzına bir tokat patlattı.

“Böyle korkunç şeyler söyleyerek aranıyorsun! Boynunu kırarlarsa görürsün!” dedi.

Bir süre böyle bağıışıtlar. Jia Huan, Xifeng'ın iğneleyici sözlerini annesine iletince, kadın daha da çileden çıktı. Artık birisini gönderip özür dilemesi söz konusu değildi ve birkaç gün sonra Qiaojie iyileşse de bu olay ailenin iki tarafındaki kini daha da derinleştirdi.

Bir gün Lin Zhixiao, Jia Zheng'a Pekin Prensi'nin yaş günü

olduğunu haber verdi.

“Özel bir talimatınız var mı, beyefendi?”

“Her zaman gönderdiklerimizi gönderelim.” dedi Jia Zheng.
“Ama önce Sör She’ya haber ver.”

“Tamam, efendim.” dedi Lin ve gerekli ayarlamaları yapmak üzere gitti. Kısa bir süre sonra, Jia She kardeşiyle ziyaretin ayrıntılarını konuşmak için geldi. Kuzen Zhen, Jia Lian ve Baoyu’yü de yanlarından götürmeye karar verdiler. Dört beyefendi için bu sadece sosyal bir yükümlülük olsa da Baoyu için uzun zamandır beklenen bir fırsattı. Yoldaki duraklama esnasında karşılaşmalarından beri prensin yakışıklılığı ve zarif duruşuna büyük bir hayranlık duyuyordu. Hevesle en şık kıyafetlerini giydi ve diğerlerine katıldı.

Saray’a vardıklarında, Jia She ve Jia Zheng kartlarını verdiler; çok geçmeden Saray’ın başharem ağası tespih çekerek dışarı çıkıp tiz bir kahkahayla onları selamladı.

“Umarım hepiniz iyisinizdir.”

Karşılıklı hâl hatır sormalardan sonra üç genç Jia öne çıkıp selam verdi.

“Majesteleri sizi kabul etmekten memnuniyet duyuyor.” diyerek onları içeri aldı başharem ağası. İki kapıdan ve bir avludan geçip prensin evinin iç kapısına geldiler. Orada bir kere daha durup harem ağasının içeriye haber vermesini beklediler; bu arada kapıda görevli küçük hadımlar onları oyaladılar. Kısa bir bekleyişten sonra başharem ağası geri geldi.

“Bu taraftan lütfen.” dedi.

Ciddiyetle yollarına devam ettiler. Tören kıyafetleri içindeki prens, girişten ana salona uzanan üzeri kapalı yolda onları karşılayıp, geldikleri için iltifatlarda bulundu. İki kardeş öne atılıp, saygılarını sunduktan sonra kıdem sırasına göre Kuzen Zhen, Jia Lian ve Baoyu de aynı şeyi yaptılar. Prens, Baoyu'nün elinden tuttu.

“Son karşılaştığımızdan bu yana uzun zaman geçti. Hep aklımdasın.” dedi gülümseyerek. “Söylesene, yeşim taşını muhafaza ediyor musun?”

Baoyu eğilip tek dizini büktü.

“Majestelerinin lütuflarıyla talihsizliklerden korunuyoruz.” dedi.

“Bugün size ikram edeceğim çok özel şeyler yok.” diye devam etti Prens hoş bir şekilde. “Ama en azından sohbet ederek zaman geçirebiliriz.”

Hadımlar kapı perdesini kaldırdılar ve Prens sevimli bir hareketle misafirlerine içeri girmelerini işaret edip önden gitti. Jialar da saygıyla hafifçe eğilerek onu izlediler ve içeri girdiklerinde, ilk önce Jia She yaş gününü kutladı. Prens tevazuyla karşıladı. Sör She diz çöktü, diğerleri de aynı şeyi yaptılar.

Detaylarını anlatmaya gerek duymadığımız bu formaliteler tamamlandıktan sonra, Jialar saygılı bir şekilde izin istediler. Prens hadımlara dönüp, kendi ailesi ve diğer bazı seçkin misafirleri için verilen bir resepsiyona götürülmelerini emretti: Sohbet etmek için Baoyu'nün kalmasını söyledi.

“Otursana.” dedi, diğerleri gidince.

Baoyu kendisine bahşedilen bu şeref için secde ederek teşekkür etti; kapının yanındaki üstü kafes işi, porselen tabureye ilişti. Bir süre okuldaki çalışmalarından, yazdığı kompozisyonlardan ve benzeri şeylerden söz ederken, Prens sevgiyle dinledi. Genç misafirine her zamankinden daha büyük bir ilgi gösteriyor gibiydi. Çay ikram etti ki bu da büyük bir şerefti.

“Vali Wu Ekselansları, dün Majesteleriyle resmî bir görüşme için buradaydı. Babanın Eğitim Müfettişi olarak son görevinde titiz bir tarafsızlık gösterdiğini ve imtihan yaptığı bütün adayların saygılarını kazandığını söyledi. Resmî görüşme sırasına Majesteleri sorduğunda, Wu baban için övgüler yağdırdı. Bu çok hayra alamet bir şey.”

“Bize büyük bir lütuf gösteriyorsunuz, Ekselansları; Vali Wu da çok nazik.”

O konuşurken küçük bir hadım kabul salonundaki resepsiyondan, birçok lort ve beyefendinin ziyafet için teşekkür mesajlarını, şükran kartlarını ve iyi günler dileklerini getirdi. Prens mesajlara bir göz gezdirip lütfkâr bir gülümsemeyle geri verirken, kabulünü bildiren bir şeyler söyledi.

“İzniniz olursa, Majesteleri, Efendi Jia Baoyu için özel olarak emrettiğiniz yemek hazır.” dedi hadım delikanlı.

Prens birkaç talimat daha verdi ve hadım, Baoyu’yü, küçük bir avluya bakan, şahane döşenmiş bir odaya götürdü ve bir başka delikanlıya yemek süresince kendisine refakat etmesini söyledi.

Daha sonra Baoyu teşekkürlerini sunmak için geri dönünce, Prens aynı övgülerle sohbetine devam etti. Birdenbire güldü.

“Senin yeşim taşını gördüğümde o kadar beğendim ki dönünce kuyumcularıma tarif ettim ve aynısından yapmalarını istedim. Bugün gelmene çok sevindim. Eve götürmen için sana vereceğim. Belki hoşuna gider.”

Küçük hadımlardan birine yeşim taşını getirmesi emredildi ve Prens bizzat Baoyu’ye verdi. Baoyu iki eliyle alıp teşekkür etti ve izin istedi. Prens iki küçük hadımdan ona eşlik etmesini istedi. Baoyu ailenin diğer üyelerinin yanına gidip, onlarla beraber eve döndü.

Eve vardıklarında Sör She, Büyükanne Jia’ya saygılarını sunup kendi dairesine gitti. Jia Zheng ve diğerleri de aynı şeyi yaptılar ve resepsiyonu detaylı bir şekilde anlattılar. Baoyu babasına Vali Wu’nun destekleyici hareketlerinden söz etti.

“Vali Wu eski bir dostum ve sevdiğim biridir.” dedi Jia Zheng kuru bir şekilde. “Ayrıca çok da dürüst bir devlet adamı.”

Kısa bir sohbetten sonra Büyükanne Jia hepsine izin verdi. Jia Zheng çıktı; Kuzen Zhen, Jia Lian ve Baoyu onu kapıya kadar geçirdiler. Jia Zheng, giderken onlara biraz daha kalıp Büyükanne Jia’ya refakat etmelerini söyledi ve dairesine döndü. Çok geçmeden bir hizmetçi gelip, Uşak Lin’in bir haber iletmek üzere dışarıda beklediğini bildirdi. Bir de üzerinde Vali Wu’nun adı olan bir kart verdi. Jia Zheng, Lin’i içeri almasını söyledi ve onunla konuşmak için verandaya çıktı.

“Ekselansları Vali Wu bugün sizi görmek için uğradı,

efendim. Sizin evde olmadığınızı söyledim. Bir şey daha var, Çalışma Bakanlığında bakan yardımcısı makamı boşmuş. Bakanlıktaki resmî görevliler de dâhil bazı insanlara göre, bu görev size verilecekmiş, efendim.”

“Hımmm...” dedi Jia Zheng. “Göreceğiz.”

Lin bir iki meseleyi daha beyiyle görüştüktan sonra gitti.

Jia Zheng ayrıldıktan sonra, Kuzen Zhen ve Jia Lian kendi dairelerine döndüler, Baoyu de Büyükanne Jia’nın dairesine gitti. O zaman Saray’da geçirdiği günü anlatma fırsatı buldu. Prens’in kendisine ne kadar nazik davrandığını söyledi ve kendisine verdiği yeşim taşını çıkardı; taş elden ele dolaştırılıp yorumlar yapıldı. Büyükanne Jia bir hizmetçiye onu güvenli bir yere kaldırmasını söyledi.

“Ne olursa olsun, kendininkini sakın çıkarma; karışabilirler!” dedi Baoyu’ye.

Baoyu derhâl boynundakini çıkardı.

“Baksana!” dedi. “O kadar farklılar ki nasıl karıştırayım? Aklıma geçen akşam yatarken olanlar geldi, büyükanne. Taşımı çıkarmış yatak perdelerimin içinde bir yere asmıştım, üzerinde bir hale fark ettim ve yatağım gül rengi bir ışıkla aydınlandı.”

“Bak yine saçmalıyorsun!” diye bağırdı Büyükanne Jia. “Perdenin saçakları kırmızı! Lambanın ışığı yansımıştır!”

“Olamaz ki! Lambaların hepsi sönmüktü, odam zifirî karanlıktı

ama ışıltıyı görebiliyordum?”

Xing Hanım ve Wang Hanım manalı bir gülümsemeyle birbirlerine baktılar. Son günlerde onların da akıllarında gül rengiyle ilgili bir şeyler vardı. Xifeng da esrarlı bir şekilde konuşmadan duramadı.

“Şans işareti.” dedi.

“Ne şans?” diye sordu Baoyu.

“Sen anlamazsın.” dedi Büyükanne Jia hemen. “Bugün senin için heyecanlı bir gün oldu. Gidip dinlen haydi, burada hikâye anlatıp zaman kaybetme.”

Baoyu bir iki dakika daha kalıp Bahçe’ye döndü. O odadan çıkınca, Büyükanne Jia, Wang Hanım’a döndü.

“Xue Hanım’a gidip konuyu açabildin mi?” diye sordu.

“Evet, anne, konuştuk.” dedi Wang Hanım. “Feng, birkaç gündür küçük Qiaojie ile o kadar meşguldü ki bugüne kadar gitme fırsatımız olmamıştı. Neyse, ablam bu fikre çok memnun oldu ama son kararı bildirmeden önce Pan’in eve dönmesini beklemesi gerektiğini söyledi. Ailenin en büyük erkeği olarak önce ona danışmak istiyormuş.”

“Doğru.” dedi Büyükanne Jia. “Konuşma fırsatı bulmalarını beklemek zorundayız o zaman. Bu arada kimseye bir şey söylemeyin.”

Bu hoşbeşi bir tarafa bırakıp Kızıl Neşe Avlusu’na gelen

Baoyu'nün Xiren'le konuşmalarına dönelim.

“Büyükanнем ve Feng çok gizemli bir şeyler yapıyorlar. Neler olduğunu hiç bilmiyorum.” dedi Baoyu.

Xiren bir an düşündü.

“Benim de hiçbir fikrim yok.” dedi sonunda, tuhaf bir gülümsemeyle. Sonra, sanki bir kere daha düşünmüş gibi ekledi.

“Acaba konuşurlarken Bayan Lin orada mıydı?”

“Yok canım! Biliyorsun hasta, yatıyor o.”

Konuşmaları, yan odada tartışan Sheyue ve Qiuwen'in sesleriyle yarım kaldı.

“Ne oluyor size?” diye seslendi Xiren.

“Hep Qiuwen'in yüzünden!” dedi Sheyue. “Kâğıt oynarken hile yapıyor! Kazandığında paramı aldı ama şimdi ben kazandım, para vermiyor. Bütün paramı silip süpürdü.”

“Haydi canım!” diye araya girdi Baoyu gülerek. “Aptallığı bırakın! Birkaç bozukluk için kim kavga eder?”

İki kız öfkeyle surat asıp dışarı çıktı, Xiren de Baoyu'nün yatmasına yardım etti.

Xiren, Baoyu'nün sözünü ettiği gizemli konuşmanın nişan meselesiyle ilgili olduğundan emindi. Şu anki ruh hâlindeyken, böyle hassas bir konunun onu yine bir krize sokabileceğinden korkup bilmiyormuş gibi yaptı. Kendisi de son gelişmeleri öğrenmeye can atıyordu. O gece yatağında yatarken, sabah ilk iş gidip Zijuan'i görmeye karar verdi. Onun kesin haberi vardı ve neler olduğunu anlatırdı.

Ertesi gün erkenden kalktı. Baoyu'yü okula gönderdikten

sonra kendi sabah hazırlıklarını bitirip Bambu Evi'ne doğru yola koyuldu. Zijuan avluda çiçek topluyordu, gülerek selamladı onu.

“Merhaba, Xiren. İçeri gelip otursana.”

“Teşekkür ederim. Çiçeklerle meşgulsün. Bayan Lin nasıl?”

“Sabah tuvaletini yeni tamamladı. İlacının ısınmasını bekliyor.”

Zijuan Xiren'i içeri aldı. Daiyu kitap okuyordu, bu da Xiren'e konuşmak için bahane yarattı. Samimi bir şekilde gülümsedi.

“Böyle erken saatte okumaya başlarsanız, yorgun olmanız normal, küçük hanım. Efendi Bao keşke sizi örnek alsın!”

Daiyu cansız bir şekilde gülüp kitabı bıraktı. Bu arada Xueyan, üzerinde bir fincan ilaç ve bir fincan su olan bir tepsiyle geldi. Arkasında da tükürük hokkası ve kâse taşıyan küçük bir hizmetçi vardı.

Xiren, ağızlarından laf almak niyetiyle gelmişti ama bütün bu ilaç telaşının arasında konuyu açma fırsatı bulamadı; istediği bilgiyi alması ufak bir ihtimal olduğundan, aksi Bayan Lin'i kızdırma riskini almak istemedi. Biraz daha oturup havadan sudan konuştuktan sonra vedalaşıp eve döndü.

Kızıl Neşe Avlusu'na yaklaşırken, biraz ileride iki erkeğin durduğunu görüp şaşırdı; daha fazla ilerlemenin doğru olmayacağını düşündü. Ama içlerinden biri onu görmüştü, koşarak yanına geldi. Baoyu'nün hizmetkârlarından biri olan Chuyao'ydu.

“Burada ne arıyorsunuz?” diye sordu Xiren.

“Efendi Yun, Efendi Bao'ya bir mektup gönderdi, cevap

bekliyor.” dedi çocuk.

“Ama Efendi Bao’nın okulda olduğunu gayet iyi biliyorsun, ne diye bekliyorsunuz?”

“Ben de öyle söyledim.” dedi çocuk, süklüm püklüm bir şekilde. “O zaman size söylememi ve cevabınızı almamı istedi.”

Xiren sert bir şekilde azarlamak üzereydi ki diğerinin de sinsice yaklaştığını gördü. Dikkatle bakınca bu sinsinin Jia Yun olduğunu anladı. Hizmetkâr çocuğa döndü.

“Zamanı gelince mektubunun Efendi Bao’ya iletileceğini söyle ona.” dedi.

Jia Yun’un ağır ve sinsi ilerleyişi, aslında güzel Bayan Xiren ile yüz yüze konuşma niyetini saklamak içindi. Neredeyse amacına ulaşmak üzereyken, gayet net şekilde duyduğu ret ifadesi üzerine planından vazgeçip durakladı. Xiren dönüp Kızıl Neşe Avlusu’na doğru yoluna devam etti. Kederli Jia Yun, hizmetkâr çocuk eşliğinde Bahçe’den çıktı.

Xiren, Baoyu okuldan dönünce bu olayı anlattı.

“Bugün Batı Sokağı’ndan Efendi Yun buraya geldi.” dedi kısaca.

“Ne istiyormuş?”

“Senin için bir not bıraktı.”

“Nerede? Bakalım ne diyor.”

Sheyue hemen gidip kitaplıktan alıp geldi; Baoyu’ye verdi. Zarfın üzerinde, ‘Saygıdeğer Amcama’ diye yazıyordu.

“Ne komik!” dedi Baoyu. “Babası olduğumu sanıyordum!”

“Ne?” dedi Xiren.

“Önceki yıl, bana beyaz begonyalar gönderdiğinde ‘İtaatkâr ve Sevgi Dolu Oğlun’ diye yazmıştı ya, unuttun mu? Şimdi amcalık makamına düşmüşüm...”

“Gerçekten hiç utanmanız yok!” diye bağırdı Xiren. “Onun gibi yetişkin biri oğlun diye geçiniyor, öyle mi? Daha akli başında olması lazım! Sana gelince... Bao Baba! Sen daha...”

Xiren durdu. Kıpırmızı oldu, hafifçe gülümsedi. Baoyu ne demek istediğini biliyordu.

“Kim bilir?” dedi. “Belki beni manevi babası olarak görüyordur. ‘Çocuğu olmayan keşişin pek çok sadık oğlu olabilir.’ derler. Bunu kabul ettim çünkü bence oldukça zeki ve sevimli biri. Eğer fikrini değiştirmişse, üzülürüm.”

“Aslını sorarsan benim tüylerimi ürpertiyor.” dedi Xiren ve Baoyu mektubu açarken devam etti. “Sinsice yaklaştırmaya çalışıyor ve kaypak bir hâli var. Ona zerre kadar güvenmiyorum.”

Baoyu, mektubun içeriğine öylesine dalmıştı ki Xiren’in söylediklerine pek kulak vermedi. Xiren mektubu okuyan Baoyu’nün yüz ifadesini inceledi. Kaş çatma, gülümseme, sonra baş sallama ve nihayetinde tahammülsüzlük.

“Ne diyor?” diye sordu okumayı bitiren Baoyu’ye.

Baoyu, cevap vermek yerine mektubu yırtıp attı. Xiren konuyu değiştirmenin daha akıllıca olacağını düşündü.

“Yemekten sonra çalışmayı düşünüyor musun?” diye sordu.

“Aşağılık herif!”

“Ne oldu?” diye sordu Xiren gülerek.

“Neyse, boş ver! Haydi yemek yiyelim. Sonra hemen

yatacağım. Biraz hasta hissediyorum.”

Küçük hizmetçilerden birine bir ateş yakıp mektubu içine atmasını söyledi.

Yemek kısa sürede hazır oldu ama Baoyu’nün pek iştahı yoktu, suratını asıp önüne bakarak oturuyordu.

Xiren, her türlü baskı ve ikna çalışmalarından sonra nihayet bir lokma almasını sağlayabildi ama ardından tabağı bırakıp kendisini yatağına attı. Birdenbire ağlamaya başladı.

Ne Xiren ne de Sheyue buna bir anlam verebildi, şaşırıp kaldılar.

“Haydi ama bize söylemen lazım.” diye karşı çıktı Sheyue. “Yun mudur nedir, hep onun yüzünden! Seni bu kadar etkileyecek ne yazmış olabilir, bir gülüyorsun, bir ağlıyorsun. Eğer böyle tuhaf davranmaya devam edersen, bizi endişeden öldüreceksin!”

Kendisi de ağlamak üzereydi. Xiren gülmeden edemedi.

“Sheyue canım, durumu daha da berbat etmesene! Zaten yeterince sıkıntı yarattı, bir de sen başlama. Bu mektubun seninle ne ilgisi var?” dedi.

“Ne aptalca bir laf!” dedi Sheyue. “Kim bilir ne saçmalıklar yazdı. Her şey olabilir. Beni neden işe karıştırıyorsun? Belki de seninle ilgili bir şeydir.”

Xiren cevap vermeden Baoyu yattığı yerden bir kahkaha attı, doğrulup oturdu, üstünü başını düzeltti.

“Tamam, bu kadar yeter. Artık uyuyalım. Yarın erkenden okula gideceğim.” dedi, sonra da yatıp uykuya daldı.

Kızlar da yattılar ve gece sorunsuz bir şekilde geçti. Ertesi sabah tuvaletini tamamlayan Baoyu okula doğru yola çıktı. Daha kapıdan yeni çıkmıştı ki aklına bir şey geldi, Mingyan'e beklemesini söyleyip geri döndü.

“Sheyue!” diye seslendi.

Kız koşarak geldi.

“Ne oldu?”

“Eğer bugün Yun buraya gelirse, bir daha rahatsızlık vermemesini söyle, yoksa büyük hanımefendi ve Sör Zheng'a bildireceğim.”

“Tamam.” dedi Sheyue.

Baoyu tekrar yola koyuldu ama giderken telaş içinde gelen Yun'le karşılaştı. Yun, Baoyu'yü görünce hemen selamladı.

“En içten tebriklerimi sunuyorum, amca!” dedi.

Baoyu bunu mektubunda sözünü ettiği konuya yordu ve ters bir şekilde cevap verdi.

“Her şeye burnunu sokan patavatsız! İnsanların başka dertlerle uğraşmaları senin için hiç fark etmiyor, değil mi?”

“Ama amca!” diye karşı çıktı Yun gülümseyerek. “Bana inanmıyorsan kendi gözlerinle gör. Dışarıda kalabalık toplanmış.”

“Sen neden söz ediyorsun?” diye bağırdı Baoyu öfkeyle.

O anda bir bağırıtı ve alkış dalgası geldi sokaktan.

“Dinlesene!” dedi Yun. “Şimdi inandın mı bana?”

Baoyu daha da şaşırdı. Genel velvelenin arasında birkaç kelime yakaladı.

“Sizde hiç terbiye yok mu? Ne diye buraya gelip gürültü çıkarıyorsunuz?”

Başka bir ses de ona cevap verdi.

“Sör Jia’yı terfi ettiren güç, bize müjde verme ayrıcalığı kazandırdı, diğer evler bunu duyduklarına memnun olacaklar!”

Baoyu sonunda babasının terfi ettirildiğinin resmî olarak açıklandığını anladı; kapının dışındaki velvele iyi dileklerini iletmek isteyen insanlardan geliyordu; tabii sevinçlerini bu kadar gürültülü yapan bahşiş beklentisiydi. Baoyu memnun oldu ve aceleyle Bahçe’den çıktı, yine Jia Yun yolunu kesti.

“Sevindin mi, amca? Senin nişanın da bir açıklansın, o zaman sevinci iki katına çıkar!”

Baoyu kıpkırmızı kesildi ve Jia Yun’ün suratına tükürdü.

“Hemen kaybol şuradan, sersem! Beni hasta ediyorsun!” dedi.

Jia Yun de kızardı.

“Yanlış bir şey mi söyledim? Sanki sen biraz...”

“Sanki biraz ne?” diye sordu Baoyu öfkeyle.

Yun cevap vermeye cüret edemeyip, cümlesini yarım bıraktı. Baoyu de okula gitti.

“İyi haberleri duydum, oğlum.” dedi, onu gülerek karşılayan Dairu. “Aslına bakarsan bugün seni burada gördüğüme şaşırdım.”

“Babamı tebrik etmeye gitmeden önce size gelmek istedim, efendim.” dedi Baoyu kibarca gülerek.

“Anlıyorum. Tamam, bugün derse katılmana gerek yok. Bir günlük izinlisin. Ama Bahçe’de dolaşarak boşa geçirme. Senin

yaşında biri, aile meselelerinde aktif bir rol almasa da senden büyük kuzenlerinle beraber olup birçok şey öğrenebilirsin.”

“Evet, efendim.”

Baoyu eve döndü. Büyükanne Jia’nın dairesinin kapısına yaklaşırken, karşı taraftan gelen Li Gui ile karşılaştı.

“Geri döndüğüne memnun oldum.” dedi Li Gui, yanında durup gülümseyerek. “Ben de okula seni almaya geliyordum.”

“Kim söyledi bunu yapmanı?” diye sordu Baoyu.

“Büyük hanımefendi evine birisini göndermiş.” dedi Li Gui. “Ama hizmetçiler okula gittiğini söylemişler; o da bana birisini gönderip senin için okuldan birkaç gün izin almamı istedi. Şenlikler için tiyatro gösterileri düzenlediklerini duydum. Neyse, beni okula gitmekten kurtardın.”

Baoyu içeri girince Büyükanne Jia’nın ön avlusunun hizmetçiler ve yaşlı kadınlarla dolu olduğunu gördü; hepsinin sadık yüzleri sevinç ve heyecanla ışıldıyordu.

“Geç kaldınız, Efendi Bao! Hemen içeri girip büyük hanımefendiyi tebrik etseniz iyi olur!”

Baoyu’nün yüzü aydınlandı. İçeri girince Büyükanne Jia’yı Daiyu ve Xiangyun’ü iki yanına almış, sedirde otururken buldu. Aşağısında da Xing ve Wang Hanımlar, Tanchun, Xichun, Li Wan, Xifeng, Li Wan’ın iki kuzeni Wen ile Qi ve Xing Hanım’ın yeğeni Xing Xiuyan toplanmışlardı. Baochai, Baoqin ve Yingchun’ün orada olmadıklarını fark etti. Böyle bir topluluğu görmekten çok memnuniyet duyan Baoyu önce Büyükanne Jia, sonra annesi ve Xing Hanım’a tebriklerini sundu; ardından bütün

aileyi selamladı. Gülererek Daiyu'ye döndü.

“Artık iyileştin mi, kuzen?”

“Evet, teşekkür ederim.” dedi Daiyu, hafif gülümseyerek.
“Sen? Pek iyi olmadığını duydum.”

“Evet, geçen gece kalbime ani bir ağrı girdi. Bir süredir iyiyim ama her gün okula gittiğim için gelip seni göremiyorum.”

Baoyu lafını bitirmeden, Daiyu dönüp Tanchun'le konuşmaya başladı. Yanlarında duran Xifeng onlara takıldı:

“Ben de ayrılmaz ikili olduğunuzu sanıyordum. Sizi duyan da yabancı olduğunuzu düşünür. Şu resmiyete bakın!”

Herkes buna güldü. Daiyu'nün yüzü sarardı; önce utancından konuşamadı. Ama bir cevap vermesi gerektiğini düşündü.

“Zaten anlanı bekleyen yoktu...” dedi.

Bu herkesi daha da güldürdü. Xifeng, kısa bir süre durakladıktan sonra, gafının farkına varıp konuyu değiştirmeye yeltendi ama o sırada Baoyu birden Daiyu'ye döndü.

“Kuzen, şu patavatsız ve aptal Yun ne yapmaya çalıştı biliyor musun?” dedi ama ne diyecektiye vazgeçti. Diğerleri şaşkın bir şekilde güldüler.

“Ne diyorsun?” dedi birisi.

Daiyu de herkes gibi olan bitenden habersiz, şaşkın şaşkın gülümsedi. Baoyu başka bir konu açarak sıyrıldı.

“Duyduğuma göre opera oynanacakmış. Ne zaman başlayacak?” dedi.

Herkes ona hayretler içinde bakakaldı. Xifeng cevap verdi.

“Duyan sensin, bize niye soruyorsun?”

“Gidip bir bakayım.” dedi Baoyu hemen.

“Gidip de yaramazlık yapmaya kalkışma!” diye uyardı onu büyükannesi. “Herkesin seninle dalga geçmesini istemezsin herhâlde. Unutma, bugün baban için çok özel bir gün, gelince seni aylıklık ederken görürse, sorun çıkacağı kesin.”

“Tamam, büyükanne.” dedi Baoyu ve gitti.

O çıkınca, Büyükanne Jia, Xifeng’a döndü.

“Bu opera meselesi nedir?” diye sordu.

“Wang amca, seni ve Zheng enişteyle halamı tebrik etmek için bir şeyler yapmak istiyormuş. Yeni bir aktris topluluğu tutmuş, yarından sonraki gün uğurlu günmüş.” dedi Xifeng ve gülererek ekledi: “Sadece uğurlu değil, aynı zamanda mutlu bir gün.”

Daiyu’ye bakıp güldü. Daiyu de mahcup bir şekilde ona gülümsedi.

“Tabii ya!” diye bağırdı Wang Hanım. “Yeğenimizin yaş günü!”

Büyükanne Jia neyi kastettiklerini anladı ve gülererek ekledi:

“Yaşlandıkça ne kadar unutkan olduğum ortaya çıkıyor! Neyse ki sekreterim Xifeng var da bana hatırlatıyor. Daha ne olsun? Baoyu’nün dayısı tebriklerini sunmak istiyorsa, Daiyu’nün dayısının ailesi de onun yaş gününü kutlar.”

Bu herkesi güldürdü ve her şeyi bu kadar iyi ifade edebilen yaşlı kadının müthiş bir şansı boşuna hak etmediğini söylediler.

Baoyu, tam yaş günü partisi konuşulurken geri geldi ve sevinçten mest oldu. Hep beraber büyük bir heyecan havasıyla yemeğe oturdular. Yemekten sonra Jia Zheng Saray’a

teşekkürlerini sunup döndü, aile mabedinde atalarının önünde secde ettikten sonra Büyükanne Jia'ya da saygılarını sunmaya geldi. Ayağa kalkınca bir şeyler söyleyip resmî ziyaretlerini yapmak için çıktı.

Sonraki bir iki gün, sürekli bir koşuşturma ve keşmekeş içinde geçti; akrabalar akın akın Rong Konağı'na geldiler. Atlar ve arabalar ana girişe yığıldı, her köşede önemli bir beyefendi, samur kürklü, kolalı şapkasıyla oturmuş, sırasını bekliyordu.

Çiçeklerin açtığı yerde,
Arılar, kelebekler bol olur;
Dolunayın altında
Gökyüzü ve deniz kabarır.

Bu ziyaretler, kutlama gününe kadar iki gün sürdü. O sabah, Wang Ziteng ve diğer akrabaların talimatıyla aktris topluluğu erkenden geldi, Büyükanne Jia'nın avlusunda, kabul salonunun karşısına sahnelerini kurdular. Jia erkekleri resmî kıyafetleri içinde, ondan fazla masanın hazırlandığı avluda misafirleri ağırladılar. Hanımların da oyunları seyrederek eğlenmeleri için avluyla, kuzey taraftan ona bakan balkon arasına camdan bir paravan yerleştirildi; etrafı çevrili bir alana dört masa kuruldu. Özellikle Büyükanne Jia bu kutlamada herkesten daha

çoşkuluydu. Xue teyze, kardeşi Wang Hanım ve yeğeni Baoqin ile beraber masanın başındaki şeref misafiri yerine yerleşti. Büyükanne Jia diğer masanın başına Xing Hanım ve yeğeni Xiuyan'le beraber oturdu. Kalan iki masa hâlâ boştu, yaşlı kadın küçük hanımlara haber gönderip çabuk olmalarını istedi.

Daiyu, Xifeng ve büyük bir hizmetçi grubunun öncülüğünde geldi. Yeni kıyafetlerini giymişti; yeryüzüne inen Ay Tanrıçası gibi görünüyordu. Büyükanne Jia ve diğer hanımefendileri mahcup bir gülümsemeyle selamladı. Xiangyun ve iki Li kardeşler kendi masalarının başına oturmasını söylediler. Kibarca reddine Büyükanne Jia karşı çıktı.

“Haydi, canım. Bugün senin de günün.”

“Öyle mi?” dedi Xue teyze ayağa kalkarak. “Bayan Lin de mi bir şey kutluyor?”

“Evet, bugün onun yaş günü.” dedi Büyükanne Jia gülerek.

“Olamaz! Nasıl da unuttum!” dedi Xue teyze Daiyu'nün yanına giderek. “Çok affedersin. Umarım beni bağışlarsın, çocuğum! Seni tebrik etmesi için Baoqin'i göndereceğim.”

“Çok naziksiniz. Benim için zahmete girmeyin.” diye mırıldandı Daiyu gülümseyerek. Herkes yerlerine otururken etrafına bakındı, Baochai'in gelmediğini fark etti.

“Umarım Kuzen Chai hasta falan değildir. Neden gelmedi?” diye sordu.

“Gelecekti ama evle ilgilenecek kimse olmadığı için evde kalması gerekti.” dedi Xue teyze.

Daiyu kızardı ve şaşkın bir şekilde gülümsedi.

“Kuzen Pan evlendiğine göre, artık evde kalmasına gerek yok ki. Galiba bu gürültü ve heyecanı kaldıracak durumda değil. Gelmediğine çok üzüldüm. Onu çok özliyorum.” dedi.

Xue teyze de gülümsedi.

“Ne kadar da tatlısın, canım! O da seni düşünüp duruyor. Bir iki gün içinde gelip seninle sohbet etmesini söylerim.” dedi.

Hizmetçiler şarap servisi yaptılar; masalara tabakları yerleştirdiler; bu arada avluda da gösteri başladı. Tahmin edileceği gibi bir iki şölen oyunu sergilendi. Üçüncüsü yepyeni bir şeydi. Peri kılığındaki erkek ve kız hizmetkârlar bayrakları ve flamaları sallayarak, ihtişamlı bir kıyafet içindeki tanrıçanın önünden sahneye çıktılar. Tanrıçanın başında siyah bir tül vardı, gökkuşağı renklerindeki eteği ve tüylü ceketıyla kostümü ışıltılar saçıyordu. Kısa bir arya söyleyip sahneden ayrıldı.

Ailedeki hiç kimse bu parçayı bilmiyordu ama misafirlerden biri, son eserlerinden biri olan “İnci Sarayı”ndan “Dönüşüm” parçası olduğunu söyledi. Bir ölümlüyle evlenmek için aydaki sarayından yeryüzüne inen Chang'E’nin hikâyesiydi. Merhamet Tanrıçası Guanyin ona gerçeği gösteriyor ve kız bu evlilik gerçekleşmeden ölüyordu. Bu sahnede, tekrar aya götürülüyordu. Şarkısında şöyle diyordu:

Fânilerin aşkı tatlıdır derler,
Ama hasat dolunayı küçülür,
Baharın saf güzellikleri solar gider.
Ah yazık, bu fâni aşk gözlerimi kör etti,
Beni ışık küremden alıp getirdi.

Bir sonraki parça *Lavtanın Hikâyesi*’nden *Kabuk Yiyen Kadın*’dı. Arkasından *Seyyahın Yolu*’nda *Bodhidharma* ve *Öğrencisi Nehri Geçiyorlar* geldi. Son sahne muhteşem bir akrobatik pandomim ve hayal oyunlarıydı. Heyecanın dorukta olduğu bir anda, Xue ailesinin uşaklarından biri yüzünden ter damlayarak avluya daldı ve Xue Ke’nın masasına gitti.

“Efendi Ke! Hemen eve gelin! Hanımefendiye haber gönderin, o da gelsin. Çok acil!” dedi.

“Ne oldu?” diye sordu Xue Ke.

“Eve gittiğimizde anlatırım, efendim!” dedi çocuk nefes nefese.

Xue Ke, ev sahiplerine teşekkür bile edemeden çocuğun arkasından avludan ayrıldı, bir hizmetçiyle hanımların olduğu tarafa, Xue teyzeye de mesaj gönderdi. Haberi alan Xue teyze bembeyaz oldu. Baoqin’i de yanına alıp endişeli bir şekilde vedalaşarak arabasına bindi, herkesi dehşet içinde bıraktı.

“Biz de birisini gönderelim.” dedi Büyükanne Jia. “Herkes merak içindedir mutlaka.”

Onayladılar.

Aktrisler oyunlarına devam ettiler ama biz onları bırakıp Xue teyzenin peşinden gidiyoruz. Xue teyze evine gittiğinde iki yamen görevlisinin girişte beklediğini gördü. Onların yanında aile dükkânından çalışanlar da vardı.

“Bayan Xue gelince her şeyi açıklar.” diye konuşuyorlardı.

Yamen görevlileri, yaşlı kadının, bir hizmetkâr ordusuyla

birlikte kapıya doğru yaklaştığını gördüler ve muhatap oldukları kişinin seçkin pozisyonunu fark edip ayağa kalktılar. Xue teyze kabul salonundan geçip içeri girerken, gelininin dairesinden gelen ağlama seslerini duydu. Adımlarını hızlandırdı. Onu karşılamak için çıkan Baochai'in yüzü gözyaşıyla ıslanmıştı.

“Duydun mu, anne? Lütfen paniğe kapılma! Bir şeyler yapmaya çalışacağız!” dedi.

Beraber içeri girdiler. Xue teyze yolda uşaklardan birinden meseleyi öğrenmişti; şok yüzünden hâlâ tir tir titriyor ve hıçkırıyordu.

“Peki kimdi? Kim?” diye sordu heyecanla.

“Hanımefendi!” dedi uşaklardan biri. “Şu anda bu tür detaylar pek bir işe yaramayacak. Can almak kişilerden bağımsız bir suçtur. Bu yüzden ne yapacağımızı düşünmemiz lazım.”

“Düşünecek ne var ki?” dedi kadın hıçkırarak.

“Yapılacak en iyi şey şu.” diye devam etti uşak. “Öncelikle, Efendi Ke'ya biraz para verip hapishaneye Bay Pan'i ziyarete gönderin. Sonra yarın ilk iş, Efendi Ke, yasal terimleri iyi bilen, usta bir arzuhâlcı bulsun. Ölüm cezasını bozdurmak için iyi bir para teklif etsin. Bu halledilince Jia beyefendilerinden birinden araya adam sokmasını isteriz. Ama öncelikle dışarıda bekleyen yamen görevlilerine birkaç tael bahşiş verelim. Sonra planı uyguluyoruz.”

Xue teyze ikna olmadı.

“Adamın ailesini bulun. Cenaze masrafları ve tazminat için ne kadar istiyorlarsa verin. Eğer dava açmazlarsa kolayca serbest

bırakılır.”

Kapı perdesinin arkasından Baochai’in sesi geldi.

“Hayır, anne, olmaz! Ne kadar çok para verirse, uzun vadede o kadar sorun yaşarız. Onun dediği gibi yapalım.”

“Ben ne için yaşayacağım?” dedi Xue teyze hıçkırarak. “Hemen gidip onu görmem lazım! Sonra ikimiz beraber ölürüz!”

Baochai, metanetli olması için yalvardı ve dışarıdaki uşaklara seslenerek, Efendi Ke’yla birlikte gidip bu işle ilgilenmelerini söyledi. Hizmetçiler Xue teyzeyi içeri götürdüler. Giderken Xue Ke’yla karşılaştılar.

“Herhangi bir haber alır almaz bize de bildir, kuzen!” dedi Baochai. “Sen orada kal, sana güveniyoruz.”

Xue Ke elinden geleni yapacağına söz verip gitti. Baochai, perişan hâldeki annesini yatıştırmaya çalışırken, Xia Jingui, Xiangling’e saldırma fırsatını yakaladı.

“Cinayet bu aile için ne ki?” diye bağırdı. “Hiçbir şey olmamış gibi doğru şehre mi geldiniz? Fazla övünmüşsün kasıntı dalavereci! Bu sefer olanlar gerçek! Hani paranız, iyi dostlarınız, hatırlı akrabalarınız, neredeler? Hepiniz o kadar korktunuz ki ne yaptığınızı bile bilmiyorsunuz! Birkaç gün içinde Pan’i götürdüklerinde, hepiniz beni yalnız başıma bırakıp buradan gideceksiniz, ceremesini ben çekeceğim.”

Yine o acıklı feryatlarından birini kopardı. Xue teyze her kelimesini duydu ve öfkeden bayıldı. Baochai’in eli ayağına dolaştı. Bu curcunanın ortasında Wang Hanım’ın kıdemli hizmetçilerinden biri haber var mı diye sormaya geldi. İşte

Baochai için yeni bir problem daha. Birkaç gün önceki resmî nişan ziyaretinden beri kendi nazik durumunun farkındaydı ve çalışanlar da dâhil müstakbel kocasının ailesiyle bağlantısını kesmesi gerektiğini biliyordu. Nişanın gerçekleşmemiş olması ve şu anki durumun aciliyeti, geçici olarak kuralları bir tarafa bırakmayı gerektiriyordu.

“Henüz tam olarak neler olduğunu bilmiyoruz.” dedi hizmetçiye. “Tek duyduğumuz, ağabeyimin birini öldürdüğü ve yerel sulh hâkimi tarafından tutuklandığı. Ne tür bir cinayetle suçlandığını bilmiyoruz ama Efendi Ke öğrenmeye gitti. Bir iki gün içinde daha kesin haberler alınca hanımefendiye bilgi veririz. Lütfen nazik ilgisine teşekkür ettiğimizi ilet, sonraki aşamada Sör She ve Sör Zheng’in bize verecekleri desteğe ihtiyacımız olacağını söyle.”

Hizmetçi bu mesajla geri döndü.

Sonraki iki gün Xue teyze ve Baochai için dayanılmaz bir endişe içinde geçti. Nihayet üçüncü gün, bir çocuk Xue Ke’dan bir mektup getirdi, hanımlara iletmesi için bir hizmetçiye verdi. Baochai mektubu açıp okudu:

Pan’in davası ‘kasıtsız adam öldürme.’ Bu sabah ilk iş kendi adıma itirazda bulundum, şimdi sulh hâkiminin emrini bekliyorum. Pan’in ilk itirafı her şeyi berbat etti. Benim itirazım kabul edilince, yeniden yargılandığında savunmasını değiştireceğiz. Onu çıkarabileceğiz. Acilen beş yüz tael gümüşe ihtiyacım var. Rehin dükkânı geciktirmeden göndersin. Xue yenge endişelenmesin. Çocuk size gerisini anlatır.

Baochai mektubu annesine okuyunca kadın gözlerini sildi.

“Hayatı hâlâ tehlikede, değil mi?” dedi.

“Tekrar kendini üzmeden önce çocuğu çağırıp ne bildiğini soralım.” dedi Baochai.

Bir hizmetçiyi gönderip çocuğu getirttiler. Xue teyze duyduğu her şeyi tam olarak anlatmasını istedi.

“Akşam geldiğimizde Bay Pan’ın Efendi Ke’ya söylediklerini duyunca korkudan ölecektim...” dedi çocuk.

Ama ondan sonra olanlar için gelecek bölüme geçmelisin.

86. BÖLÜM

*Rüşvet alan sulh hâkimi davanın sürecini değiştirir.
Qin hakkındaki bir konuşma, genç bir hanımefendi
için romantik duyguların yolunu açar.*

Geçen bölümde Baochai, Xue Ke'nın mektubunu annesine okumuştı. Bunun üzerine Xue teyze mektubu getiren çocuğu içeri çağırıp, Xue Pan'ın başına gelenler hakkında söylediklerini tekrarlamasını istedi.

“Tam olarak anlamadım, hanımefendi ama duyduğum kadarıyla Bay Pan, Efendi Ke'ya...” Şöyle bir etrafına baktı ve başka birisinin olmadığından emin olunca devam etti. “Evdeki korkunç kavga gürültüye daha fazla dayanamadığını ve iş için güneye gitmeye karar verdiğini söyledi. Şehrin yaklaşık yüz kilometre güneyinde oturan Wu Liang adında bir tanıdığı varmış, onu da yanına alacakmış. Bu adamın evine giderken, eski bir arkadaşı olan Jiang Yuhan'la karşılaşmış, o da bazı genç aktörleri başkente götürüyormuş. İkiisi bir handa yemek yiyip şarap içmeye gitmişler. İşte her şey orada başlamış. Efendi Pan, garsonun Jiang Yuhan'a bakışlarından rahatsız olmuş. Sonra Jiang gitmiş. Ertesi gün Bay Pan, beraber seyahat etmeyi planladığı Wu Liang'ı da aynı hana içki içmeye götürmüştü. Bir iki kadehten sonra garsonun arsız davranışları aklına gelmiş; garson şarapları tazelemekte gecikince, Bay Pan ona

küfür etmiş. Garson karşılık verince de kadehini alıp adamın suratına nişan almış. Garson kafasını uzatıp Bay Pan’i kendisine vurması için tahrik etmiş. Sonra bam! Bay Pan kadehi adamın kafasına indirmiş. Kan fışkırmış, garson küfürler savurarak yere devrilmiş. Ve sesi kesilmiş.”

“Peki neden hiç kimse onları durdurmamış?” diye sordu Xue teyze.

“Bay Pan’in bu konuda bir şey söylediğini duymadım, hanımefendi. Bildiklerim bu kadar.”

“Peki. Gidebilirsin.”

“Teşekkür ederim, hanımefendi.”

Çocuk dışarı çıktı.

Xue teyze önce kardeşine gidip, Jia Zheng’in desteğini isteme görevini verdi. Wang Hanım, kocasına konuyu açıp, olan biteni ayrıntısıyla anlattı. Jia Zheng, kem küm ettikten sonra, sulh hâkimi, normal yollardan iletilen Xue Ke’nın başvurusuna cevap verene kadar hiçbir şey yapamayacağını söyledi.

Xue teyze, ailenin rehin dükkânında beş yüz tael gümüşü hazırlatıp derhâl Xue Ke’ya gönderdi.

Üç gün sonra bekledikleri mektup geldi. Xue teyze hemen küçük bir hizmetçiye gönderip Baochai’i çağırttı. Çabucak gelen Baochai mektubu okudu.

Sevgili Yenge,

Parayı aldım, yamen personeline bahşış olarak dağıttım. Hiç merak etme, Pan’e hapisanede kötü muamele edilmiyor. Tek problemimiz halkın çok öfkelenmiş olması. Ne ölen adamın ailesi

ne de görgü şahitleri iş birliğine yanaşıyorlar. Pan'ın içkiye davet ettiği, güya dostu olan adam bile onlardan yana. Li Xiang ile ben burada yabancı olduğumuz için işimiz daha zor ama neyse ki iyi bir arzuhâlcı bulmayı başardık. Biraz yüksek bir ücretle bize yardımcı olmayı kabul etti. Wu Liang'ı ikna etmeye çalışmamızı tavsiye etti. Onu birinci görgü şahidi olarak gözaltında tuttukları için önce ona kefil olacak birisini bulmamız ve kasıtsız adam öldürme savunmamızı doğrulaması için para teklif etmemiz gerekiyordu. Eğer Wu iş birliğini kabul etmezse, o zaman asıl Zhang San'ı öldürenin kendisi olduğunu, suçu bir yabancının üzerine attığını iddia edecektik. Korkudan iş birliği yapacaktı.

Şu ana kadar her şey yolunda. Onun tavsiyesine uydum, Wu Liang'ı dışarı çıkardık; sonra ölen adamın akrabalarına ve şahitlere rüşvet verdik, önceki gün itirazımızı yaptık. Bugün karar çıktı. Kopyalarını size gönderiyorum.

Baochai hem dilekçeyi hem de kararı okudu.

DİLEKÇE

Zhang San'ı yumruklayarak kasten ölümüne neden olmakla haksız yere suçlanan sanık Xue Pan'ın kuzeni ve vekili Xue Ke tarafından yazılan dilekçe.

OLAY RAPORU

Sanık, Nanking'e kayıtlı olup başkentte ikamet etmektedir. ... ayının ... günü iş için güneye doğru seyahat etmek üzere evinden çıktı. Birkaç gün sonra uşağı eve dönüp, sanığın bir kazaya karıştığını ve karşı tarafın hayatını kaybettiği haberini getirdi. Bunun üzerine ben derhâl zatıalınızın kentine gelince, gerçekten de sanığın yukarıda sözü edilen Bay Zhang'ın ölümüne neden olduğunu ama olayın, önceden iddia edildiği gibi yumruklayarak kasten öldürmek değil, kasıtsız adam öldürme vakası olduğunu öğrendim.

SAVUNMA

Kent hapishanesine geldiğimde, sanık pozisyonundaki masumun samimi itirazlarına ve söz konusu olaydan önce en ufak bir tanışıklığı olmadığı Zhang'a karşı hiçbir düşmanlık beslemediğini içtenlikle anlatmasına şahit oldum. Olay bir şişe şarap konusundaki bir anlaşmazlıktan dolayı meydana gelmiştir. Sanık, şikâyet maksadıyla kadehinin içindekini yere boşaltmıştır. Aynı anda maktul yerden bir şey almak için eğilince, ayağı kaymış, tamamen kaza sonucu sanığın kadehi maktulün kafasına çarpıp ölümüne sebep olmuştur.

Zatıalınız, sanığı gözaltına alıp adli soruşturmaya tabi

tuttuğunuzda, işkenceye maruz kalma korkusuyla kavgada öldürdüğünü söylemiş ve böylece hafifletilerek sürgüne gönderme ihtimaliye ölüme mahkûm edilmesine yol açmıştır. Sizin yüce hikmetiniz ve hoşgörünüzle olayın böyle olmayacağını fark edip cezanın infazını durdurmanız üzerine, ben aile sadakatiyle onun adına harekete geçip, zatıalınızden davayı yeniden açmanızı ve olaya karışan herkesi ikinci kez sorguya çekmenizi istirham ediyorum. Bu büyük bir yüce gönüllülük olacak, sanığın ve ailesinin sonu gelmez minnetlerini ve ömür boyu bağlılıklarını kazanmanıza neden olacaktır.

SULH HÂKİMİNİN KARARI

Olay yerinde bir tahkikat gerçekleştirilmiş ve nihai deliller incelenmiştir. Sanığa hiçbir işkence yapılması söz konusu olmayıp, özgür iradesiyle kasti adam öldürme eylemini itiraf etmiştir. Suçu kabul ettiği resmî olarak kayıtlara alınmıştır.

Dışarıdan gelen bir vekil olarak sizin olayla ilgili ilk elden bilginiz bulunmamaktadır. Hiçbir temele dayanmayan bu savunmayı uydurmakla mahkemeye saygısızlık suçu işliyorsunuz. Aile sadakati şartlarını hafifletici sebep olarak kabul ederek suçunuz bağışlanmıştır.

BAŞVURU REDDEDİLDİ

“O zaman hiçbir umut kalmadı!” diye bağırdı Xue teyze. “Şimdi ne yapacağız?”

“Bu kadar değil!” dedi Baochai. “Bir de not var.” Okumaya devam etti.

Gizli talimatları çocuğa sorun.

Xue teyze hemen çocuğu sorguya çekince şu bilgileri aldı:

“Yamendeki insanlar bizim ne kadar zengin olduğumuzu biliyorlar, hanımefendi Xue Ke, başkentteki aile bağlantılarımızı kullanmak zorunda olduğumuzu söylüyor; büyük bir miktar rüşvet vererek yeniden yargılanma ve daha hafif bir ceza sağlanabilirmiş. Hemen harekete geçmeniz gerektiğini söylüyor, hanımefendi, gecikme Bay Pan’ın işini zorlaştırmış.”

Xue teyze çocuğu gönderdi ve hemen kardeşini tekrar görmeye gitti. Wang Hanım, Jia Zheng’a tüm gücüyle yalvardı ama ancak hâkimle konuşması için birisini göndermeye razı edebildi. ‘Nakdî bedel’ kullanma meselesini tamamen reddetti. Xue teyze bunun bir sonuç getirmeyeceğinden korkarak, Jia Lian’le konuşması için Xifeng’a yalvardı. Hâkimin bedeli çok yüksekti, hesaplamalar birkaç bin taeli gösteriyordu ama sonunda bir anlaşmaya varıldı ve Xue Ke’nın planını uygulaması için ortam sağlandı.

Dava resmî olarak tekrar açıldı ve mübaşir, görgü şahitleri, maktulün ailesi ve ilgili herkes bir kere daha bölge yamenine

çağrıldı. Xue Pan hapishaneden alınıp getirildi. Mahkeme memuru yoklama yaptı; hâkim baş mübaşırdan orijinal ifadeleri doğrulamasını istedi. Sonra maktulün annesi Bayan Zhang ve amcası Zhang Er ifade vermeye çağrıldı.

“Sayın Hâkim!” diye başladı Bayan Zhang gözyaşları içinde. “Biz Zhanglar köylü insanlarız, kentin güneyinde yaşıyoruz. Kocam Zhang Da on sekiz yıl önce öldü. Üç oğlumuz vardı ama büyük ve ortanca oğlumuz öldü. Bir tek üçüncü oğlumuz vardı, şimdi o da gitti. Daha yirmi üç yaşındaydı, Sayın Hâkim, henüz evlenmemişti. Fakir olduğumuz için Li ailesinin hanında garson olarak çalışıyordu. O gün öğleden sonra şu adam kapıma gelip, ‘Li Han’da kavga çıktı! Oğlun öldürüldü!’ dedi. Ah, zavallı yüreğim, Sayın Hâkim! Az kalsın ölüyordum! Hemen hana koştum, oğlum yerde yatıyordu, kafasından kan akıyordu. ‘Ne oldu?’ diye sormaya çalıştım ama cevap veremedi, zor nefes alıyordu. Sonra... gitti! O canavarı bir elime geçirsem!”

Görevlilerden bir uğultu yükseldi. Bayan Zhang secde edip, “Sayın Hâkim, adalet istiyorum! Dünyada ondan başka kimsem yoktu benim!” diye yalvardı.

Sulh hâkimi eliyle işaret ederek kadını gönderdi ve sonraki şahit olan han sahibi yaşlı Li’yi çağırdı.

Yaşlı Li geldi, kürsünün önünde diz çöktü.

“Zhang San senin hanında mı çalışıyordu?” diye sordu hâkim.

“Garsonluk yapıyordu.” dedi Li.

“Soruşturmadaki ifadende, Xue Pan’ın Zhang San’a öldürücü bir darbe vurduğunu söylemişsin. Bizzat kendi gözlerinle gördün

mü?”

“Hayır, Sayın Hâkim. Ben o sırada salondaki tezgâhın arkasındaydım. Özel odadaki müşterilerden birinin şarap siparişini duydum. Kısa bir süre sonra da birisinin yaralandığını söylediler. Hemen koştum, Zhang San’ın yerde yattığını gördüm. Konuşamıyordu. Hemen yetkilileri çağırdım, Bayan Zhang’a da birisini gönderdim. Kavganın nasıl başladığını hiç bilmiyorum. Bay Xue’nin masasında bir beyefendi oturuyordu, Sayın Hâkim. Belki o size gerekli bilgiyi verebilir...”

“Ne!” diye gürledi hâkim. “İlk ifadende olayı kendi gözlerinle gördüğünü açıkça söylemişsin. Şimdi hiçbir şey görmediğini mi söylüyorsun?”

“İlk ifade verdiğimde öyle telaşlıydım ki Sayın Hâkim, biraz kafam karışmıştı...”

Yine görevlilerden uyarıcı bir uğultu yükseldi.

“Sonraki şahit gelsin!” diye emretti hâkim.

Gelen şahit, Xue Pan’in “arkadaşı” Wu Liang’dı.

“Söyle bakalım!” dedi hâkim. “Suç işlendiği sırada sanığın masasında oturup içki içiyor muydun? Öldürücü darbe nasıl meydana geldi? Gerçeği söyle!”

“O gün, Sayın Hâkim, Bay Xue benim evime uğradı ve içki içmeye davet etti. Şarabın kalitesini beğenmediği için yeni bir şişe getirilmesini istedi. Ama garson Zhang San itiraz etti. Bu da Bay Xue’yi çok sinirlendirdi, tepkisini ortaya koymak için kadehindeki şarabı garsonun yüzüne fırlattı. Her şey çok hızlı oldu; herhâlde kadeh de elinden kayıp Zhang’ın başına çarpmış

olmalı. Kendi gözlerimle gördüğüm gerçek bu!”

“Saçma!” diye bağırdı hâkim. “O zaman neden sorguda sanık Zhang’a saldırdığını ve kadehini fırlattığını söyledin? Sen de bunu doğrulamışsın! Yalancı şahitlik yapıyor! Vurun şunun suratına!”

Mahkeme salonunun ilgili yerinden cevap geldi ve görevliler ceza emrini yerine getirmek üzereyken, Wu itiraz etti.

“Kavgayı Bay Xue başlatmadı, efendim! Kadeh elinden kaydı ve Zhang’ın kafasına çarptı. Kazaydı! Sanığın kendisini sorgulayın! Merhamet edin!”

Hâkim, Xue Pan’i çağırdı.

“Şimdi Xue, son kez söyle, Zhang San’a karşı garezin neydi? Nasıl öldü? Sadece doğruyu duymak istiyorum!” dedi.

“Sayın Hâkim, yalvarırım merhamet edin!” diye yalvardı Xue Pan. “Ben adama vurmak için el kaldırmadım. Sipariş ettiğim şarabı getirmeyi reddedince, kadehimi yere boşalttım sadece. Hiç istemeden kadeh elimden kayıverdi ve kafasına çarptı. Kanı durdurmak için elimden geleni yaptım ama faydası olmadı. Kan kaybı o kadar fazlaydı ki dakikalar içinde öldü. Sorguda işkenceden çok korktuğum için yanlış itirafta bulundum. Yalvarıyorum, Sayın Hâkim, beni bağışlayın!”

“Seni ahmak!” diye kükredi hâkim. “İlk sorduğumda, şarap getirmediği için çok sinirlendiğinden ona vurduğunu söyledin. Şimdi kalkmış ‘Kazaydı!’ diyorsun, öyle mi?”

Hâkim, sözlerine uygun sesler de çıkararak bu şekilde konuşmaya devam etti ve itiraf etmeyecek olursa, kâh dayak kâh işkenceyle tehdit etti. Ama Pan bu sefer inkâr etmekte ısrarlıydı.

Ölümden sonraki incelemeleri konusunda açıklama yapması için adli tabip çağrıldı.

“Cesedi incelediğiniz zaman yazdığınız raporu anlatın!” dedi hâkim.

“Mahkemenin izniyle, Zhang San’ın cesedini gerektiği şekilde inceledim. Vücutta herhangi bir yaralanma yoktu. Sadece kafatasında porselen bir nesnenin açtığı bir kesik vardı. Yaklaşık bir santim derinliğinde, dört santim uzunluğunda bir kesikti. Deriyi kesip kafatası kemiğini çatlatmıştı. Böyle bir yaraya hiç şüphesiz bir darbe neden olmuş.”

Hâkim anlatılanları raporla karşılaştırdı. Yardımcılarının raporu değiştirdiklerini gayet iyi biliyordu ama itiraz etmeden ilgili herkesin ifadelerini imzalamalarını istedi.

“Sayın Hâkim!” dedi Bayan Zhang ağlayarak. “Geçen sefer başka yaralar da olduğunu duymuştum. Tabip kendisi söylemişti, hatırlıyorum! Bugün nasıl yok oldular?”

“Saçmalama kadın!” diye bağırdı hâkim. “İşte imzalı rapor burada! Kendin bak!”

Sonra maktulün amcasını çağırdı. O daha iş birlikçi bir şahitti.

“Zhang Er, yeğeninin cesedinde kaç tane yara olduğunu mahkemeye söyler misin?”

“Kafatasında bir tane vardı.” diye cevap verdi Zhang.

Hâkim, Bayan Zhang’a döndü.

“Başka ne kanıt istiyorsun?”

Mahkeme memurlarına raporu Bayan Zhang’a götürmelerini söyledi ve baş mübaşir ve Zhang Er’dan kadına açıklama

yapmalarını istedi. Davanın diğer belgeleri karşılaştırıldı; soruşturmanın zabıtları orada bulunanlar tarafından imzalanarak ve bir kavga olmadığı, dolayısıyla bir saldırı olmadığı, Xue Pan'ın sadece kasti olmadan birisinin ölümüne sebebiyet verdiği, bunun da paraya çevrileceği, aynı şeyi belirten şahitlerin ifadeleriyle doğrulandı. İlgililer imzalarını atınca, Xue Pan cezası onaylanana kadar tutuldu; Wu Liang ve kefil serbest bırakıldı. Mahkeme ertelendi.

Hâkim ayrılırken, Bayan Zhang yine hıçkırıklara boğulunca, mahkeme görevlilerine kadını dışarı çıkarmalarını söyledi. Zhang amca da kadını kendine getirmek için elinden geleni yaptı.

“Gerçekten kazaydı.” dedi. “Neden masum bir adamı suçlayalım? Sayın Hâkim cezaya karar verdi, lütfen artık sus!”

Xue Ke dışarıda bekliyordu ve her şeyin plana uygun şekilde ilerlemesine çok memnun olmuştu. Eve bir mektup gönderdi ve onay gelip de Xue Pan'ın cezasını ödeyene kadar orada kalmaya devam edeceğini bildirdi.

O gün daha sonra kentte yürürken, sokakta heyecanlı konuşmalara şahit oldu.

“Duydun mu? İmparatorluk Eşlerinden birisi ölmüş. Mahkemelere üç gün ara verilmiş.”

İmparatorluk Anıtmezarı kentten çok uzakta olmadığından, Xue Ke Hâkimin cenaze hazırlıklarıyla çok meşgul olacağını düşündü. Hukuki meseleler için pek zamanı olmayacağından, kendisinin orada kalmasına gerek yoktu. Bu yüzden hapishaneye gidip Pan'e birkaç günlüğüne eve döneceğini söyledi. Pan, annesi

adına memnun oldu ve ona moral vermek için kısa bir not yazdı:

Ben iyiyim. Doğru ceplere birkaç tael daha konursa evde olurum! Parayı esirgeme!

Xue Ke, lazım olur diye Li Xiang'ı orada bırakıp hemen eve döndü.

Xue teyzeye, hâkimin “saldırı”dan “kasıtsız adam öldürme”ye nasıl geçtiğini ayrıntısıyla anlattı.

“Şimdi bir tek, Zhanglara biraz daha para vermek kaldı. Sonra cezanın hafifletilmesi onaylanınca, her şey bitecek.” dedi.

Xue teyze rahat bir nefes aldı.

“Ben de eve dönüp aile işlerimizle ilgilenmeni umuyordum. Yaptıkları her şey için gidip Jialara teşekkür etmek istiyordum. Ayrıca Wang Hanım için her şeye göz kulak olmam, biraz da kızlarla zaman geçirmem iyi olur diye düşündüm. İmparator Eşi Zhou öldüğü için aile her gün Saray’a gidiyor, ev boş, kızlar yalnız kaldılar. Ama burada kimse olmadığı için gidemedim. Tam zamanında geldin.” dedi.

“Asıl komik olan yolda gelirken, ölenin İmparator Eşi Jia olduğunu duydum.” dedi Xue Ke. “Pek inandırıcı gelmese de acele ettim.”

“Bir süre önce hastaydı.” dedi Xue teyze. “Ama iyileşti, o zamandan beri hasta olduğu konusunda hiçbir şey duymadım. Büyük hanımefendi de son günlerde pek iyi hissetmiyordu, ne zaman gözünü kapatsa Majestelerini görüyormuş. Bu herkesi çok endişelendirdi. Saray’a birisini gönderdiler ama Majestelerinin çok iyi olduğu haberi geldi. Üç gün önce akşam Büyükanne

Jia birden, ‘Sırf beni görmek için onca yolu yalnız başınıza mı geldiniz, Majesteleri?’ deyince, hastalığına verdiler ve çok ciddiye almadılar. ‘Eğer bana inanmıyorsanız, Majestelerinin ne dediğini söyleyeyim size. Kısa süre sonra zenginlik ve ihtişam sona erecekmiş; bir çıkış yolu bulmak gerekiyormuş!’ dedi. Herkes hayal gördüğünü düşündü; onun yaşındaki biri zihninde böyle şeyler yaratabilirdi. Kimse önem vermedi. Ertesi gün, Saray’da bir odalığın ciddi şekilde hasta olduğunu duyduklarında nasıl panik olduklarını tahmin edebilirsin. Ailenin unvanlı bütün üyeleri Saray’a gideceklerdi. Yola çıktıklarında korkunç bir hâldeydiler. Ama daha onlar Saray’dan ayrılmadan, Odalık Zhou olduğunu öğrendik. Ne tuhaf, senin duyduğun dedikodular da büyük hanımefendiye malum olan şeyle aynı.”

“İnsanlar hep olayları birbirine karıştırırlar.” dedi Baochai. Jia-lar da o kadar hassaslar ki ‘Majesteleri’ kelimesini duymaya görsünler, hiç düşünmeden bir sonuca varıyorlar. Yanlış alarm olduğu ortaya çıktı. Geçenlerde bir iki hizmetçileriyle biraz sohbet ettim, Majestelerinin olmasının mümkün olmadığını söylediler. Nasıl o kadar emin olduklarını sorunca, içlerinden biri birkaç yıl önce olanları anlattı.”

“O yılın ilk ayı, başkentin kasabalarından birindeki bir falcıyı yanılmazlığından dolayı aileye tavsiye etmişler. Jia Hanımefendi de Majestelerinin Sekiz Sap ve Dal’ının¹ ortaya konmasını ve bu

¹ Kaderin Dört Sütunu, Çin’in en yaygın astrolojisidir. Bu yöntem, bir kişinin doğum yılı, ayı, günü ve saatinden oluşan dört sütuna dayanan “sekiz karakter” çıkarmayı içerir. Burada zamanın her ögesi iki karakterle anlatılır. Yani yıl, ay, gün ve saat sütunları bir element ve bir hayvanla sembolize edilir. Bu yöntemin merkezinde iki

adamın kaderini söylemesini istemiş. Adam hemen incelemiş. ‘Burada bir yanlışlık olmalı. Bu genç hanımın birinci ayın birinde doğduğunu görüyorum. Yani eğer doğum saatinin sapı ve dalı doğruysa, onun bu evde değil, asil tabakada olması gerekir.’ demiş. Sör Zheng ve diğerleri hata olsun olmasın, yine de geleceğini tahmin etmesini istemişler. Adam devam etmiş: ‘Döngüsel Yıl *Jia Shen* (Tahta + Metal), Birinci Ay *Bing Yin* (Ateş + Tahta). Bu karakterler başarısızlık ve düşüşü temsil ediyor. Sadece *Shen* rütbe ve zenginlik gösteriyor ama bu, evde yaşamak zorunda olan bir kız için geçerli değil. Gün *Yi Mao* (Tahta + Tahta), baharın başlangıcında ‘tahta’ elementi hâkim durumda. İki işaret çakışsa da bu çakışma ne kadar büyük olursa o kadar iyidir, tıpkı iyi tahta gibi; yani ne kadar cilalarsanız, o kadar değeri artar. En uğurlusu da saat sapı olan *Xin* (Metal) asaleti, saat dalı olan *Shi* (Ateş) ise yüksek rütbe ve zenginliği gösterir. Birleşerek ‘kanatlı at’ı oluştururlar; bu birleşimdeki gün o kadar uğurludur ki gökteki ay kadar yükseleceğine işarettir. Ona İmparator’un Yatak Odası bahşedilecek. Eğer saat sapı ve dalı doğruysa, İmparator Eşi olması söz konusu.’ demiş.

“Hizmetçilerin de dedikleri gibi, yıldız falı Majestelerine aynen uyuyor. Sonra ne yazık ki görkeminin kısa süreceğini söylediğini de hatırlıyorlar. ‘Eğer *Yin* yılı, *Mao* ayında Tavşan Kaplan’la, Tahta Tahta’yla karşılaşır, çifte çakışma gerçekleşir,

yön vardır: Birlikte çiftler hâlinde yerleştirilen on “Göksel Sap” ve on iki “Dünyevi Dal” Bu analizle, kişinin ilişkileri, kariyeri, riskleri, parasal durumu, evlilik hayatı, sağlığı değerlendirilir. (ç.n.)

bu da gücünü zayıflatır, tıpkı gelişigüzel oyulan tahta gibi.” demiş. Aile, telaşları arasında bu son kehaneti unutmuş ama hizmetçiler unutmamışlar; geçen gün hanımlarına söylemişler. Onların da dedikleri gibi, ne bu yıl *Yin* ne de ay *Mao*, demek ki Majesteleri olamaz, öyle değil mi?”

Baochai sözlerini bitirir bitirmez, Xue Ke heyecanla lafa karıştı.

“Boş verin şimdi Jiaları! Madem bu kadar iyi bir falcı var, neden ona Pan’i sormuyoruz? Belki bize hangi kötü etkinin yoluna çıkıp, bu yıl ona böyle kötü bir şans getirdiğini söyler. Pan’in sap ve dallarını söylesenize bana, bakalım onu bekleyen başka üzüntüler de var mıymış, gidip öğreneyim.”

“Falcı kasabalardan birindeydi. Şimdi kim bilir nerededir?” dedi Baochai.

Bu sohbet esnasında Xue teyzenin Jia konağına gitmek üzere hazırlanmasına yardım ettiler. Konağa vardığında, sadece Li Wan, Tanchun ve Xichun vardı. Onu karşılayıp Xue Pan’i sordular. Tehlikeli bir durumda olmadığını, sadece hükmün onaylanmasını beklediğini söyleyince rahat bir nefes aldılar.

“Daha dün annem, geçmişte ne zaman bir kriz durumu olsa, senin gelip her şeye göz kulak olacağına güvendiğini söylüyordu, teyze.” dedi Tanchun. “Ama bu sefer senin zaten uğraşacak bir sürü şeyin olduğundan senden yardım isteyemedi. Bizi burada kendi başımıza bıraktığı için çok huzursuz oldu.”

“Ben de sizi çok merak ettim aslında.” dedi Xue teyze. “Ama son bir iki haftadır olanları biliyorsunuz. Kuzeniniz Ke Pan’in

işleriyle uğraşmaya gitti, ben de başa çıkamaz diye Baochai'ı yalnız bırakmadım. Özellikle Pan'ın genç karısı çok beceriksiz. Bir türlü kurtulup geledim. Neyse ki Ke eve dönebildi de rahat bir nefes alıp gelebildim. Davaya bakan hâkim birkaç gün Odalık Zhou'nun cenaze işleriyle meşgul olacaktı.”

“Keşke bir iki gün kalabilsen çok memnun oluruz.” dedi Li Wan.

Xue teyze başını salladı.

“Ben de yanınızda olup size eşlik etmeyi çok isterdim ama Baochai için endişeleniyorum, ben olmayınca kendisini yalnız hissedebilir.”

“Endişen buysa onu da çağırırız.” dedi Xichun.

Xue teyze güldü.

“Olmaz!” dedi.

“Neden olmasın? Zaten burada yaşıyordu.” dedi Li Wan.

“Anlamıyorsunuz. Artık işler değişti. Şimdilerde çok meşguller, gelemes.”

Xichun, gelemeyişinin asıl nedeninin bu olduğunu anlayıp konuyu kapattı. Onlar konuşurlarken, Büyükanne Jia ve ailenin diğer üyeleri başsağlığı ziyaretinden geri döndüler. Xue teyzenin orada olduğunu görünce selamlaşmalar bile bir tarafa bırakılıp, Pan'ın son durumunu öğrenmek istediler. Xue teyze olup bitenleri anlattı. Baoyu de oradaydı ve Jiang Yuhan'ın adı geçince dikkatle kulak kabarttı. Herkesin içinde ilgi göstermeyi uygun bulmayarak, eski aktör dostu şehre geldiğine göre neden kendisini ziyaret etmediğini düşündü. Sonra Baochai'ın annesiyle

gelmediğini fark edip, neden evde kaldığını tahmin etmeye çalışarak düşüncelere daldı ancak hiç beklenmedik bir anda Daiyu gelince toparlanıp biraz daha neşelendi. Diğerleriyle beraber Büyükanne Jia'nın dairesinde yemeğe kaldı. Yemekten sonra herkes kendi odasına çekilirken, Xue teyze geceyi Büyükanne Jia'nın misafir odasında geçirdi.

Baoyu, Kızıl Neşe Avlusu'na döndü. Üzerini değiştirirken, birdenbire Jiang Yuhan'ın tanışma hediyesi olarak kendisine verdiği kuşağı hatırladı.

“Sana verdiğim kırmızı kuşağı hatırlıyor musun?” diye sordu Xiren’e. “Hani takmak istememiştin. Hâlâ duruyor mu?”

“Bir yerlere koymuşumdur. Neden sordun?”

“Sadece merak ettim.”

“O ayaktakımıyla arkadaşlık ettiği için Bay Pan'in başının ne büyük belaya girdiğini duymadın mı? Hiç akıllanmayacak mısın? Ne diye bu konuyu açıyorsun? Kafanı böyle şeylerle dolduracağına sakince derslerinle ilgilenmen gerekmez mi?”

“Ben ne yaptım şimdi? Başı derde giren ben miyim? Sadece aklıma geldi, hepsi bu! Hâlâ sende durup durmadığı umurumda bile değil. Bana ders vermeye kalkışacaksan...”

Xiren güldü.

“Ben sana ders vermeye çalışmıyorum. İnsanların aktörler hakkında söylediklerini biliyorsun. Madem klasikler üzerinde çalışıyor ve davranış kurallarını öğreniyorsun, bunları uygulayıp, hayatta başarılı olman lazım. Sevdiğin kişi karşına çıkınca, üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istersin herhâlde.”

Bu Baoyu'ye bir şey hatırlattı.

“Tüh!” diye bağırdı. “Aklıma geldi! Büyükannemin dairesi o kadar kalabalıktı ki Kuzen Lin'le konuşma fırsatı bulamadım; o da benimle konuşmadı. Benden önce ayrıldı, muhtemelen evine varmıştır. Hemen geliyorum.”

Çıkıp gitti.

“Çok geç kalma!” diye bağırdı Xiren arkasından. “İşte yine yaptım! Hiç ağzımı açmamam lazımdı!”

Baoyu cevap vermeden, başı önünde düşünceli bir şekilde Bambu Evi'ne gitti. Oraya vardığında, Daiyu'yü masada bir kitaba dalmış hâlde buldu.

“Sen döneli çok mu oldu, kuzen?” diye sordu, gidip yanında durarak.

“Sen beni görmezden gelince, kalmamın bir anlamı yoktu.” dedi Daiyu kurnazca.

Baoyu güldü.

“Herkes bir ağızdan konuşuyordu, ben araya giremedim.” dedi.

Daiyu'nün önünde açık duran sayfaya bakınca hiçbir kelimesini anlamadı. Bazıları tanıdık geliyordu ama yakından incelediğinde onlar bile değişikti. Bir çengel karakteri vardı, içinde beş, bir dokuz, üzerinde büyük; bir beş, yanında altı, altında tahta, onun da altında beş. Çok şaşırtıcı bir şeydi.

“Bu acayip şeyleri çözebildiğine göre çok ilerlemiş olmalısın!” dedi.

Daiyu bir kahkaha attı.

“Sen nasıl bir âlimsin böyle! Daha önce hiç qin tablature² görmemiş olamazsın!” dedi.

“Gördüm tabii ki. Ama nasıl oluyor da buradaki hiçbir karakteri tanımıyorum? Sen anlıyor musun bunları, kuzen?”

“Anlamasam okur muydum?”

“Sana inanamıyorum! Qin çalabildiğini bilmiyordum. Kütüphanede duvarda asılı olduğunu biliyor musun? Birkaç tane var. Önceki yıl babamın qin çalan bir arkadaşı olduğunu hatırlıyorum, galiba Antikacı Ji Haogu’ydu adı. Babam bir parça çalmasını istemişti ama aletleri inceleyince hiçbirinin çalınacak durumda olmadığını söyledi. Gerçekten çalarken dinlemek istiyorsa, başka bir sefer kendi enstrümanıyla geleceğini belirtmişti. Ama yapmadı. Herhâlde babamda müzik kulağı olmadığına karar verdi. Evet! Demek bunca zamandır cevherini bizden gizledin!”

“Yok canım!” dedi Daiyu. “İyi çalamıyorum. Sadece bir iki gün önce kendimi biraz daha iyi hissedince, kitaplığımı karıştırdım, eski bir qin kitabı buldum. Çok güzel bir şeydi, okumak hoşuma gitti. Qinin genel felsefesiyle ilgili bir ön sözle başlıyor, çok etkileyici buldum. Sonra işin teknik tarafını ayrıntısıyla anlatıyor. Anladım ki qin çalmak meditasyon yapmak gibi bir şey ve çok eski çağlardan bize kadar gelen

² Qin: Guqin de denir. Çin’in en eski telli müzik aleti olarak bilinir. Guqin, kelime anlamı olarak “eski telli çalgı” demektir. Yedi teli olan geleneksel bir enstrümandır. Tablature: Bir müzikal eserin belirli bir çalgıyla ve bu çalgı üzerindeki hangi tel ve perdelere basılarak çalınacağını, nota yerine çeşitli rakam, harf ve işaretlerle gösteren sistemdir. (ç.n.)

manevi bir disiplin.

“Yangzhou’da yaşadığımız dönemde birkaç ders alıp biraz ilerleme kaydetmiştim. Ama o zamandan beri hiç alıştırma yapmayınca, dedikleri gibi ‘parmaklarımı diken kaplamış.’ İlk bulduğum kitapta sadece parçaların adları vardı, kelimeleri ve notalar yoktu. Şimdi parçaların tamamının olduğu bir kitap buldum. Çok enteresan! Tabii ki asla notalara hakkını veremeyeceğimin farkındayım. Sanırım bunu büyük ustalar yapabiliyordu. Çalarken rüzgârla gök gürültüsünü, dragonla Anka kuşunu çağıran müzik ustası Kuang gibi! Bilge Konfüçyüs, Xiang’ın ilk notalarını duyar duymaz, Kral Wen’in müziği olduğunu anlarmış. *Tepeleri ve Nehirlerin Rapsodisi*’ni çalmak ve onun özündeki manayı bir müzik aşığıyla paylaşmak...” Daiyu’nün göz kapakları titredi, yavaşça başını önüne eğdi.

Baoyu çok etkilenmişti.

“Ah kuzen! Kulağa ne hoş geliyor! Ama ben hâlâ bu özel işaretleri anlamıyorum. Lütfen nasıl okunduklarını öğretsene bana.”

“Öğretmeye gerek yok. Çok basit, anlatınca hemen anlayacaksın.” dedi Daiyu.

“Ama ben aptalın tekiyim! Lütfen yardım et! Mesela şurada, çengelden başka bir şey görmüyorum, üzerinde büyük yazıyor, ortasında beş var.”

Daiyu bir kahkaha attı.

“Büyük ve tepesindeki dokuz, sol elinin başparmağıyla dokuzuncu perdede tele bastıracaksın demek oluyor. Çengel

ve beş, sağ elinin orta parmağını çengel yapıp beşinci teli kendine doğru çekeceksin anlamına geliyor. Görüyorsun ya, bunlar kelime değil, daha ziyade sonraki notanın ne olduğunu ve nasıl çalınacağını söyleyen işaretler topluluğu. Çok kolay. Sonra dar ve geniş titreme, yükselen ve alçalan kaydırma, çekme, bastırma, hafif vuruş ve benzeri şeyler de var.”

Baoyu sevinçten mest olmuştu.

“Sen bu işten o kadar iyi anladığına göre neden beraber qin çalışmaya başlamıyoruz, kuzen?” diye sordu.

“Qinin özü baskılamadır.” dedi Daiyu. “Eski zamanlarda insanın kendisini arıtması, sakın ve ağırbaşlı bir hayat sürmesi, bütün nahoş tutkuları bastırmak, asi dürtüleri frenlemek için icat edilmiş. Eğer çalmak istiyorsan, öncelikle kayaların ve ağaçların arasındaki bir tavan arasında sessiz bir stüdyo ya da kayalık bir dağın tepesinde veya su kenarında ıssız bir kuytu bulman gerekir. Hava berrak ve sakın olmalı, hafif bir esinti ve ay ışığı olsun. Tütsü yakıp sükût içinde otur. Kafandaki düşünceleri boşalt. Düzgün bir şekilde nefes al. Ruhun manevi dünyayla ilişki kurmalı. Bu yüzden eskiler, ‘Gerçekten müzikten anlayan birini bulmak çok zordur.’ derler. Eğer senin müziğinin gerçek zevkini paylaşacak hiç kimse yoksa, yalnız başına otur; esintiye ve ay ışığına, yeşil çamlara ve pütürlü tepelere, vahşi maymunlara ve kutsal turnalara serenat yap; kulakları qinin değerli erdemini kirlilecek görgüsüz kalabalıklara değil. Ortam böyle. Sonra parmak tekniği ve dokunma önemli. Çalmayı düşünmeden önce, uygun kıyafetler giydiğinden emin ol. Kuğu tüyünden bir pelerin

ya da eskilerin uzun ceketi olabilir. Bu bilge enstrümanına uygun, vakur bir tavır takın. Ellerini yıka. Tütsüyü yak. Kanepenin ucuna otur. Qini önündeki masaya yerleştir, göğsün beşinci perdenin karşısına denk gelsin. İki elini yavaş yavaş ve nazıkçe kaldır. Artık bedenlen ve zihnen başlamaya hazırsın.”

“Şimdi ister yumuşak ya da yüksek perdeden, ister hızlı ya da yavaş olsun, çalışın doğal ve vakur olmalı.”

“Vay be!” diye bağırdı Baoyu. “Bu işi eğlenmek için yaptığımızı sanıyordum! Bu kadar karmaşıkta ben hazır olduğumdan emin değilim.”

Onlar konuşurlarken, Zijuan geldi ve Baoyu’yü görünce gülümsedi.

“Bu neşeyi neye borçluyuz, Efendi Bao?” diye sordu.

“Kuzen Dai bana qin öğretiyor. O kadar güzel anlatıyor ki dinlemeye doyamıyorum.” dedi Baoyu.

“Onu demek istemedim.” dedi Zijuan. “Bugünlerde sizi burada pek sık göremiyoruz. Bugün geldiğinize göre keyfiniz yerinde herhâlde.”

“Böyle göründüğünü tahmin ediyorum.” dedi Baoyu. “Ama Kuzen Dai pek iyi olmadığı için onu rahatsız etmek istemedim. Ayrıca okula gitmek zorundayım...”

“Evet.” diye araya girdi Zijuan. “Bayan Lin yeni iyileşmeye başladı, şimdi dinlenmesine izin vermeniz iyi olmaz mı? Size ders vererek yorulmasın.”

“Ah tabii! Ne kadar düşüncesizim!” diye bağırdı Baoyu gülerek. “Söylediklerine o kadar dalmışım ki yorulacağı hiç

aklıma gelmedi.”

“Yorulmadım.” dedi Daiyu gülümseyerek. “Müzik hakkında konuşmak insanı yormaz, tam tersi keyiflendirir. Sadece anlattıklarım sana fazla mı geliyor diye merak ediyorum...”

“Hiç önemli değil.” dedi Baoyu. “Ama ağırdan alırsak daha iyi anlayabilirim.”

Ayağa kalktı.

“Gerçekten de şimdi seni rahat bırakayım. Yarın Tan ve Xi’ye benimle gelmelerini söylerim. Siz üçünüz beraber çalışırsınız, ben de oturup...”

“Seni tembel şey!” dedi Daiyu. “Biz üçümüz öğrenirken, sen her zamanki gibi cahil kalırsan, o zaman biz...”

Birden, fazla içten davrandığını hissederek sustu.

“Sen çaldığın sürece ben memnuniyetle dinlerim.” dedi Baoyu neşeyle. “Benim odun olduğumu düşünsen de aldırırmam.”

Daiyu kızardı ama yine de güldü. Zijuan ve Xueyan de güldüler.

Baoyu vedalaşıp kapıya yürüdü, o anda Qiuwen geldi, arkasında da küçük bir orkide saksısı taşıyan bir hizmetçi vardı.

“Hanımefendiye dört saksı orkide verdiler.” dedi Qiuwen. “Kendisi Saray’da çok meşgul olduğundan onların keyfini süremeyecekmiş, birini Efendi Bao’ya, birini de Bayan Lin’e gönderdi.”

Daiyu orkidelere baktı. Aralarında çift başlı bir tür de vardı, onları görünce anlamlarına ilişkin tuhaf bir hisse kapıldı. Hayra alamet miydi, değil miydi bilemedi. Ama önemli bir şeydi.

Dalgın dalgın bakakaldı onlara.

Tam tersine Baoyu'nün zihni titremeler ve kaydırmalarla doluydu.

“Şimdi orkidelerin olduğuna göre artık *Yalnız Orkide* melodisi besteleyebilirsin, kuzen. Konfüçyüs'ünki kadar güzel olacağından eminim.”³ dedi giderken.

Daiyu'nün yüreği jeste cevap veremeyecek kadar hüznüldü. İçeri girdi ve orkidelerine bakarak düşündü.

“Çiçeklerin baharı vardır; açarlar ve taze yaprakları çıkar. Ben gencim ama sonbaharın ilk soluğundan korkan bir söğüt kadar kırılganım. Eğer her şey yolunda giderse, daha da güçlenebilirim. Ama olmazsa, benim kaderim de baharın sonunda dökülen yapraklar gibi olacak, yağmurda sürüklenip, rüzgârda savrulacak.”

Bu kasvetli düşünceler gözyaşını da getirdi. Zijuan onu ağlarken görünce çok şaşırıldı.

“Daha demin, Efendi Bao buradayken ne kadar keyifliydim. Şimdi şu hâline bak! Sadece çiçeklere baktı, o kadar!” diye düşündü.

Hâlâ onu teselli etmenin bir yolunu ararken, Baochai'in hizmetçilerinden biri geldi. Ama bu ziyaretin nedenini bilmek istiyorsan, gelecek bölümü okumalısın.

³ Konfüçyüs, orkideyi asil karakterli bir çiçek olarak görür ve ‘çiçeklerin kralı’ diye adlandırır. “Orkide, ormanın derinlerinde yetişir ve kıymetini bilecek kimse olmasa da güzel kokusunu saçar. Aynı şekilde, asil karakteri olan kişiler de fakirliğin yüce ilkelerini engellemesine izin vermezler.” der. Bilinen en eski yazılmış müzik parçası, Konfüçyüs'e adanan *Youlan* yani *Yalnız Orkide*'dir. (ç.n.)

87. BÖLÜM

Sonbahar sesleri hüznünlü hatıralarla birleşip, qinle beste yapma ilhamı getirir.

Tutku akını, kötü ruhların Zen'in dinginliğini bozmasına neden olur.

Daiyu, Baochai'in hizmetçisini içeri aldırdı. Kız, hanımının selamlarını ilettikten sonra bir mektup verdi ve hizmetçilerle birlikte çay içti. Daiyu mektubu açtı; Baochai'den geliyordu.

Sevgili Kuzen,

Kaderi kötü bir ailede, şanssız bir günde doğmuşum! Talihsizlikler ailemizin peşini bırakmıyor. Kız kardeşim yok, annem yaşılanıyor; bir de günün ve gecenin her saati yan daireden gelen kavgı gürültü sesleri ekleniyor, korkunç felaketler üzerimize hücum ediyor. Hüznümü yenemeden gece yatağında uykusuz dönüp dururken, tek tesellim senin gibi kafa dengi birini düşünmek oluyor. Ah, canım kuzenim! Ahenk ve neşenin hüküm sürdüğü o altın sonbaharın sevincini paylaştığın gibi, şu anki çilelerimi de paylaşacak bir yüreğe sahip olduğunu biliyorum. Sonra Begonya Kulübü siperinin altında birleşip yengeçlerin lezzetini tattık, kasımpatıların keyfini sürdük. Bir keresinde senin çiçekleri sorguladığı hatırlıyorum.

Hangi münzevi paylaşıyor gizlenme yerini?

Hepsinin içinde neden en son sen açarsın çiçeklerini?

Bu dizeler hep yüreğimi parçalayıp durdu. Sen ve ben yaklaşan soğukta titreyip duran, geç açan çiçekler değil miyiz? Bu düşüncelerle, hislerimi ifade etmek için dört kıtalık bir ağıt yazdım. Bunu, sanatsal bir şey olarak değil de gözyaşlarımın basit bir aracı olarak okumanı rica ediyorum.

Seni Seven Kuzenin,

Baochai

Şiir de mektuba eklenmişti.

Yazık! Yine mevsim değişiyor,
Soğuk güz bir kez daha geliyor;
Ne kadar kötü ailemin kaderi,
Yalnız oturuyorum, yüreğim sızlıyor.
Kuzey salonunda sarızambaklar,
Unutturamıyor dertlerimi.
Giderecek bir şey yok kederimi,
Ruhum yitirdi ümitlerini.

Sürükleniyor bulutlar,
Acı rüzgârıyla güzün;
Avluda yürüyorum,
Saçılmış kuru yapraklar.
Nereye gideyim?
Mutluluğum kayboldu,
Hatırlanan sevinçler,
İçimi acıyla doldurdu.

Mersin balığının gölü var,

Turnanın yuvası,
Biri pullarına gizleniyor,
Diğeri giyinmiş uzun tüyleri.
Keder içinde soruyorum:
Ey yüce gökler,
Ey engin yeryüzü!
Dinler misin dertlerimi?

Samanyolu parıldıyor;
Hava soğuk,
Ay ışığı vuruyor,
Su saati gece yarısını bildiriyor.
Sızlayan kalbime uyku yok.
Bir kere daha okuyorum ağıtı,
Sonra emanet ediyorum sana,
Benim ruh eşim, sevgili dostuma!

Daiyu çok etkilendi. “O benim anlayacağımı çok iyi biliyor!” diye düşündü. “Zaten bu yüzden başkasına değil de bana yazmış.” Düşüncelere dalıp gitti, sonra dışarıdan bir ses geldi. “Kuzen Lin evde mi?”

Mektubu hemen katlayıp kaldırdı ve kimin geldiğini sordu. Misafirler içeri girmişlerdi bile. Tanchun, Shi Xiangyun ve Li kardeşler gelmişlerdi. Kızlar birbirlerini selamladılar ve Xueyan çay servisi yaptı. Sohbetleri sırasında, Daiyu iki yıl önceki, kasımpatıya şiir yazdıkları toplantılarını hatırladı.

“Ne tuhaf değil mi?” dedi. “Kuzen Chai Bahçe’den taşındığından beri bizi sadece bir iki kere görmeye geldi. Sanki

artık gelmesi için bir nedeni yokmuş gibi görünüyor. Bir daha ziyaretimize gelecek mi diye merak ediyorum.”

Tanchun güldü.

“Gelecek elbette! Sadece şu anda durum biraz sıkıntılı. Kuzen Pan’ın eşi biraz düzenbaz biri, Xue teyze yaşıyor. Şu son Pan olayı da üstüne tuz biber ekince, Baochai’in evdeki işlerle ilgilenmesi gerekiyor. Artık hiçbir şey eski günlerdeki gibi değil.”

O konuşurken dışarıda ani bir rüzgâr sesi duydular, kâğıt kaplı pencerelere yapraklar vuruyordu. Odaya hafif bir koku geldi. Hangi çiçek olduğunu tahmin etmeye çalıştılar.

“Osmantusa benziyor.” dedi Daiyu.

Tanchun güldü.

“Tam bir güneyli gibi konuşuyorsun!” diye takıldı ona. “Dokuzuncu ayda osmantus ne gezer?”

Daiyu gülümsedi.

“Haklısın. Ama ben de o olduğunu söylemedim, benziyor dedim.”

“Öyle deme, Tan.” diye araya girdi Xiangyun. “Şu dizeleri bilirsin:

Lotus kokusu kilometreler aşar gelir,
Güzün sonuna kadar aşar osmantus çiçekleri.

“Güneyde geç açan çiçekler şimdi en güzel hâllerindedir. Sen buna hiç şahit olmadın. Bir gün güneye gitme fırsatın olursa

kendi gözlerinle görürsün.”

“Ne işim var güneyde?” dedi Tanchun ezici bir gülümsemeyle. “Hem zaten yıllar öncesinden biliyorum.”

Li kardeşler birbirlerine bakıp güldüler.

“O kadar emin olma, Tan.” dedi Daiyu. “Ne derler bilirsin, ‘İnsanoğlu gezgindir, bugün burada, yarın yok.’ Şimdi burada olsan da yarın kim bilir nerede olacaksın. Mesela ben. Güneyde doğdum ama şimdi kuzeyde yaşıyorum.”

Xiangyun ellerini çırttı.

“Doğru söylüyorsun! Dai, Tan’i alt etti. Böyle bir tecrübeyi yaşayan sadece o değil. Bize de baksanıza! Bazılarımız doğma büyüme kuzeyliyiz. Bazılarımız güneyde doğdu, sonra buraya taşındı. Ama burada hep beraberiz. Bu bizim kaderimiz. İnsanlar ve yerler birbirine benzer. Karmaları onları bir araya getirir.”

Hepsi başını sallayarak Xiangyun’ün bu kısa nutkunu onayladı, sadece Tanchun gülümsedi. Bir süre daha sohbet ettikten sonra gitmek üzere kalktılar. Daiyu onları kapıya kadar geçirdi, dışarıya da çıkmak istedi ama diğerleri vazgeçirdiler.

“Daha yeni yeni iyileşmeye başladın. Şimdi dışarı çıkarsan üşütebilirsin.”

Bunun üzerine kapıda durdu, veda sözleri söyledikten sonra onlar avlu kapısından çıkana kadar arkalarından baktı.

Onlar gittikten sonra tekrar içeri girip oturdu. Kuşlar yuvalarına dönüyor; güneş batıyordu. Xiangyun’ün güney hakkında söyledikleri hâlâ kulaklarında çınlarken, bir hayalin içine sürüklendi. Annesiyle babası sağ olsalardı... Hâlâ güneyde,

o bahar çiçeklerinin toprakları, güzün mehtabı, berrak sular, pırıltılı tepeler diyarında yaşıyor olsaydı... Tekrar oralarda olmayı, Yangzhou'nun yirmi dört köprüsünü, Nanking'in ünlü tarihî yerlerini ziyaret etmeyi nasıl da isterdi! Güneydeyken kendisine refakat eden bir sürü hizmetçisi vardı. Ne isterse söyler, ne dilerse yapar, boyalı teknelere biner, kokulu arabalarda yolculuk yapar, kırmızı kayısı çiçekleriyle dolu alanları seyreder, ağaçların arasından yeşil han tabelalarını görürdü... Genç bir hanımefendi olacaktı, her şeyi başkalarına bağlı olan bir yabancı değil! Jialar kendisi için ne yaparlarsa yapsınlar, sürekli adımlarına dikkat etmesi gerekiyordu. Önceki yaşamında ne günah işlemişti de böyle yapayalnız kalmayı hak etmişti? Son Güney Tang İmparatoru'nun tutsakken söyledikleri, kendi duygularını ne kadar güzel ifade ediyordu: "İşte, bütün gün boyunca yüzümü gözyaşlarımla yıkıyorum!" Sanki ruhu uzak diyarlara gitmişti.

Zijuan içeri girdi ve bir bakışta Daiyu'nün bu dalgınlık hâlinin nedenini anladı. Xiangyun konuşurken kendisi de odadaydı ve güneyden söz edilince, Daiyu'nün ne kadar kolay üzüldüğünü biliyordu.

"Misafirlerin o kadar çok konuştular ki yine çok yorgun hissedeceğini düşündüm, hanımım." dedi. "Xueyan'i mutfağa gönderip bir kâse etli lahana çorbası ve kurutulmuş karides, deniz yosunu ve bambu filizi getirttim. Nasıl, güzel değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Biraz da pirinç lapası."

Daiyu başını salladı.

“Ben lapyı siz ikinizin yapmasını tercih ederim, mutfakta yaptırmayın.”

“Hayır, hanımım. Mutfağın ne kadar temiz olduğundan asla emin olamayız. Lapyı kendimiz pişireceğiz. Xueyan’e, Aşçı Liu’ya çorbaya çok itina göstermesini söylemesini tembih ettim. O da hiç merak etmememizi söylemiş, bizzat ilgilenecek, kendi odasında pişirecekmiş. Kaynarken kızı Fivey göz kulak olacakmış.”

“Onu kastetmedim.” dedi Daiyu. “Mutfak kirlidir diye şikâyet etmiyorum. Uzun zamandır insanlara zahmet veriyorum, zaten hastalığım yeterince sıkıntı çıkardı. Bütün bu çorba ve lapa gibi özel siparişler yüzünden benden bıacaklar.”

Yine gözlerine yaş doldu.

“Ah hanımım! Yine evhama kapılıyorsun.” diye karşı çıktı Zijuan. “Sen büyük hanımefendinin torunu, gözünün bebeğisin. Sana hizmet etmek herkesin yakalamaya çalıştığı bir fırsat, söylenecekleri bir şey değil.”

Daiyu düşünceli bir şekilde başını salladı.

“Bu arada, sözünü ettiğin Fivey, Efendi Bao’nın evindeyken Fangguan’ın arkadaşı olan kız mı?”

“Evet o.”

“Ben onun Efendi Bao’ya hizmet edeceğini duymuştum.”

“Evet, öyleydi. Sonra hastalandı, tekrar iyileşip işe başlayana kadar Qingwen olayı çıktı, o zaman ertelendi.”

“Onu hep sevmişimdir.” dedi Daiyu.

Bu arada bir hizmetçi kadın çorbayı getirdi, Xueyan almak için dışarı çıktı.

“Aşçı Liu, çorbayı Fivey’nin kendi odasında pişirdiğini Bayan Lin’e söylemenizi istedi.” dedi kadın. “Bu yüzden temiz olmadığı konusunda endişelenmesin.”

Xueyan, mesajı ileteceğini söyleyip, çorbayı odaya getirdi. Daiyu zaten bu konuşmaları duymuştu.

“Hemen gidip kadına, Aşçı Liu’ya çok teşekkür ettiğimizi iletmesini söyle.” dedi Xueyan’e.

Xueyan dediğini yaptı, kadın yoluna gitti. Geri gelen Xueyan Daiyu’nün kâsesini ve yemek çubuklarını masaya koydu.

“Güneyden gelen turp salatasından da biraz ister misin, biraz susam yağı ve sirkeyle karıştırayım.” dedi.

“Nasıl istersen ama çok fazla zahmete girme.”

Xueyan kâseye lapa koydu. Daiyu yarısını yedi, birkaç kaşık çorba içti. Kaşığını masaya bırakınca, iki hizmetçi ortalığı topladı, masayı temizledi ve her zamanki yerine kaldırdı. Daiyu ağzını çalkaladı, ellerini yıkadı.

“Zijuan, mangala tütsü koydun mu?” dedi Daiyu.

“Şimdi koyacaktım.”

“Xueyan’le sen de çorba ve lapa yiyin. Gayet güzel ve besleyici. Ben tütsüyle ilgilenirim.”

İki hizmetçi yemeklerini yemek için dış odaya gitti. Daiyu mangala biraz tütsü koyup oturdu. Tam eline bir kitap almak üzereyken, rüzgârın dışarıdaki ağaçların arasında hüzünle mırıldandığını duydu. Uzun bir iç çekiş Bahçe’yi bir ucundan

öbür ucuna kadar süpürüp geçti. Saçakların altındaki rüzgâr çanları çınlamaya başladı.

Xueyan çorbasını daha önce bitirip, Daiyu bir şey istiyor mu diye bakmaya geldi.

“Hava soğuyor.” dedi Daiyu. “Geçen gün çıkarmanı söylediğim kürk kıyafetlerimi havalandırdın mı?”

“Evet, hanımım.”

“Buraya getir o zaman. Omuzlarıma sıcak bir şey almak istiyorum.”

Xueyan dışarı çıktı ve keçeden bir bohçaya konmuş, bir yığın kürk astarlı kıyafetle geri döndü. Bohçayı açtı, Daiyu seçsin diye kıyafetleri çıkardı. Daiyu aralarında küçük, ipek bir bohça daha olduğunu fark etti. Almak için uzandı, bohçayı açtı. İçinde ipek mendiller vardı. Bunları Baoyu’nün, iyileşme döneminde gizlice kendisine gönderdiğini hatırladı. Üzerlerine şiirler yazmıştı! Hâlâ gözyaşı lekeleri duruyordu. Hemen yanındaki küçük bir bohçada, Baoyu için üzerini işlediği kokulu kese (bir dargınlık anında biraz yıpranmıştı), yırtık bir yelpaze kılıfı ve Değerli Taş’ı için yaptığı ipek kordonun kesik parçaları vardı. Herhâlde Zijuan, havalandırılacak kıyafetleri seçerken sandıklardan birinde rastlamıştı bu hatıralara ve kaybolmasınlar diye bohçaya koymuştu. Daiyu, Xueyan’i ve kıyafetleri tamamen unutmuş gibiydi. Elindeki mendillere bakarak büyülenmiş gibi duruyordu. Şiirleri okurken yanaklarından yaşlar süzüldü.

Zijuan içeri girip Xueyan’i donup kalmış şekilde dikilirken buldu, kıyafet bohçası önünde, kese, yelpaze kılıfı ve kordon

Daiyu'nün yanındaki masada duruyordu. Daiyu elinde tuttuğu, üzerinde yazılar olan iki soluk mendile gözyaşları içinde bakıyordu.

Hüzün hüznle karşılaşınca,
Yeni yaşlar eskisine karışır.

Zijuan, bu nesnelerin her biriyle ilişkili hassas anıları çok iyi biliyordu. Anlayışlı davranmanın pek işe yarayacak bir çare olmadığını düşündü ve neşeli bir sitemde bulunmaya karar verdi.

“Haydi ama, hanımım, bunlara bakıp durmanın ne anlamı var? Hepsi geçmişe ait. Efendi Bao’yla çocuktunuz o zamanlar. Kim bilir ne kadar çok dargınlık yaşadınız! Bir kahkaha, bir gözyaşı. Neyse ki büyüdünüz de hayatı biraz daha ciddiye almayı öğrendiniz. O zaman da şimdi olduğu gibi terbiyeli olsaydı, bunlar bu hâle gelmeyecekti!”

Gayet iyi niyetliydi ama sözleri Daiyu’ye Baoyu’yle geçirdiği eski günleri hatırlattı ve yeni gözyaşlarını harekete geçirdi. Zijuan yine onu neşelendirmeye çalıştı.

“Haydi, hanımım. Xueyan bekliyor. Giyecek bir şey seç.”

Daiyu mendilleri bıraktı. Zijuan hemen aldı onları, katlayıp tekrar kese ve diğerleriyle birlikte kaldırdı. Sonunda Daiyu kürk astarlı bir ceket omuzuna aldı ve dış odaya gitti. Oturup etrafına bakınca Baochai’in şiirinin ve mektubunun hâlâ masada durduğunu gördü. Aldı onları ve tekrar birkaç kere okudu.

“Şartlarımız değişse de duygular aynı.” dedi kendi kendine,

ini çekerek. “Ben de cevap olarak bir şeyler yazmalıyım. Dört kıta yazıp qin için besteleyeceğim. Yarın bir kopyasını çıkarıp Chai’ye gönderirim.”

Xueyan’e, dışarıdaki masada duran fırçasını ve mürekkep taşı getirmesini söyledi. Mürekkebi ıslatarak yazmaya başladı. Dört kıtayı tamamlayınca, raftan qin kitabını alıp göz gezdirdi. Şiirlerini iki eski melodi olan *Yalnız Orkide* ve *Değerli Birinin Özlemi*’ne uyarladı. Sonra Baochai’e göndermek için bir kopyasını çıkardı ve Xueyan’dan evden getirdiği qini sandıktan çıkarıp vermesini istedi. Telleri akort etti ve birkaç parmak alıştırmaları yaptı. Doğal eğilimi pratik eksikliğini telafi etti ve çok geçmeden çocukken öğrendiği her şey geri geldi. Bir süre çaldıktan sonra akşamın geç saati olduğunu görüp qini bir kenara koydu, yatağına gitti. Onu orada bırakıyoruz.

Bir gün Baoyu tuvaletini tamamladıktan sonra her zamanki gibi Mingyan’le beraber okula gitmek üzere yola çıktı. Hizmetkârlarından biri olan ve ağzı kulaklarında, zıplayarak gelen Moyu’yla karşılaştılar.

“Haberler iyi, Efendi Bao!” dedi çocuk. Müdür Bey bugün okulda değil, siz bugün izinlisiniz!”

“Ciddi misin sen?” diye sordu Baoyu.

“Bana inanmazsanız, kendiniz bakın. Efendi Huan ile Küçük Bey Lan geri dönüyorlar.”

Baoyu bakınca, üvey kardeşi ve yeğeninin hizmetkârlarıyla beraber kendilerine doğru geldiklerini gördü. Ne dediklerini duymuyordu ama gevezelik edip gülüşüyorlardı. Baoyu'yü görünce elleri yanlarında, saygılı bir tavırla durdular.

“Neden bu kadar erken döndünüz?” diye sordu Baoyu.

“Bugün Müdür Bey’in işi varmış.” dedi Huan. “Bütün gün izinli olduğumuzu söyledi. Yarın her zamanki gibi gideceğiz.”

Bunu duyan Baoyu geri dönüp, Büyükanne Jia ve babasına haber verdi; sonra Kızıl Neşe Avlusu'na gitti.

“Neden geldin?” diye sordu Xiren.

Baoyu olup biteni anlattı ona ve birkaç dakika yanında oturduktan sonra tekrar dışarı çıkmaya yeltendi.

“Nereye gidiyorsun böyle acele acele?” diye sordu Xiren. “Okuldan izin verilmesi, hemen dolaşmaya gideceksin anlamına gelmiyor. Dinlensen iyi olur.”

Baoyu durdu, başını önüne eğdi.

“Haklısın. Ama başka ne zaman dışarı çıkıp eğlenme fırsatı bulacağım? İnsaf et!” dedi.

Bunu öyle bir yalvaran tonda söyledi ki Xiren yumuşadı.

“Peki.” dedi gülerek.

Bu arada öğle yemeği servisi yapıldı, Baoyu kalıp yemeğini yedi. Bitirince ağzını çalkalayıp hemen çıktı. Tıpkı bir duman kümesi gibi hızla Bambu Evi'ne gitti. Zijuan avluda mendilleri asıyordu.

“Bayan Lin öğle yemeğini yedi mi?” diye sordu kıza.

“Erkenden yarım kâse pirinç lapası yemişti.” dedi Zijuan.

“Ama Şimdi a değilmiş, uyuyor. Başka bir yere gitseniz iyi olur, Efendi Bao, daha sonra gelin.”

Baoyu hiç istemese de nereye gideceğini bilmeden ayrıldı oradan. Birden birkaç gündür Xichun’u görmediği geldi aklına. Kokulu Lotus Köşkü’ne doğru yürümeye başladı. Avluya varıp pencerelerden birinin önünde durunca, her yer çok sakin ve terk edilmiş gibi geldi ona. Onun uyuduğu ve rahatsız edilmemesi gerektiği sonucunu çıkardı. Tam geri dönmek üzereyken, içeriden, anlaŐılmayacak kadar hafif bir ses geldiğini duydu. Daha net duyma umuduyla bekleyip tekrar kulak kabarttı. İŞte! Bir Őıkırtıydı! Ne olabileceğini düşünürken, bir konuşma sesi geldi.

“Onu hareket ettirirsen, oradaki durumun ne olur?” diyordu içeriden biri.

Go oynuyorlardı. Ama Baoyu konuŐanın kim olduğunu anlayamadı. Xichun’ n cevabını duydu sonra.

“Umurumda bile değil! Onu alırsan ben de bu tarafa gelirim. Őunu alırsan, bu tarafa gelirim. Sonuçta bütün burayı kuŐatırım.”

“Ya böyle yaparsam?”

“Ay!” diye bağırdı Xichun. “Böyle bir hamleye karşı  nlemim yok!”

Öteki kızın sesi de tanıdıktı! Ama hâlâ çıkaramadı. Kuzenlerinden biri değildi, bundan emindi. Xichun bir yabancıyı ağırlıyor olamazdı. Kapı perdesini kaldırıp içeriye baktı. Go arkadaşı Yeşil Kafes Manastırı’ndan EŐięin  tesindeki Kişi, Miaoyu’ydu. Daha fazla rahatsız etmeye yeltenmedi. Kızlar

oyuna öyle dalmışlardı ki gizlice izlendiklerinin farkında bile değillerdi. Baoyu orada durup seyretmeye devam etti. Miaoyu oyun tahtasının üzerine eğildi.

“Bu köşeyi istemiyor musun?” diye sordu Xichun’e.

“İstiyorum tabii.” dedi Xichun. “Ama senin bütün taşların öldü, korkacağım ne var ki?”

“Emin misin? Bir dene bakalım.”

“Tamam. İşte hamlem. Sen ne yapacaksın görelim.”

Miaoyu’nün yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Taşını zaten tahtanın kenarında var olan taşıyla birleştirdi, sonra Xichun’ün taşlarından birinin üzerinden atlayıp bütün köşeyi ele geçirdi.

“Buna tersyüz etmek denir!” dedi gülerek.

Xichun henüz cevap veremeden, sessiz seyircileri kendisini tutamayıp bir kahkaha attı. İki kızın ödleri patladı.

“Tek kelime etmeden gizlice içeri girmek de ne demek?” diye bağırdı Xichun. “Bu nasıl bir kabalık! Ne zamandır oradasın?”

“O köşede oynamaya başladığınızda gelmiştim.”

Miaoyu’ye selam verdi.

“Merhaba, Muhterem Kardeş’im!” dedi gülerek. “O mistik Zen kapısından bu nadir ayrılış neden? Hangi karma seni tozlu diyara getirdi?”

Miaoyu kulaklarına kadar kızardı, hiçbir şey demeden başını önüne eğip go tahtasına baktı. Baoyu onu utandırdığını fark etti ve telafi etmeye çalıştı.

“Gerçekten, sıradan fâniler dünyadan elini eteğini çeken senin

gibilerle nasıl kıyaslanabilir?” dedi sevimli bir gülümsemeyle. Her şeyden önce iç huzuruna ermişsin. Bu huzurla beraber derin bir maneviyat, bu maneviyatla beraber de net bir sezgi gelir.”

O konuşurken, Miaoyu hafifçe gözlerini kaldırıp baktı. Sonra hemen tekrar bakışlarını indirdi ve koyu bir kızarıklık yüzüne yayıldı. Baoyu, onun bilerek kendisini görmezden geldiğini fark etti, masanın yanına oturdu. Xichun oyuna devam etmek istedi ama Miaoyu kısa süren sessizliği bozdu.

“Başka bir gün oynayalım.” diyerek ayağa kalktı; üstüne çekidüzen verip tekrar oturdu. Sonra Baoyu’ye döndü, tuhaf bir ses tonuyla, “Nereden geliyorsun?” diye sordu.

Kendisiyle konuşması Baoyu’yü çok rahatlattı; önceki gafını telafi etme fırsatı bulduğuna memnun oldu. Sonra birden bu sorusunun görüldüğü kadar basit olmadığı geldi aklına. Bu da Zen kurnazlıklarından biri miydi? Dili tutulmuş, yüzü kızarmış bir hâlde oturdu. Miaoyu gülümseyerek Xichun’e döndü. Xichun de güldü.

“Kuzen Bao, bu kadar zor bir soru muydu? ‘Geldiğim yerden geliyorum.’ deyimini duymadın mı? Yüzünün rengini gören de yabancıların arasındasın sanır. Utanma!”

Miaoyu bu konuşmayı üstüne alınmış gibi görünüyordu. Tuhaf bir duygu kıpırdanması hissetti ve yüzüne sıcak bastı. Yine kızaracağını hissedip daha fazla kızardı. Ayağa kalktı.

“Çok kaldım. Artık manastıra dönmem lazım.” dedi.

Xichun, Miaoyu’nün mizacının çok tuhaf olduğunu bildiğinden kalması için ısrar etmedi. Onu geçirirken, Miaoyu

gölümseyerek, “Seni görmeye gelmeyeli çok zaman oldu. Dönüş yolu kıvrımlar ve dönemeçlerle dolu. Yolu bulamamaktan korkuyorum.” dedi.

“Ben sana yol göstereyim!” diyerek atıldı hemen Baoyu.

“Şeref duyarım.” dedi kız. “Lütfen buyurun!”

Xichun’le vedalaşıp beraber Kokulu Lotus Köşkü’nden çıktılar. Kıvrımlar çizen yol onları Bambu Evi’nin yakınlarına getirdi, oraya yaklaşırlarken müzik sesi duydular.

“Qin çalınıyor.” dedi Miaoyu. “Nereden geliyor acaba?”

“Kuzen Lin odasında çalıyor herhâlde.” dedi Baoyu.

“Sahi mi? Bu da bir başka yeteneği mi? Sözüünü ettiğini hiç duymadım.”

Baoyu, Daiyu’nün ona anlattıklarını tekrarlardı.

“Gidip seyredelim mi?” dedi.

“Dinleyelim demek istiyorsun sanırım.” dedi Miaoyu. “İnsan qini dinler, seyretmez.”

“İşte bu!” dedi Baoyu sırtarak. “Ben sıradan bir fâni olduğumu söylemişim.”

Bambu Evi’nin yanındaki kayalığa geldiler. Oturup sessizce dinlediler, melodinin dokunaklılığı onları etkisine aldı. Sonra bir mırıltı eşlik etmeye başladı.

Sonbahar şiddetleniyor, rüzgâr acı esiyor,

Aşkım çok uzakta, ben yalnız başıma.

Evime doğru bakıyorum, nerede?

Gözyaşları içinde dururum balkonumda.

Kısa bir aradan sonra şarkı tekrar başladı.

Uzak tepeler, uzun nehirler geceye karışır.
Parlak mehtap penceremi ıştırır.
Uykusuz uzanırım samanyolunun altında.
İpekler içinde titrerim, rüzgâr ve çiy üşütür.

Yine kısa bir duraklama oldu.

“Birinci dörtlükte ‘başıma’ ile kafiye yapılmış, ikincide ‘karışır’ ile. Acaba sonrakinde ne olacak?” dedi Miaoyu.

Şarkı tekrar başladı.

Kaderimizi seçemeyiz,
Benimki dert dolu;
Sen ve ben iyi dostuz,
Eskilere saygı duyup teselli buluruz.

“İşte bir kıta daha ama çok trajik!” dedi Miaoyu.

“Müzik konusunda pek bir şey bilmiyorum ama çok hüznü geliyor kulağa.” dedi Baoyu.

Bir sessizlik daha oldu ve Daiyu’nün qini akort ettiğini duydular.

“Si bemol çok yüksek perdeden!” dedi Miaoyu. “Ölçeğe uymuyor.”

Şarkı yine başladı.

Bu dünyadaki yaşam toz zerresi,
Karma, fânilerin kaderini belirliyor;

Öyleyse üzölmek de nesi?

Ay gibi bir saflık yüreğimin gayesi.

Miaoyu dinlerken yüzünün rengi soldu.

“Neden birdenbire yüksek tondan çaldı? Ses perdesi bronzu ve taşı bile parçalamaya yeter! Çok keskin!” dedi.

“Çok keskin ne demek?” diye sordu Baoyu.

“Bunu devam ettirebileceğinden şüpheliyim.”

Onlar böyle konuşurlarken, ana telin koptuğunu duydular. Miaoyu ayağı kalkıp yürüdü.

“Ne oldu?” diye sordu Baoyu.

“Sonra öğrenirsin; şimdi bir şey söyleme.”

Baoyu’yü büyük bir şaşkınlık içinde bırakıp gitti. Sonunda Baoyu de keyifsiz bir şekilde evinin yolunu tuttu. Hikâyemiz burada ondan ayrılıyor.

Miaoyu, Yeşil Kafes Manastırı’na geri dönünce, yaşlı gönüllü rahibeleri kendisini beklerken buldu. O girince kapıları kapattılar; bir süre yanlarında oturdu, sutra okudu; yemekten sonra buhurdanlar yenilendi. Hepsi Bodhisattva mabedinin önünde eğildiler ve görevli kadınlar onu yalnız bırakıp gittiler. Kanepesi ve sırt dayanağı hazırlanmıştı. Perdeleri indirdi, kanepeye bağdaş kurup oturdu ve nefeslerini düzenleyerek gözlerini kapattı. Bütün sıkıcı düşüncelerden arındırdığı zihni,

yüce gerçek diyarına doğru gitti. Gece yarısını geçene kadar meditasyon yaptı ve birden çatıdan gelen takırtıyla irkildi. Hırsız geldiğinden korkup kalktı ve ön taraftaki salona gitti. Dışarı bakınca gökyüzünde uzanan bulutları gördü, soluk bir pusun ardından ay ışıldıyordu. Hava ılımandı, bir süre parmaklıklara dayanıp orada durdu.

Birden çatıda iki kedi feryat etmeye başladı. O öğleden sonra Baoyu'nün söyledikleri geldi aklına. Kalbinde çarpıntı hissetti, kulakları yanıyordu. Kendine gelmek için kararlı bir çaba göstererek meditasyon odasına geri döndü, kanepesine oturdu. Çabaları boşa çıktı. Onu etkileyen bir şeyler vardı. Sanki on bin at kalbinin üzerinde koşuşturuyordu. Kanepe sarsılıyor, bedeni oradan ayrılıyor gibiydi. Yakışıklı ve soylu erkekler etrafını çevrelediler, hepsi onunla evlenmek istiyordu. Çöpçatanlar onu gelin arabasına doğru çekeştiriyorlardı. Sonra sahne değişti. Şimdi kaçırılıyordu. Kılıçları ve sopaları olan bir zorba çetesi onu hırpalayarak tehdit ediyordu. Yardım için çığlık atmaya başladı.

Bunun üzerine yaşlı rahibeler ve gönüllü rahibeler uyandılar ve neler olduğunu görmek için mumlarla salona daldılar. Miaoyu'yü kollarını açmış, yerde yatarken buldular, ağzından köpükler çıkıyordu. Belli ki komadan uyanmıştı, gözlerini sabitlemiş, yanakları alev alev bir hâlde bağıırıyordu.

“Koruyucum Buda! Bana dokunmayın, haydutlar!”

Dehşete düşen kadınlar sadece bağırabildiler.

“Uyan! Uyan! Biz buradayız!”

“Eve gitmek istiyorum!” dedi Miaoyu. “Kim benim dostum olup eve götürecek?”

“Burası senin evin zaten!”

Diğerleri onunla konuşurlarken, rahibelerden birini dua etsin diye Merhamet Tanrıçası’nın mabedine gönderdiler. Sunakta tutulan bambu fiş kutusunu salladı ve kehanet kitabındaki ilgili paragrafı açıp, güneybatı köşesindeki Yin ruhunun kızdırıldığını okudu.

“Tabii ya!” diye bağırdı birisi, rahibe geri dönüp anlatınca. “Bahçe’nin güneybatısında oturan kimse yok, orada kötü ruhlar olmalı!”

Bazıları çorba hazırlamakla meşgul olurlarken, diğerleri su getirdiler. Güneyden Miaoyu ile beraber gelen, dolayısıyla da ona diğerlerinden daha yakın ve düşkün olan rahibelerden biri kanepede yanına oturdu ve kolunu beline doladı. Miaoyu başını çevirdi.

“Kim o?”

“Benim.”

Kız bir süre ona merakla baktı.

“Gerçekten sensin!” diye bağırdı ve kollarına atılıp hıçkırarak ağlamaya başladı. “Ah anne, kurtar beni, yoksa öleceğim!”

Rahibe ona seslenip kendisine getirmeye çalıştı ve yavaşça masaj yapmaya başladı. Yaşlı kadınlar çay getirdiler ve şafak sökene kadar beraber oturup beklediler; nihayet Miaoyu uykuya daldı. Rahibe doktor çağırttı, birkaç doktor gelip nabzına baktılar. Doktorların sayısı kadar farklı teşhis kondu. Aşırı

endişe dalağı harap etmiş; kanına iltihap karışmış; kötü ruhlar kızdırılmış; içten ve dıştan üşütmüştü. Bir görüş birliğine varamadılar. Sonunda bir doktor daha geldi.

“Genç hanım meditasyon yaptı mı?” diye sordu nabzına baktıktan sonra.

Kadınlar düzenli olarak yaptığını söylediler.

“Bu hastalık dün akşam birdenbire mi oldu?”

“Evet.”

“Hiç şüphesiz zihninden kötü düşünceler geçmiş ve iltihaba neden olmuş.”

“İyileşecek mi?”

“Neyse ki meditasyon çok fazla ilerlememiş de kötü ruh derinlere kadar girememiş. Büyük ihtimal iyileşecek.”

İltihabı giderecek bir ilaç yazdı ve Miaoyu bir doz aldıktan sonra düzelme belirtileri göstermeye başladı. Onun hastalık haberi yayıldı ve kentteki delikanlılar için dedikodu konusu oldu.

“Bu kadar erdemlilik ve dindarlık onun yaşındaki bir kız için çok fazla. Özellikle de bu kadar çekici ve hayat dolu biri için... Önünde sonunda şanslı birisine kapılıp kaçacak.” diyorlardı.

Birkaç gün sonra Miaoyu biraz daha iyileşti. Ama normale dönemedi, zihni hâlâ bulanıktı. Hep hülyalı bir hâldeydi.

Xichun birkaç gün bu olayı duymadı. Bir gün odasında otururken Caiping hızla içeri girdi.

“Hanımım, Rahibe Miaoyu’ye olanları duydun mu?”

“Hayır, ne olmuş?”

“Bayan Xing ve Bayan Zhu’yu dün konuşurlarken duydum.

Burada go oynadığınız günü hatırlıyor musun? O akşam nöbet geçirmiş. Haydutların onu kaçırdıklarını söylüyormuş. Hâlâ tam olarak iyileşmemiş. Çok acayip değil mi?”

Xichun sessizce düşündü.

“Bütün saflığına rağmen hâlâ dünyevi bağlarını koparmadı, karmasını tamamlamadı. Keşke ben başka bir ailede doğsaydım! Keşke rahibe olmakta özgür olsaydım! Kötü ruhlardan hiç etkilenmezdim. Bütün kötü düşünceleri bastırır, dünyayla ve karmaşasıyla ilişkiyi keserdim.”

Bu düşüncelerle ani bir aydınlanma yaşadı ve bir ilahiyle dile getirdi.

Başlangıçta hiçbir yer yoktu,
Biz nerede yaşayacaktık?
Boşluktan geldiğimiz için,
Boşluğa dönmemiz lazım.

Bir hizmetçiye tütsü yakmasını söyledi ve bir süre meditasyon yaptı. Sonra bir go kitabı alıp iki ünlü go ustası Kong Rong ve Wang Jixin’in taktiklerini okumaya başladı. Birkaç sayfa okudu ama hamlelerin bazılarını etkileyici bulmadı; bir tanesini de hem anlamak hem de sonradan hatırlamak çok zordu. ‘Dörtnala giden on dragon’ hamlesi ilgisini çekti. Onu incelerken birisinin avluya girip, “Caiping!” diye seslendiğini duydu.

Misafirin kim olduğunu öğrenmek için gelecek bölümü okumalısın.

88. BÖLÜM

Baoyu büyükannesini memnun etmek için yetim bir çocuğu över.

Jia Zhen, evde disiplini sağlamak için iki itaatsiz uşağı dövdirir.

Xichun go kitabını incelerken, dışarıdan birisinin “Caiping!” diye seslendiğini duydu. Yuanyang’ın sesini tanıdı. Caiping avluya çıktı; Yuanyang ve peşindeki küçük bir hizmetçiyle beraber geri geldi; kızın elinde sarı ipeğe sarılmış bir bohça vardı.

“O nedir?” diye sordu Xichun merakla.

Yuanyang açıklama yaptı.

“Gelecek yıl büyük hanımefendi seksen bir yaşına giriyor. Seksen bir, dokuz kere dokuz olduğundan, dokuz gün dokuz gece ayın yapmaya ve üç bin altı yüz elli bir kopya Elmas Sutra⁴ yaptırmaya karar vermiş. Hepsi yazıcılara verildi. Ne derler bilirsiniz, ‘Eğer Elmas Sutra gerçeğin dışı kabuğuysa, özü de Bilgeliğin Kalbi Sutrası’dır.’ Yani adak sunumuna, erdemini yüceltmek için Kalp Sutrası’nı da eklemek gerekir. Bu yüzden büyük hanımefendi şimdi onun da kopyalarını çıkarttırıyor.

⁴ Zihinsel takıntılara bağlanıp kalmaktan kaçınmanın yöntemlerini öğreten kısa bir sutradır. Yaklaşık kırk dakikada okunabilmesinden dolayı, genellikle Budist manastırlarda ezberlenip okunur. Bu sutra bin yılı aşkın bir süre Mahayana Budist geleneğinde, özellikle de Doğu Asya Zen geleneğinde büyük rağbet görmüştür. (ç.n.)

Bilgeliğin Kalbi Sutrası hem metin olarak daha önemli hem de Guanyin’le bağlantılı olduğundan hanımefendi, saygı göstergesi olarak üç yüz altmış beş kopyanın ailenin küçük hanımları ve genç hanımefendileri tarafından yapılmasını istiyor. Ev işleriyle çok meşgul olan ve yazma bilmeyen Bayan Lian hariç diğer bütün hanımlara az ya da çok paylaştırılacak, Bayan Zhen ve öteki konaktaki Bay Zhen’in diğer eşleri de buna dâhil. Tabii buradaki bütün hanımların katılması gerekiyor.”

Xichun başını salladı.

“Sutra kopyalama benim inançla yaptığım bir şeydir. Oraya bırak. Çay içer misin?”

Yuanyang paketi masaya bırakıp oturdu. Caiping çay getirdi.

“Sen de kopya çıkaracak mısın?” diye sordu ona Xichun gülerek.

“Dalga geçmeyin, hanımefendi!” dedi Yuanyang. “Üç dört yıl önce belki yapabilirdim ama artık köreldim. Siz en son ne zaman fırçayı elime aldığımı gördünüz?”

“Ama bu çok saygıdeğer bir görev.”

“Ben çaresine bakıyorum.” dedi Yuanyang. “Her gün büyük hanımefendiyi yatırdıktan sonra Buda’ya dua ediyorum, adını her andığımda bir pirinç tanesi koyuyorum kenara. Üç yılı aşkın zamandır, bu gibi durumlarda Buda’ya adamak ve büyük hanımefendiye hayır ve bağlılık ifadesi olarak sunmak için biriktiriyorum.”

“Görünüşe bakılırsa Büyük Hanımefendi Jia Guanyin

olduğunda sen de onun ayrılmaz yoldaşı Dragon Kız⁵ olacaksın!” dedi Xichun.

“Yok canım!” diye karşı çıktı Yuanyang. “Bu benim için çok fazla. Büyük hanımefendiden başka hiç kimseye hizmet etmediğim doğru tabii. Geçmiş yaşamımdan gelen bir karmayla ona bağlanmış olmalıyım.”

Bu sözleri söyledikten sonra kalktı, küçük hizmetçiye bohçayı açmasını söyledi ve içindekileri Xichun’e gösterdi.

“Bu kâğıt, sutra yazmak için kullanılacak.” dedi ve bir deste Tibet tütsü çubuğu da verdi. “Yazarken de bunları yakarsınız.”

Xichun başını salladı; Yuanyang küçük hizmetçiyle birlikte Büyükanne Jia’nın dairesine döndü. Li Wan’la tavla oynayan yaşlı kadına rapor verdi ve oyunlarını seyretti. Li Wan birkaç kere iyi zarlar atıp yaşlı kadının pullarını alınca Yuanyang için için gülmeden edemedi.

Baoyu, içinde yeşilçekirgeler olan, ince bambu dallarından, iki minyatür kafesle gelince onunla ilgilendiler.

“Duyduğuma göre iyi uyuyamıyormuşsun, büyükanne.” dedi Baoyu. “Bunları biraz rahatlamam için getirdim.”

Büyükanne Jia güldü.

“Seni yaramaz! Baban evde olmadığı için...”

Baoyu masum olduğunu iddia ederken yaşlı kadın devam etti.

“Neden okulda değilsin o zaman? Bunlarla ne işin var?”

⁵ Sekiz büyük dragon kraldan biri olan Sāgara’nın sekiz yaşındaki kızıdır. Lotus Sutra’nın on ikinci bölümünde belirtildiğine göre, Dragon Kız, Dragon Kral’ın sarayında Bodhisattva Manjushrī’yi Lotus Sutra okurken duyunca aydınlanmaya erişmiştir. (ç.n.)

“Benim fikrim değildi, büyükanne.” diye açıklama yaptı Baoyu. “Bir iki gün önce, Huan ve Lan’ın birer beyit yazmaları gerekiyordu. Huan işin içinden çıkamayınca, ben bir şeyler fısıldayarak yardım ettim. Öğretmene okuyunca çok övgü aldı. Huan teşekkür hediyesi olarak bana bunları getirdi. Ben de sana vermek istedim.”

“Her gün derslerine çalışmıyor mu?” diye bağırdı Büyükanne Jia. “Kendisinin yazabilmesi lazımdı! Yazamıyorsa, öğretmeninden dayağı hak etmiş! Böylece akıllı başına gelir. Sana gelince, baban evdeyken sana şiir sorduğunda ne durumda olduğunu unuttun mu? Fazla kendini beğenmişlik yapma. Vay serseri Huan! Yardım istiyor, sonra da sana yağcılık yapmak için bir şeyler buluyor! İş hileye gelince erkenden büyüdü, kendinden utanması lazım! Kim bilir büyüdüğünde nasıl olacak...”

Odaya bir kahkaha dalgası yayıldı.

“Peki ya Lan?” diye sordu Büyükanne Jia. “O yazabiliyor mu? En küçükleri olduğundan Huan yardım ediyordur mutlaka...”

Baoyu sesindeki kinayeyi fark edip güldü.

“Yok canım! Yardıma ihtiyacı yok ki. Kendisi idare ediyor.”

“İnanmıyorum sana!” dedi Büyükanne Jia. “Eminim yine numaralarından birini yapıyorsun. Koyunların içindeki devesin sen! Artık büyüdüğün için kompozisyonlarında başarılısın...”

Baoyu gülümsedi.

“Yok, Lan gerçekten bu işte çok iyi. Öğretmen çok beğendi ve geleceğinin çok parlak olduğunu söyledi. Bana inanmıyorsan, onu getirt buraya ve kendin teste tabi tut.”

“Eğer öyleyse bunu duyduğuma çok memnun oldum... Ama bana uyduruyormuşsun gibi geliyor. Bu yaşta böyle şeyler yapabiliyorsa büyüdüğü zaman kendisini gösterebilecek.” dedi yaşlı kadın ve Li Wan’e bakarak Lan’ın babası Jia Zhu’yu düşündü. “Ağabeyinin ölümünden sonra bu ne büyük bir teselli olur! Onu yetiştirmek için annesinin çabalarına karşılık iyi bir ödül! Zamanla babası gibi ailenin büyük bir destekçisi olacak!”

Bu düşünce gözlerini yaşarttı. Li Wan de etkilendi ama yaşlı kadının duygusallaştığını görünce göz yaşlarına hâkim oldu.

“Bütün iyi talihimizi sana borçluyuz, büyükanne.” dedi cesur bir gülümsemeyle. “Lan’ın senin beklentilerini karşılaması ve bütün aileye şans getirmesi için dua ediyorum. Onun başarısı neşe kaynağı olacak. Lütfen kendini üzme.” Sonra Baoyu’ye döndü. “Yeğeninin başarılarını överken abartma sakın, Bao.” dedi. “O daha çocuk, unutma. Cesaretlendirmeye çalıştığını anlamaz, seni ciddiye alabilir; sonra kibirli ve kendini beğenmiş olur, gelişim göstermez.”

“Doğru diyorsun, canım.” dedi Büyükanne Jia. “Ama sen de unutma ki o daha çok genç, fazla zorlanmaması lazım. Çocukların gücü de belli bir yere kadar. Bu kadar erkenden zorlarsan mahvedebilirsin. Sonra doğru dürüst çalışamazlar, bütün çabaların boşa gider.”

Li Wan kendisini daha fazla tutamadı ve ağlamaya başladı. Hızla yaşlarını silerken, Jia Huan ve Jia Lan Büyükanne Jia’ya saygılarını sunmak için içeri girdiler. Lan annesini de selamladıktan sonra büyükannesinin yanında esas duruşta

bekledi.

“Bao amcandan duyduğuma göre, güzel şiir yazmış, öğretmeninden övgü almışsın.” dedi Büyükanne Jia.

Lan ağırbaşlılıkla gülümsedi. O sırada Yuanyang gelip yemeğin hazır olduğunu söyledi.

“Bayan Xue’yi davet etmek istiyorum.” dedi yaşlı kadın.

Hupo bu mesajı iletmek için derhâl Wang Hanım’ın dairesine birisini gönderdi. Baoyu ve Jia Huan odadan ayrıldılar, Li Wan’ın hizmetçisi Suyun ve birkaç genç hizmetçi tavla oyununu toplayıp kaldırdılar. Li Wan, Büyükanne Jia’ya hizmet etmek için kaldı. Jia Lan da annesinin yanında durdu.

“Siz ikiniz benimle yemeğe kalabilirsiniz.” dedi Büyükanne Jia.

“Peki, büyükanne.” dedi Li Wan. Bir iki dakika sonra yemekler getirildi, Wang Hanım’ın dairesine gönderilen hizmetçi bir mesajla geri geldi.

“Hanımefendi, Xue Hanım’ın gelemeyeceğini söyledi. Kısa bir ziyaret için gelmiş ve evine geri dönmüş.”

Büyükanne Jia, Jia Lan’a yanına oturmasını söyledi. Hikâyemiz bu akşam yemeğinin detaylarına girmeyecek. Yemeğin ardından Büyükanne Jia ellerini ve ağzını yıkadıktan sonra kanepesine oturup Li Wan ve oğluyla sohbete başladı. Küçük bir hizmetçi içeri girip Hupo’ya Zhen Bey’in saygılarını sunmak üzere beklediğini söyledi. O gün Jia Zheng ve Jia Lian’in yokluğunda Rong Konağı’ndaki işlere nezaret ediyordu.

“Söyleyin ona, zahmet etmesin, çok teşekkür ederim.

Eve gidip dinlenebilir. Onca işten sonra yorulmuştur.” dedi Büyükanne Jia.

Hizmetçi kız bu mesajı dışarıdaki kadın hizmetçilere iletti. Kuzen Zhen’e bilgi verildi, o da Ning Konağı’na döndü.

Jia Zhen ertesi gün yine konağın işleriyle ilgilenmek üzere geldi. Kapıdaki görevliler ona birkaç meseleyi ilettikten sonra başka bir genç hizmetkâr, çiftlik kâhyasının mevsim ürünlerini getirdiğini söyledi. Kuzen Zhen listeyi görmek istedi, delikanlının verdiği listedeki çoğu taze meyve ve av eti olan malzemeleri inceledi.

“Bunlardan sorumlu uşak kim?” diye sordu.

“Zhou Rui, beyefendi.” dedi kapı görevlilerinden biri.

Zhou Rui çağrıldı, Kuzen Zhen ona talimat verdi.

“Listedeki bütün maddeleri kontrol et ve dağıtımını sağla. Sonra bana da bir kopyasını gönder. Mutfağa haber verin, uşaklar için yemek hazırlarken birkaç tabak daha eklesinler. Kâhya gitmeden önce yemek yesin, bahşişini de verin.”

“Peki, efendim.”

Zhou Rui uşaklara malzemeleri Xifeng’in avlusuna taşımalarını ve listeyi kontrol etmelerini söyleyip gitti ama kısa bir süre sonra Kuzen Zhen’in yanına geri geldi.

“Affedersiniz, efendim, gelen ürünlerin miktarlarını kontrol ettiniz mi?” diye sordu.

“Ne zaman yapacaktım?” dedi Kuzen Zhen sabırsız bir şekilde. “Listeyi verip işleri sana devrettim.”

“Ben elimden geldiğince hepsini kontrol ettim, efendim, her şey düzgün görünüyor. Ama sizde de listenin bir kopyası olduğuna göre belki kâhyayı çağırıp gerçek liste mi, değil mi emin olmak istersiniz.”

“Birkaç tane meyve için velveleye ne gerek var?” dedi Kuzen Zhen. “Hiç önemli değil. Ben senin sözüne güveniyorum.”

O anda Bao Er odaya girip Kuzen Zhen’in önünde secde etti. Belki hatırlanacağı üzere, bu Bao Er, geçmişte hem Kuzen Zhen hem de Jia Lian’e fayda sağlamıştı. Şimdi de Kuzen Zhen’e yardım ediyordu.

“İzin verirseniz dışarıdaki işleri yapmaya gideyim, efendim.” dedi.

“Bu da ne demek oluyor?” dedi Kuzen Zhen hem Bao Er hem de Zhou Rui’e.

“Kimse fikrime kulak vermeyecekse burada durmamın ne anlamı var?” dedi Bao Er.

“Fikrini soran kim?” dedi Kuzen Zhen ters bir şekilde.

“Başka insanlar için casusluk yapmaktan yoruldum!” diye söylendi Bao Er kendi kendine.

“Beyefendi.” diye araya girdi Zhou Rui hemen. “Ben yıllardır çiftlik kiralari ve gelirlerden sorumluyum. Bu kadar önemsiz bir mesele bir yana, her yıl yaklaşık dört yüz bin tael elimden geçiyor, ne beyefendiden ne hanımefendilerden ne de küçük hanımlardan bir şikâyet duydum. Bao Er’a kalırsa,

efendilerimizin mallarını yiyip bitirmişiz!”

“Görünüşe bakılırsa, Bao Er bela arıyor.” diye düşündü Jia Zhen. “En iyisi ondan kurtulmak.”

“Çekil gözümün önünden!” diye gürledi. Sonra Zhou Rui’e döndü.

“Hepsi bu kadar. Sen de işine bak.” dedi.

İki hizmetkâr çıktı.

Çok geçmeden Jia Zhen çalışma odasında dinlenirken, ana kapı tarafında korkunç bir gürültü koptu. Ne olduğunu öğrenmek için bir uşak gönderdi; geri gelen adam Bao Er ile Zhou Rui’in evlatlık oğlu arasında kavga çıktığını bildirdi.

“Kim bu evlatlık?” diye sordu Jia Zhen.

“Adı He San, efendim.” dedi uşak. “Zamanının çoğunu içip bela çıkarmakla geçiren serserinin teki. Bazen buraya geliyor, kapıdaki kulübede zaman geçiriyor. Belli ki Bao Er ile Zhou Rui arasındaki tartışmaya karışmış.”

“Bu kadarı da fazla!” diye bağırdı Kuzen Zhen. “Bao Er ile bu He San’ı hemen bağlayın! Ya Zhou Rui?”

“Kavga başlayınca ortadan kayboldu, efendim.”

“Hemen bulun onu! İnanılmaz!”

“Peki, efendim!”

Bu hengâmenin arasında Jia Lian geldi ve Kuzen Zhen o yokken olup biteni anlattı.

“Bakalım sırada ne var!” diye bağırdı Lian. Zhou Rui’in yakalanmasına yardım etsinler diye bir uşak daha gönderdi. Zhou Rui kaçmanın imkânsız olduğunu anlayınca vazgeçip

beyefendilerin karşısına çıktı.

“Onu da bağlayın!” diye emretti Kuzen Zhen.

“Daha önceki tartışmanız göz ardı edilmiş olabilir, efendiniz ikinizi de gönderdi. Neden kavgaya tutuştunuz? Bu kadarı yetmezmiş gibi bu serseriye de işe karıştırmışsınız. Onları dize getireceğine ortadan kaybolup kendi hâllerine bırakmışsın!” dedi Jia Lian, Zhou Rui’e ve birkaç tekme attı.

“Zhou Rui’i dövmek yetmez.” dedi Kuzen Zhen zalimce ve adamlarına Bao Er ve He San’a elişer kırbaç vurup kovmalarını söyledi. Sonra Jia Lian’le oturup ailevi meseleleri konuştular.

Hizmetkârlar kendi mekânlarında bu konu hakkında konuşuyorlardı. Bazıları bunu Kuzen Zhen’in kendi beceriksizliğini örtme girişimi olarak görüyor, bazıları da nahoş karakterinin başka bir örneği olarak düşünüyorlardı.

“You kardeşlerle o pis işte, Bao Er’ı, Bay Lian’e tavsiye eden o değil miydi? Muhtemelen Bao Er’ın karısı Zhen Bey’e Bay Lian’e olduğu gibi davranmadı, o da acısını kocasından çıkardı...” Çeşit çeşit yorum vardı.

Bu arada Jia sülalesi, Jia Zheng’in Çalışma Bakanlığındaki terfisini maddi avantajları için kullanmakta hiç zaman kaybetmediler. Jia Yun de geri kalmadı, hemen kendisi için oranları müzakere ederek müteahhitlere vaatlerde bulundu; rağbette olan nakışları toplayıp eski hanımı Xifeng’in evinin yolunu tuttu.

Xifeng, hizmetçilerinden Zhen Bey ve Jia Lian’in öfkeli olduklarını ve uşaklarını dövdüklerini duyunca, olup biteni

öğrenmek için birisini göndermek üzereyken, Jia Lian geldi ve hikâyesinin tamamını ondan dinledi.

“Hepsi önemsiz bir şeyden çıkmış olabilir ama ne pahasına olursa olsun, bu tür davranışlara bir son vermeliyiz.” dedi. “Şimdi ailenin talihi yerindeyken bu işten kurtulabileceklerini düşünürlerse, daha genç kuşaklar işleri devraldıklarında ne olacak? İsyanı ele alırlar. Bir ya da iki yıl önce Ning Konağı’nda korkunç bir sahneye şahit olmuştum. Jiao Da merdivenlerin dibinde sarhoş yatıyor ve büyük küçük herkese hiç durmadan küfrediyordu. Hiç birimiz eksik kalmadık! Geçmişte ne işler yaptığı hiç umurumda değil. Uşaklar hadlerini bilmek ve saygı göstermek zorundalar. Beni yanlış anlama ama Kuzen Zhen’in karısının problemi, hiçbir şeyden şüphelenmemesi ve hizmetkârlarının kendilerini bir şey sanmalarına izin vermesi. Bao Er başka! Bir düşünsene, geçmişte sen ve Zhen için çok faydalı olmadı mı? Şimdi onu kırbaçlatmakla nankörlük yapmıyor musun?”

Rencide olan Jia Lian konuyu değiştirmeye çalıştı. Bir işi olduğunu hatırlayıp çıktı. O sırada, Xiaohong Jia Yun’un geldiğini haber verdi.

“Bu sefer neyin peşinde?” diye düşündü Xifeng. “İçeri al.” dedi sonra.

Xiaohong çıktı. Jia Yun’un yüzüne bakıp arsızca güldü, her şeyi hemen kavrayan Jia Yun kıza sokulup, “Bayan Lian’e burada olduğumu söylediniz mi, Bayan Xiaohong?” dedi.

Kız kızardı.

“Herhâlde çok fazla işiniz vardır, Bay Yun...” dedi.

“Tam tersine, buraya daha sık gelip sizi sıkıntıya sokmak için nedenlerim var, Bayan Xiaohong... Geçen yıl siz Bao amcamın yanında çalışırken...”

Devam edecekti ama Xiaohong birisinin geleceğinden korkarak aceleyle araya girdi.

“O zaman sizin için bıraktığım mendilimi gördünüz mü, efendim?” dedi.

Jia Yun o kadar heyecanlandı ki patlamaya hazırды ama daha tek kelime bile edemedi, Xifeng’in odasından bir hizmetçi çıktı. Xiaohong ile beraber içeri girmek zorunda kaldılar. Fısıldaşacak kadar yakın yürüyorlardı.

“Ben giderken mutlaka dışarıda görüşelim. Hoşunuza gidecek bir şey söyleyeceğim.” dedi.

Kız kıpkırmızı kesildi, hiçbir şey demeden ona baktı. Xifeng’a haber vermek için içeri girdi, sonra çıkıp onu aldı. Kapı perdesini kaldırıp buyur etti, bu arada anonsunu yaptı.

“Hanımefendi sizi görmekten memnuniyet duyacak, efendim.”

Jia Yun gülümseyerek odaya girip Xifeng’ı selamladı. Annesinin saygılarını ilettiler, Xifeng da aynı şekilde kibarca karşılık verdi.

“Seni hangi rüzgâr attı buraya?” diye sordu Xifeng.

Jia Yun konuşmasına başladı.

“Geçmişte benim için yaptıklarınızı asla unutmayacağım ve her zaman minnet duyacağım. Saygımın bir işaretini sunmak

için fırsat kolluyor ama bunu uygunsuz bulacağınızdan korkarak geri duruyordum. Yaklaşan ifte Dokuz Festivali size küçük bir hediye getirmem için yeterli bir sebep oldu. Her şeyinizin olduğunu biliyorum ama samimi sadakatimin bir ifadesi olarak kabul etme şerefini bahşedin lütfen.”

Xifeng güldü.

“Haydi ama. Gevezeliği bırak. Ne oluyor? Otur da anlat.” dedi.

Jia Yun sandalyenin ucuna ilişti, hediyesini yavaşça yanındaki masaya bıraktı.

“Darda olduğunu biliyorum.” dedi Xifeng. “Neden böyle şeylere para harcayıp duruyorsun? Bunlara ihtiyacım yok, senden bir şey beklemiyorum. Haydi, söyle bakalım, asıl ne için geldin?”

“şimdiye kadar dile getirmediğim minnet duygumu iletmekten başka bir neden yok.” dedi zoraki gülümseyerek.

“Bırak şimdi bunları.” dedi Xifeng. “Senin para işlerini bilirim ben. Neden karşılık beklemeden benim için para harcayacaksın ki? Hediyei kabul etmemi istiyorsan, doğruyu söyle. Lafı böyle dolandırıp durursan hiçbir şeyini kabul etmem.”

Jia Yun sadede gelmek zorunda kaldı. Ayağa kalktı, en yaltaki gülümsemesini takındı.

“Mütevazı ama mantıksız olmadığını sandığım bir umudum var. Birkaç gün önce Bakanlık’taki bir anıt yapımının denetiminin Sr Zheng’a verildiğini duydum. Bu işte tecrübeli bir iki arkadaşım var, çok da usta olduklarını eklemeliyim, acaba onlar adına Sr Zheng’la konuşabilir misiniz? Bir iki iş

alabilirlerse, sonsuza kadar size borçlu olurum. Burada, konakta yapılması gereken bir şey olursa, hizmetinizde olduğumu söylemememe gerek yok tabii.”

“Çoğu konuda belli bir etkim olduğunu biliyorum.” dedi Xifeng. “Ama bu tür bir iş söz konusu olduğunda, büyük sözleşmeler tamamen Bakan ve diğer kıdemli memurların yetkisindedir ancak küçük işlerin dağıtımını memurlar yapar. Başka hiç kimsenin şansı olmaz. Bizim insanlarımız ancak Sör Zheng’in kişisel personeli olarak çalışabilirler. Lian amcan bile yalnızca aileyle ilgili işler için oraya gidebiliyor. Resmî işlere karışmıyor. Evde de bir sorun halledilince bir başkası patlak veriyor. Zhen Bey bile doğru dürüst başa çıkamıyor. Senin gibi bir genç hiç beceremez. Hayır, Bakanlık’ta her ne iş varsa muhtemelen verilmiştir. İnsanlar iş diye kıvranıyorlar. Geçimini kazanmak için evde el atabileceğin bir şey vardır. Ciddiyim. Eve gidip bir düşün bakalım. Minnetine gelince, ifade edilmiş olarak kabul ediyorum. Getirdiklerini geri götür.”

Xifeng konuşurken birkaç dadı küçük Qiaojie ile beraber içeri girdiler. Küçük kız, rengârenk işlemeli bir önlük giymişti, kucak dolusu oyuncak taşıyordu. Konuşup gülerek annesine koştu. Jia Yun yine ayağa kalktı; ilgisini ve sahte gülücüklerini Xifeng’dan kızına çevirdi.

“Demek benim saygıdeğer kuzenim bu! Benden istediğin bir hediye var mı, miniğim?”

Kız birden ağlamaya başladı, Jia Yun geri çekildi.

“Tamam, tamam, korkma, yavrucuğum!” dedi Xifeng kızını

kendisine doğru çekerek. “Bu senin kuzenin Yun. Çekinme.”

Jia Yun bir deneme daha yaptı.

“Ne tatlı bir kız! Böyle şirin bir yüz ömür boyu mutluluk vadeder.”

Qiaojie, Yun’e bir kere daha bakmak için başını çevirdi ve yine ağlamaya başladı. Jia Yun artık daha fazla kalmaması gerektiğini anlayıp kalktı.

“Şunları da götür.” dedi Xifeng.

“Lütfen Feng yenge! Bana bir iyilik yap...”

“Sen götürmezsen ben arkandan biriyle gönderirim. Gerçekten Yun, işleri halletmenin yolu bu değil. Sen yabancı değilsin. Eğer bir şey çıkarsa, kesinlikle haber veririm. O zamana kadar yapabileceğim bir şey yok. Böyle paranı ve zamanını harcayarak bir şey elde edemezsin.”

Jia Yun onun yumuşamayacağını anladı. Yüzü kızarılarak gitmek için hareketlendi.

“Ben yine de kabul edeceğin bir hediye aramaya devam edeceğim.” dedi.

“Xiaohong, bunları Bay Yun için dışarı götür.” dedi Xifeng sert bir şekilde. “Kendisini yolcu et.”

“İnsanlar haklıymış.” diye düşündü Yun, dışarı çıkarken. “Tam bir zalim! Bir santim bile kıpırdamıyor. Çivi gibi sert! Vârisi olmazsa hak ettiğini bulacak! Kızı bile tuhaf, sanki geçmiş hayatımızdan kalan kinimiz varmış gibi davrandı bana! Ne lanet kader! Bunca zahmet boşa gitti!”

Onun terslenmesi, elinde paketle peşinden gelen Xiaohong’a

da yansıdı. Jia Yun paketi kızın elinden aldı ve etrafta kimse yokken açtı; birkaç nakışı çıkarıp kıza verdi. Xiaohong önce kabul etmek istemedi ve fısıltıyla reddetti.

“Hiç gerek yok, Bay Yun. Eğer Bayan Lian duyarsa, ikimiz için de çok korkunç olur.” dedi.

“Saçmalama. Al sen. Nereden haberi olacak? Almazsan hakaret olarak kabul ederim.”

Xiaohong gülümseyerek aldı.

“Madem ısrar ediyorsunuz. Ama istemiyorum. Gerçekten ne düşüneceğimi hiç...”

Yüzü alev alev yanmaya başladı.

“Önemli olan düşünmek.” dedi Jia Yun gülerek. “Ayrıca çok da mühim bir şey değil ki.”

O sırada dış kapıya kadar gelmişlerdi. Xiaohong gitmesi için baskı yaparken, Jia Yun hediyeden geriye kalanları ceketinin içine sokuşturdu.

“Artık gitmeniz lazım.” dedi kız. “Buradan bir şey isterseniz bana bildirin. Şimdi Bayan Lian’e hizmet ettiğimden doğrudan bana başvurabilirsiniz.”

Yun başını salladı.

“O zalimin biri! Çok sık gelmem! Söylediklerimi unutma. Tekrar seni görme fırsatım olursa, diyeceklerim var.”

Xiaohong kulaklarına kadar kızardı.

“Gitseniz iyi olacak. İsteddiğiniz zaman gelin. Eğer Bayan Lian’den uzaklaştıysanız, bunun kabahati sizde.”

“Tamam. Anladım.”

Jia Yun yoluna gitti, Xiaohong kapıda durup, dalgın dalgın arkasından baktı. Sonra eve döndü.

Bu arada Xifeng akşam yemeği için talimat veriyor, hizmetçilerine pirinç lapası pişirildi mi diye soruyordu. Kızlar hemen gidip araştırdılar ve kısa bir süre sonra hazır olduğunu söylediler.

“Yanında güneyden gelen salamura sebzelerden de bir iki tabak istiyorum.” dedi Xifeng. Qiutong bu işi üstlendi ve genç hizmetçileri gönderdi. Bu arada Pinger geldi.

“Bir şey söylemeyi unuttum, hanımım.” dedi gülümseyerek. Öğlen sen büyük hanımefendinin yanındayken, Sudaki Ay Manastırı’ndan başrahibenin kızlarından biri seni görmeye geldi, güneyden gelen salamuradan iki kavanoz ve gelecek ayların ödemelerinden avans istedi. Başrahibe hastaymış. Ne olduğunu sordum, dört beş gün önce başlamış. Manastırdaki bazı Budist ve Taocu rahibe adaylarıyla sorunları varmış; uyarmalarına rağmen geceleri ışıklarını açık bırakıyorlarmış. Bir gece ışıkların hâlâ yandığını görünce birkaç kere onlara seslenmiş. Cevap gelmeyince, uyuduklarını düşünerek ışıkları söndürmeye gitmiş. Odasına geri döndüğünde, tuhaf şeyler olmuş. Sedirde bir adamla kadının oturduğunu görmüş; kim olduklarını sorunca, boynuna bir ip bağlamışlar. Yardım isteyerek herkesi kaldırmış, ışıkları yakıp gelen rahibe kızlar onu yerde, ağzı köpük içinde bulmuşlar. Neyse ki kendine getirmişler. Hâlâ doğru dürüst yiyip içemiyormuş. Bu yüzden salamura sebze aklına gelmiş. Sen evde olmadığın için ben kendiliğimden vermeye yeltenemedim, sana

soracağımı söyleyip gönderdim. Şimdi sözünü etmesen tamamen unutmuştum.”

Xifeng bir süre düşünceli bir şekilde durdu.

“Salamura kıtlığımız yok.” dedi sonunda. “Gönder tabii ki. Paraya gelince, Bay Qin bir iki güne kadar gelip alsın.”

O konuşurken Xiaohong, Jia Lian'den bir mesaj geldiğini bildirdi. İş yüzünden şehir dışında kalması gerekmiş, gece gelmeyecekmiş. Xifeng formalite icabı onayladı, sonra birden evin arka tarafından bir çığlık sesi geldi. Küçük hizmetçilerden biri nefes nefese avluya girdi. Pinger da oradaydı; diğer birkaç hizmetçi toplanıp kendi aralarında fısıldaşmaya başladı.

“Orada neler oluyor?” diye sordu Xifeng.

“Hizmetçilerden biri biraz korkmuş.” dedi Pinger. “Hortlak gibi bir şey gördüğünü söylüyor.”

“Hangi hizmetçi?” diye sordu Xifeng sert bir şekilde. O sırada anılan hizmetçi içeri girdi.

“Bu hortlak saçmalığı da nedir?” diye sordu Xifeng.

“Ben dışarıda, arka taraftaydım, hanımım.” dedi kız. “Mangallara koymak için kömür soruyordum kadınlara, küçük, boş binadan korkunç sesler duydum. Önce fare kovalayan bir kedi olduğunu düşündüm ama sonra sanki biri iç çekiyor gibi bir ses geldi. Çok korkup kaçtım.”

“Aptal şey!” dedi Xifeng. “Benim yanımda kimsenin böyle batıl saçmalıklardan söz etmesini istemiyorum. Kaybol gözümün önünden!”

Hizmetçi hemen kaçıp gitti. Xifeng, Caiming'i çağırıp günün

hesabını çıkarmasını istedi. Bitirdiklerinde saat dokuz olmuştu. Hep beraber bir süre daha oturup sohbet ettikten sonra Xifeng gece nöbeti tutacak hizmetkârları gönderdi, kendisi de yatmaya gitti. Saat on bire doğru, yarı uykulu bir hâlde yatağında uzanırken, birden teninde bir ürperti hissetti ve irkilerek uyandı. Gittikçe büyüyen bir dehşetle tir tir titreyerek yatarken, daha fazla dayanamayıp Pinger ve Qiutong’a seslendi; gelip yanında durmalarını istedi. İkisi de ne durumda olduğunu anlayamadı. Qiutong aslında Xifeng’a düşmandı ama You Erjie’ye eziyet edilmesinde rol aldığından dolayı Jia Lian’in gözünden düşüp, Xifeng tarafına çekilmişti. Onda Pinger’nın sadakati yoktu, sadece göstermelik bir nezaketi vardı. Şimdi hanımının sıkıntılı bir hâlde olduğunu görünce yatağının yanında durup ona çay verdi. Xifeng bir yudum aldı.

“Teşekkür ederim. Sen gidip uyu. Pinger buradayken sorun yok.” dedi.

Ama onu memnun etmeye çok hevesli olan Qiutong karşı çıktı.

“Eğer uyuyamazsan, nöbetleşe yanında oturmamız iyi olur, hanımım.”

Xifeng uykuya dalmıştı bile. Hizmetçiler uzaktan horozun öttüğünü duydular ve Xifeng’ın uyuduğunu görüp şafak sökene kadar kıyafetleriyle uzanıp uyudular. Sonra kalkıp sabah hazırlıklarıyla meşgul olmaya başladılar. Xifeng uyandığında, zihni hâlâ akşamki korkuya takılı durumdaydı. Keyifsiz hâline rağmen ne pahasına olursa olsun işleri sürdürme alışkanlığıyla

büyük bir çaba gösterdi. Avluda bir hizmetçinin sesini duyduğunda, düşüncelere dalmış bir şekilde oturuyordu.

“Pinger içeride mi?”

Pinger içeriden seslenince, kız kapının perdesini kaldırıp odaya girdi. Wang Hanım Jia Lian’i çağırmak için göndermişti kızı.

“Yamenden bir haberci acil bir iş için geldi.” dedi kız. “Beyefendi gittiği için hanımefendi Bay Lian’i çağırıyor.”

Xifeng panik içinde nefesini tuttu. Bu acil çağrının nedenini öğrenmek için gelecek bölüme geç lütfen.

89. BÖLÜM

*Kahramanımız, ölen hizmetçisinin el işini görünce
duygulanarak şiir yazar.*

Korkuya kapılan Daiyu açlıktan ölmeye karar verir.

Geçen bölümde Xifeng'ın kendisini kalkmak için nasıl zorladığını ve dairesinde düşüncelere dalarak otururken, birden bir hizmetçinin yeni bir kriz haberiyle geldiğini görmüştük.

“Ne oldu?” diye sordu dehşet içinde.

“Bilmiyorum, hanımım.” dedi hizmetçi. “Beyefendi için Bakanlık’tan bir haberci geldi. İç kapıdaki gençlerden biri hanımefendiye haber verince, hanımefendi de Bay Lian’i çağırمام için beni buraya gönderdi.”

Xifeng, Bakanlık meselesi olduğunu duyunca biraz sakinleşti.

“Hanımefendiye söyle, Bay Lian dün gece iş için dışarıdaydı, henüz eve dönmedi. Öteki konaktan Zhen Bey’i çağırırsa daha iyi olur.”

“Tamam, hanımefendi.” dedi hizmetçi ve gitti.

Çok geçmeden Kuzen Zhen, Bakanlık’tan gelen haberciye karşılamak için Rong Konağı’na geldi. Meselenin ne olduğunu öğrenince, Wang Hanım’a bilgi vermek için içeri girdi.

“Haberci, dün Sarı Nehir Koruma Kurulu Başkanı’nın, Henan’daki su setlerinin yıkıldığını ve birkaç kent ve bölgeyi su bastığını söylüyor. Şehir duvarlarının yeniden yapılması için

kaynak tahsis edilmiş. Bu da Bakanlık'taki kıdemli memurların daha fazla idari çalışma yapmalarını gerektiriyormuş. Sör Zheng'ı hemen bilgilendirmek istemişler.” dedi.

Kuzen Zhen bu açıklamayı yaptıktan sonra çıktı. Döner dönmez Jia Zheng'a rapor verildi ve kışın büyük bir kısmında çok çalışması, nerdeyse zamanının çoğunu Bakanlık'ta geçirmesi gerekti.

Baoyu için bu daha az çalışmak demek olsa da babasının kulağına gidebileceği korkusuyla okula gitmeye devam etti ve Daiyu ile fazla zaman geçiremedi.

Onuncu ayın ortalarında bir sabah, Baoyu her zamanki gibi kalkıp okula gitmek üzere hazırlandı. Hava birden soğumuştı, Xiren'in kışlık kıyafetlerle içeri girdiğini gördü.

“Bugün çok soğuk.” dedi Xiren. “İyice sarınman lazım.”

Giymesi için bir kıyafet seçti, bir tanesini de bohçaya koyup küçük hizmetçilerden birine verdi. Kız dışarı çıkıp Mingyan'e teslim etti.

“Bugün çok soğuk olduğundan, Efendi Bao giymek ister diye hazır tutacaktım.” dedi kız.

Mingyan bohçayı alıp Baoyu'nün peşinden okula doğru yola çıktı.

Okula vardıklarında Baoyu çalışmaya başladı. Kısa bir süre sonra pencere kâğıdının rüzgârda sallanışıyla dikkati dağıldı.

“Hava bozacağa benziyor.” dedi Dairu, pencereyi açıp bakarken. Kuzeybatıdaki kapkara bir bulut kümesi yavaş yavaş güneydoğuya doğru ilerliyordu. Mingyan sınıfa girdi.

“Hava soğuyor, Efendi Bao. Üzerine kalın bir şey giysen iyi olur.”

Baoyu başını salladı, Mingyan bir pelerin getirdi. Baoyu onu görünce düşünceler içinde kaybolup gitti.

“Neden bunu getirdin?” diye sordu. “Kim verdi?”

Mingyan, bunun Qingwen’in hasta yatağında tamir ettiği tavus kuşu tüyünden pelerin olduğunu hatırladı hemen.

“Hizmetçiler bohçaya koymuşlar, getirmemi istediler.” dedi.

“Tamam, üşümüyorum ben. Şimdi giymek istemiyorum. Tekrar bohçaya koyabilirsin.”

Müdür Bey Baoyu’nün böyle güzel bir kıyafeti yıpratmak istemediğini sandı ve bu tutumluluğu çok takdir etti.

“Lütfen giy, Efendi Bao!” diye yalvardı Mingyan. “Benim hatırım için! Eğer üşütürsen kabahatli ben olurum.”

Baoyu hiç istemeden omuzuna aldı pelerini, tekrar oturup kasvetli bir şekilde kitabına baktı. Müdür Bey tekrar çalışmasına daldığını düşündü ve bu konunun üzerinde fazla durmadı.

O gün, dersler bittikten sonra Baoyu kendisini pek iyi hissetmediğini söyleyerek ertesi gün için izin istedi. Dairu, son dönemlerde öğrencilerini, bu yaşında biraz zaman geçirmek için kendisine eşlik eden dostları gibi görüyordu. Kendi sağlığı da bozuktu ve gayet makul bir hastalık izniyle iş yükünün azalacağına memnuniyet duydu. Ayrıca Sör Zheng’in çok daha önemli işleri olduğunu, Büyükanne Jia’nın da gözde torununu şımarttığını iyi biliyordu. Başını sallayarak Baoyu’nün ricasını kabul ettiğini bildirdi. Baoyu doğru eve gitti. Annesi

ve büyükannesine uğradıktan sonra Bahçe'ye döndü; ikisi de hastalığının nedenini sormamıştı. Her zamanki gibi güler yüzlü ve konuşkan değildi. Xiren ve diğer kızlara neredeyse tek kelime bile etmeden üstündekilerle sedire uzandı.

“Yemek hazır.” dedi Xiren. “Şimdi mi istersin, yoksa daha sonra mı?”

“Yemek istemiyorum.” dedi Baoyu. “Pek iyi hissetmiyorum. Siz yiyin.”

“Bari üzerindeki pelerini çıkart. Buruşturup mahvedeceksin.”

“Üzerimde kalsın.”

“Benim endişelendiğim pelerin değil. Baksana nasıl özenle tamir edilmiş. Dikişlerini bozacaksın.”

Bu Baoyu'yü can evinden vurdu. Derin bir iç çekti.

“Tamam! Dikkatle katlayıp kaldır o zaman. Bir daha giymeyeceğim.”

Çıkarmak için ayağa kalktı. Xiren almak için yanına geldi ama Baoyu kendisi katladı.

“Bugün ne kadar hamaratsın!” dedi Xiren şaşkınlık içinde.

Baoyu cevap vermeden katlamaya devam etti.

“Bohça nerede?” diye sordu işini bitirince.

Sheyue bohçayı verdi ve Baoyu pelerini dikkatle sararken kız Xiren'e göz kırptı. Baoyu onlara hiç aldırmadan oturdu, çok hüzünlüydü. Raftaki saat vurdu; Baoyu beş buçuk olduğunu gördü. Kısa bir süre sonra küçük bir hizmetçi gelip ışıkları yaktı.

“Doğru dürüst yemek yemesen bile bari biraz sıcak pirinç lapası yeseydin.” dedi Xiren. “Boş mideyle yatarsan, ateşin çıkar.

Sonra vay başımıza gelenler!”

Baoyu başını sallayarak reddetti.

“Aç değilim. Zorla yersem daha kötü olurum.” dedi.

“O zaman erkenden yat.” dedi Xiren.

Sheyue ile beraber yatağını hazırladılar, Baoyu yattı. Yatağında dönüp durdu ama bir türlü uyuyamadı. Şafaktan biraz önce nihayet daldı, yarım saat sonra uyandı. Xiren ve Sheyue de kalkmışlardı.

“Sabaha kadar dönüp durdun.” dedi Xiren. “Rahatsız etmek istemedim. Sonra uyumuşum. Uyuyabildin mi bari?”

“Biraz. Ama hemen uyandım.”

“Bir yerin mi ağrıdı?”

“Hayır, canım sıkkındı.”

“Bugün okula gidecek misin?”

“Hayır. Dün izin aldım. Bahçe’de biraz yürüyüp sıkıntımdan kurtulmayı düşündüm ama hava soğuk galiba. Söyle de benim için bir odayı temizleyip tütsü yaksınlar, yazı malzemelerimi koysunlar. Bugün size ihtiyacım yok, bir süre yalnız başıma, sakince oturmak istiyorum. Herkese söyle, rahatsız edilmek istemiyorum.”

“Tabii, eğer çalışmak istiyorsan, kimse seni rahatsız etmez.” dedi Sheyue söylediklerini duyunca.

“Çok iyi fikir!” dedi Xiren. “Hem üşütmezsin hem de yalnız başına çalışmak daha iyi hissetmene yardımcı olabilir. Ama lütfen, iştahın yoksa da az bir şey yemen lazım. Ne istersin? Söyle hemen hazırlatayım.”

“En kolay ne varsa o olsun.” dedi Baoyu. “Çok fazla telaş yaratma. Odada biraz meyve olursa kokusu hoş olabilir.”

“Hangi odayı tercih edersin?” diye sordu Xiren. “Qingwen’in eski odası hariç hepsi darmadağınık. Onunki bir süredir boş duruyor. Sadece biraz soğuk olabilir.”

“Önemli değil.” dedi Baoyu. “Mangalı içeri taşıt.”

Xiren talimat verdi; o konuşurken, üzerinde bir kâse ve yemek çubukları olan tepsiyle bir hizmetçi geldi, tepsiyi Sheyue’ye verdi.

“Bayan Hua’nın mutfaktan istediği çorba.” dedi.

Sheyue tepsiyi aldı, kâsede kuş yuvası çorbası olduğunu gördü.

“Bunu mu istedin?” diye sordu Xiren’e.

“Evet.” dedi Xiren gülerek. “Efendi Bao dün akşam hiçbir şey yemediği için, üstelik yatağında dönüp durduğundan bu sabah acıkmış olabileceğini düşündüm. Kızları gönderip hazırlattım.”

Hizmetçiye bir masa getirmesini söyledi, Sheyue de Baoyu’ye servis yaptı. Baoyu çorbayı içip ağzını çalkaladı. O sırada Qiuwen içeri girdi.

“Oda hazır.” dedi. “Kömür iyice yandıktan sonra Efendi Bao içeri girebilir.”

Baoyu başını salladı ama cevap veremeyecek kadar dalgındı. Kısa bir süre sonra bir hizmetçi gelip yazı malzemelerinin de yerleştirildiğini söyledi. Baoyu yarım yamalak onayladı, sonra başka bir hizmetçi gelip kahvaltının hazır olduğunu bildirdi ve nerede yiyeceğini sordu.

“Buraya getir.” dedi Baoyu. “Bu kadar telaşa hiç gerek yoktu.”

Hizmetçi çıktı ve kahvaltıyla geri geldi. Baoyu gülerek Sheyue ve Xiren’e döndü.

“Canım çok sıkkın. Yalnız başıma yemek istemiyorum, siz de bana eşlik etsenize. O zaman daha lezzetli olur, belki daha çok yerim...”

Sheyue güldü.

“Sen öyle isteyebilirsin, Efendi Bao. Biliyorsun seninle beraber yememiz doğru olmaz.”

“Bence sorun değil.” dedi Xiren. “Geçmişte defalarca beraber şarap içtik. Onu eğlendirmek için bir istisna olarak kabul edilebilir. Tabii normalde söz konusu bile olamaz.”

Üçü sofraya oturdu. Baoyu masanın başına, hizmetçiler de iki kenara yerleştiler. Kahvaltıdan sonra küçük hizmetçilerden biri ağız çalkalamak için çay getirdi. Sheyue ve Xiren masanın toplanmasına nezaret ettiler. Çay servisi yapıldı, Baoyu kasvetli bir sessizlik içinde oturdu.

“Oda hazır olmadı mı hâlâ?” diye sordu sonunda.

“Hazır olduğunu söyledik ya, neden soruyorsun?” dedi Sheyue.

Baoyu bir süre daha oturduktan sonra Qingwen’in eski odasına gitti. Bir tütsü çubuğunu yaktı, meyveleri masanın üzerine yerleştirdi, bütün hizmetçileri çıkarıp kapıyı kapattı.

Xiren ve diğerleri dışarıda nefeslerini tutarak beklediler.

Baoyu kenarları altın yaldızlı, alt ve üst köşelerinde çiçek desenleri olan, pembe bir kâğıt seçti. Kısa bir dua okuduktan

sonra fırçasını alıp yazmaya başladı:

“Kızıl Neşe Avlusu’nun Efendisi, kardeşi Qingwen için tütsü yakıyor, tatlı bir koku eşliğinde çayla libasyon yapıyor. Kabul edilmesi dileğiyle.”

Yakın dostum, sadece seninle,
Paylaşırım sorunlarımı;
Ah yazık! Zalim bir fırtına,
Kısa kesti hayatını!
Kim konuşacak şimdi,
Öyle zarif, öyle tatlı?
Doğuya akan nehirler,
Artık geri dönmezler.
Çok özledim seni,
Rüyada bile göremem yüzünü,
Tavus kuşu o pelerin,
Yine getirdi hüznünü.

Yazma işini bitirince tütsü çubuğunu alıp kâğıdı kaldırdı ve şiirini yaktı. Tütsü çubukları tamamen yanana kadar sessizce oturdu, sonra kapıyı açıp çıktı.

“Neden bu kadar çabuk çıktın?” diye sordu Xiren. “Yine mi canın sıkıldı?”

“Biraz hüüzlenmişim. Bir süre sakın bir yerde, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Şimdi daha iyiyim. Yürüyüş yapacağım.” dedi gülerek.

Doğru Bahçe’ye gitti. Bambu Evi’ne geldiğinde, avludan

seslendi.

“Kuzen Lin evde mi?”

“Kim o?” diye sordu Zijuan, perdeyi kaldırırken. “Ah, siz misiniz Efendi Bao? Odasında. Lütfen içeri gelin.”

Baoyu kızla beraber girerken, Daiyu’nün sesi geldi.

“Zijuan, Efendi Bao’ya içeri girip biraz beklemesini söyle lütfen.”

Baoyu iç odaya doğru yürüdü, kapıda durup, iki tarafında asılı olan kaligrafiyi hayranlıkla seyretti. Yeni gibi görünüyordu, yaldızlı bulutlar ve dragonlarla süslü, mor bir kâğıda yazılmıştı.

Yeşil pencerede ay parlıyor ıslıl ıslıl,
Tarihî kayıtlardaki insanlar göçüp gittiler.

Baoyu gülümseyerek içeri girdi.

“Ne yapıyorsun, kuzen?” diye sordu.

Daiyu onu karşılamak için ayağa kalktı.

“Otur lütfen. Bu sutrayı kopyalıyordum. Sadece iki satır kaldı. Hemen bitireyim, sonra oturur, sohbet ederiz.” dedi ve Xueyan’e çay getirmesini söyledi.

“Sen yazmaya devam et. Bana aldırma.” dedi Baoyu.

Duvarda asılı bir tablo dikkatini çekti. Ay Tanrıçası Chang’E ile bir başka tanrıça birer refakatçileriyle resmediliyordu; kızlardan birinin elinde uzun bir giysi torbası vardı. Etraflarını saran bulutlardan başka hiçbir şey yoktu. Tablo Li Longmian’ın⁶

⁶ Kuzey Song Hanedanlığı döneminde Çinli bir antikacı, ressam ve politikacıdır.

tarzını hatırlatıyordu. Eski bir resmî yazıyla “Soğukta Mücadele” yazıyordu.

“Bu resmi yeni mi astın, kuzen?” diye sordu.

“Evet. Dün odayı toplarlarken aklıma geldi, çıkarıp asmalarını istedim.”

“Hikâyesi nedir?”

“Bilmen lazım! Çok tanınan bir şiiirdir.” dedi Daiyu gülerek.

“Şu anda hatırlayamadım. Söylesene, kuzen.”

“Li Shangyin’in⁷ dizelerini hatırlamıyor musun?

Soğuşa katlanıyor,

Buz Perisi ve Ay Tanrıçası,

Yarıştırıyorlar güzelliklerini...”

“Tabii ya!” diye bağırdı Baoyu. “Ne kadar orijinal ve muhteşem! Duvara asmak için tam mevsimi.”

Odada dolaşp etrafı incelemeye devam etti, Xueyan ona çay getirdi. Daiyu de kısa süre içinde kopyalamasını bitirip kalktı.

“Affedersin.” dedi.

“Biliyorsun bana karşı resmiyete hiç gerek yok.” dedi Baoyu gülümseyerek.

Baoyu, Daiyu’nün, soluk mavi, içi kürklü, çiçek işlemeli bir elbise, kakım kürkünden, kolsuz bir ceket giydiğini fark etti; saçını her günkü gibi toplamış, sadece saf altından, düz bir toka takmıştı, çiçek süslemeleri yoktu. Çiçek işlemeli, kapitone iç eteği pembeydi. Ne kadar da zarif görünüyordu, tıpkı rüzgârda

(ç.n.)

⁷ Geç Tang Hanedanlığı döneminde Çinli bir şair ve politikacıdır. (ç.n.)

eğilen yeşim ağacı gibi; ne kadar asil, tıpkı yaprakları çiyle ıslanan kokulu lotus gibi!

“Son günlerde qin çalıyor musun?” diye sordu.

“Bir iki gündür çalmıyorum. Sutra yazmak parmaklarımı üşüttü.”

“Olabilir. Belki de çalmamak daha iyidir. Qin güzel bir enstrüman olabilir ama ben pek faydalı olduğunu sanmıyorum. Refah ya da uzun ömür getirdiğini hiç duymadım; sadece hüznün ve üzüntüye neden oluyor. Tablatureleri öğrenmek de çok zahmetli olmalı. Hassas bünyenle yorucu işlerden kaçınmalısın, kuzen.”

Daiyu hiçbir şey demeden küçümser gibi güldü.

“Şu qini mi çalıyorsun?” diye sordu Baoyu, duvarda asılı olan işaret ederek. “Çok kısa değil mi?”

“Yok.” dedi Daiyu. “Ben küçükken, ilk öğrenmeye başladığımda, normal büyüklükteki qine yetişemiyordum, bu benim için özel olarak yapılmıştı. Çok istisnai bir şey değil ama malzemesi ve parçalarının oranları çok iyi. Ahşabının damarlarına baksana. Sığır kılı kadar ince değil mi? İnce işçiliği sayesinde çok net bir tınısı var.”

“Şiir yazıyor musun peki?” diye sordu Baoyu.

“Son kulüp toplantısından beri yazmadım.”

“Beni kandırmaya çalışma!” dedi Baoyu gülerek. “Şarkı söylediğini duydum: *Öyleyse üzülme de nesi? Ay gibi bir saflık yüreğimin gayesi.* Qinle eşlik ediyordun. Çok çarpıcıydı. Sen yazdın bu sözleri, değil mi?”

“Nasıl duyabildin ki?” dedi Daiyu.

“Birkaç gün önce Kokulu Lotus Köşkü’nden dönerken çaldığını duydum. Müzik çok güzeldi, seni rahatsız etmek istemedim, bir süre sessizce dinledikten sonra yoluma devam ettim. Sadece bir şey soracağım. İlk bölümde düz tonlama kullandığını fark ettim ama sonunda eğimli tona döndün. Bunun sebebi nedir?”

“Müzik yürekten gelir.” dedi Daiyu. “Belirlenmiş bir kuralı yoktur, nasıl hissedersen öyle çalarsın.”

“Anlıyorum! Galiba bu tür incelikler benim eğitimsiz kulaklarımda kaybolup gidiyor.” dedi Baoyu.

“Gerçek müzik âşıkları çok azdır.”

Baoyu, istemeden yanlış bir şey söylediğini fark etti ve Daiyu’yü kırmaktan korktu. Bir süre daha oturdu. Söylemek istediği çok şey vardı ama tekrar ağzını açamayacak kadar gergindi. Daiyu de düşünmeden konuşmuştu, o kadar iğneleyici konuştuğuna pişman oldu ve sessizce kabuğuna çekildi. Onun sessizliği Baoyu’nün kuruntularını daha da artırdı; sonunda biraz mahcup bir şekilde ayağa kalktı.

“Tan’i görmeye gideceğim. Sen kalkma lütfen.” dedi.

“Selam söyle.” dedi Daiyu.

“Tamam.” dedi Baoyu ve çıktı. Daiyu onu kapıya kadar geçirdikten sonra sandalyesine dönüp düşünmeye başladı.

“Baoyu son zamanlarda çok tuhaflaştı. Sanki düşündüklerini söylemiyor gibi. Bir an geliyor çok yakın, bir başka an çok uzak. Ne demek oluyor acaba?”

O sırada Zijuan içeri girdi.

“Bugünkü kopyalama işini bitirdin mi, hanımım? Yazı malzemelerini kaldırayım mı?”

“Artık yazmayacağım.” dedi Daiyu. “Kaldırabilirsin.”

Daiyu içeri odaya girip yatağına uzandı ve her şeyi zihninde evirip çevirdi. Zijuan gelip çay ister mi diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim. Yalnız kalıp biraz uzanmak istiyorum.”

“Peki, hanımım.”

Zijuan dışarı çıkınca Xueyan’i kapıda durmuş, önüne bakarken buldu. Yanına gitti.

“Neyin var?” diye sordu.

Düşüncelere dalan Xueyan bu soruyla irkildi.

“Sesini çıkarma! Bugün çok tuhaf bir şey duydum. Sana söylerim ama hiç kimseye söylemeyeceğine söz vermen lazım.”

Bunu söylerken dudaklarını büzerek Daiyu’nün odasını gösterdi. Zijuan’e peşinden gelmesini işaret ederek biraz ileri doğru yürüdü. Merdivenlerin dibinde fısıltıyla konuşmaya başladı.

“Baoyu’nün nişanlandığını duymuş muydun?”

Zijuan irkildi.

“İnanmıyorum! Doğru olamaz!”

“Doğru! Bizden başka herkes biliyor.”

“Sana kim söyledi?”

“Daishu. Kızın babası valiymiş. Zengin bir aileden gelen çok güzel bir kızmış.”

Xueyan konuşurken Zijuan, Daiyu'nün öksürdüğünü duydu, kalktığını sandı. Dışarıya çıkıp onları duyacağından korkup Xueyan'ın elinden tutup sessiz olmasını işaret etti. İçeriye baktı, her şey sakın görünüyordu.

“Daishu tam olarak ne dedi?” diye sordu fısıltıyla.

“Hatırlıyor musun, bir iki gün önce, bir şey için teşekkür edeyim diye beni Bayan Tan'e göndermiştin? Evde yoktu ama Dais-hu oradaydı. Sohbeta başladık, birimiz Efendi Bao ve yaramazlıklarından söz açtık. ‘Efendi Bao ne zaman büyüyecek? Hiçbir şeyi ciddiye almıyor. Artık nişanlandığı hâlde hâlâ eskisi gibi budala!’ dedi Daishu. ‘Nişan kararlaştırıldı mı?’ diye sordum. ‘Evet.’ dedi, çöpçatan da Bay Wang diye biriymiş, Ning tarafından bir akrabaymış, her şey sonuçlanmış.”

Zijuan başını bir tarafa eğip, “Çok tuhaf!” diye düşündü.

“Neden ailede hiç kimse bundan söz etmedi?” diye sordu.

“Bu da büyük hanımefendinin fikriymiş. Daishu öyle dedi. Bayu öğrenirse çalışmalarına devam etmez diye korkmuş. Hiç kimseye söylemeyeceğime söz verdim. Eğer bu haber yayılırsa kabahat benim olurmuş.”

O konuşurken papağan ciyaktı.

“Bayan Lin geldi! Çayı hazırla çabuk!”

İrkilip Daiyu'yü göreceklerini sanarak etrafa bakınan iki kız, kimseyi göremeyince kuşa çıkışıp içeri girdiler. Daiyu sandalyesinde oturuyordu, nefes nefeseydi. Zijuan bir şey içmek ister mi diye sordu.

“Siz ikiniz neredeydiniz?” dedi Daiyu. “Seslendim ama kimse

gelmedi.”

Sedire doğru yürüdü, yüzünü duvara dönüp yattı, yatak perdelerini indirmelerini söyledi. Onlar da dediğini yapıp dışarı çıktılar. İkisi de içlerinden Daiyu’nün onları duyduğunu düşündü ama birbirlerine söylemeye cesaret edemediler.

Daiyu yatağında düşünürken, dışarıda fısıldaştıklarını duymuş ve gizlice dinlemek için kapıya gitmişti. Söylediklerinin detayını kaçırmıştı ama ana konu aşikârdı. Sanki büyük bir okyanusa batmış gibi hissetti kendisini. Kâbusundaki kehanet gerçekleşiyordu demek. Bir acı hissetti ve kedere boğuldu. Bundan kurtulmanın tek bir yolu vardı. Ölmesi gerekiyordu. Yaşayıp da bu korkunç şeyin gerçekleşmesini seyredermezdi. Baoyu olmazsa hayatın ne değeri vardı ki? Sığınacağı bir ailesi de yoktu. Eğer bugünden itibaren kendisine bakmazsa birkaç ay içinde sağlığı bozulur, bu dünyayı ve dertlerini ardında bırakarak giderdi.

Bu kararı aldıktan sonra, üzerine bir şey örtmek ya da kalın bir şey giymekle hiç uğraşmadan gözlerini kapatıp uyuyor numarası yaptı. Zijuan ve Xueyan birkaç kez yanına geldiler ama hiç kıpırdamadığını görünce rahatsız etmeye yeltenmediler, hatta yemek için bile kaldırmadılar. Daha sonra lambalar yakılınca, Zijuan perdelerin arasından baktı ve battaniyesi ayaklarının altında toplanmış bir hâlde uyuduğunu gördü. Üşüteceğinden korkarak oradan alıp üstüne örttü. Daiyu o gidene kadar hiç kıpırdamadı, sonra tekrar battaniyeyi tekmeleyerek açtı.

Bu arada Zijuan, Xueyan’i sorguladı tekrar.

“Uydurmadığından emin misin?”

“Uydurmadım tabii ki!” dedi Xueyan öfkeyle.

“Peki Daishu nereden biliyor?”

“İlk önce Xiaohong, Bayan Lian’in evinde duymuş.”

“Galiba Bayan Lin bizi duydu. Baksana ne hâle geldi. Nedeni

bu olmalı. Bir daha bu konudan hiç söz etmeyelim.”

İki hizmetçi ortalığı toplayıp yatmaya hazırlandı. Zijuan, Daiyu’ye bakmaya gitti. Battaniyenin yine önceki hâlde olduğunu gördü. Yavaşça çekip örttü. O gece başka bir olay olmadan geçti.

Ertesi sabah Daiyu kızları uyandırmadan, erkenden kalktı; düşüncelere dalarak yalnız başına oturdu. Zijuan uyandığında onun çoktan kalktığını anladı.

“Bu sabah çok erken kalkmışsın, hanımım!” dedi.

“Evet, öyle.” dedi Daiyu kısaca. “Dün gece çok erken yattığım için.”

Zijuan aceleyle giyindi, Xueyan’i uyandırdı. İkisi beraber Daiyu’nün hazırlanmasına refakat ettiler. Daiyu ayna karşısında oturuyordu. Gözünden yaşlar süzölmeye başladı. İpek mendili kısa süre içinde sıırıslıklam oldu. Şairin dediğı gibi:

Zayıf yüzü yansıyor aynaya,

Hem kendisi hem yansıması acıyor birbirine.

Zijuan, her şeyi daha beter yapmamak için onu teselli etmeye yeltenmedi. Daiyu uzunca bir süre hareketsiz oturdu, sonunda hâlâ gözünde yaşlarla, baştan savma bir şekilde sabah tuvaletine

başladı. Bitince, birkaç dakika daha oturduğu yerde kaldı, sonra Zijuan'e Tibet tütsüsü yakmasını söyledi.

“Ama neredeyse hiç uyumadın. Tütsüyü neden yaktırıyorsun? Herhâlde sutra yazmaya başlamayacaksın?” dedi Zijuan.

Daiyu başını salladı.

“Ama çok erken kalktın. Şimdi yazmaya girersen çok yorulursun.”

“Ne fark eder? Ne kadar erken bitirirsem, o kadar iyi. Oyalanmak için yapmak istiyorum. İleride beni yazılarımla hatırlarsınız.”

Yine gözünden yaşlar süzüldü. Zijuan teselli edecek durumda değildi, o da ağlamaya başladı. Daiyu o günden itibaren bilerek sağlığını bozmaya karar vermişti. Yakında iştahı kapanacak, giderek eriyecekti. Baoyu okuldan sonra fırsat buldukça onu ziyaret ediyordu ama ona söylemek istediği bir milyon şey olsa da artık çocuk olmadıkları bilinci eskiden olduğu gibi ona takılarak sevgi göstermesine engel oluyor, zihnini kemirip duran şeyleri söyleyemeyecek kadar güçsüz bırakıyordu. Baoyu de onunla içten bir şekilde konuşup rahatlatmak istiyordu ama bir şekilde onu inciterek hastalığını daha da kötüleştirmekten korkuyordu. Bu yüzden onu gördüğünde sadece kibarca kendisini nasıl hissettiğini soruyor ve yüreklendirici birkaç kelime söylüyordu. Onlarıki aşkın zirvesinde birbirilerinden uzaklaşma durumuydu. Büyükanne Jia ve Wang Hanım, Daiyu'ye, doktor çağırmaktan öteye gitmeyen bir anne ilgisi gösteriyorlardı. Hastalığının iç kaynağını bilmediklerinden, narin

bünyesine veriyorlardı. Zijuan ile Xueyan gerçeği söylemeye korkuyorlardı. Daiyu günbegün hâlsizleşti. İki hafta sonra midesi öyle küçüldü ki artık çorba bile içemez hâle geldi. Gün boyunca duyduğu her konuşma ona sanki Baoyu'nün evliliğiyle ilgiliymiş gibi geliyordu. Kızıl Neşe Avlusu'nda gördüğü her hizmetkâr hazırlıklarla uğraşiyor sanıyordu. Xue teyze onu ziyarete geldiğinde, Baochai'in olmayışı şüphelerini pekiştirdi. Kimsenin kendisini görmeye gelmemesini umuyordu. İlaçlarını almayı reddediyordu. Tek arzusu yalnız bırakılmak ve mümkün olduğunca çabuk ölmekti. Rüyalarında sürekli insanların 'Bayan Bao' diye hitap ettiklerini duyuyor, zihni bu fikre giderek daha çok takılı kalıyordu; tıpkı kadehine yansıyan yayı görünce yılan yuttuğunu zanneden ünlü sarhoş gibi. Bilerek giriştiği birkaç haftalık açlıktan sonra yakında ölecekmiş gibi görünüyordu. Sulu pirinç lapası bile boğazından geçmiyordu. Soluk alıp vermesi duyulmuyordu, âdeta hayata pamuk ipliğiyle bağlıydı. Bu krizi atlatıp atlatamayacağını öğrenmek için gelecek bölüme geçebilirsiniz.

90. BÖLÜM

Kapitone ceketin kaybolması zavallı bir kızın çirkin sözler duymasına neden olur.

Hediye şekerlemeler genç bir beyefendiyi huzursuz eder.

Daiyu'nün gerilemesinin ilk haftasında, Büyükanne Jia ve yengeleri sırayla onu ziyarete geldiler. Sorularına cevap verecek kadar gücü vardı henüz. Ama artık hiçbir şey yemiyor ve çok zor konuşuyordu. İşin tuhafı, zaman zaman bilinçsiz gibi görünmesine rağmen aklının başında olduğu dönemler oluyordu. Herkes bir şeyler olduğundan şüphelenip Zijuan ve Xueyan'ı sorgulamaya başladılar. Ama hizmetçiler bildiklerini söylemeye korkuyorlardı. Zijuan, Daishu'dan son haberleri almak istiyordu ama gerçeğin yeni bir şoka neden olarak Daiyu'nün ölümünü hızlandırmasından çekiniyordu. Bu yüzden Daishu'yu görünce bu konuyu açmaktan kaçındı. Xueyan haberlerin ileticisi olarak Daiyu'nün durumundan kendisini sorumlu tutuyor ve 'Ben hiçbir şey söylemedim!' diye yüz kere haykırmak istiyordu! O da sorgulandığında sessizliğini korudu.

Zijuan, Daiyu'nün hiçbir şey yemediğini görünce artık umut kalmadığını anlayıp yatağının yanında bir süre ağladı, sonra dışarı çıkıp fısıltıyla Xueyan'le konuştu.

"İçeri girip ona dikkatle baksana. Ben doğru büyük

hanımefendi, Wang Hanım ve Bayan Lian'e haber vermeye gidiyorum. Bugün kesinlikle daha da kötüleşti."

O gidince Xueyan içeri girip onun yerini aldı. Daiyu'yü derin uykudaymış gibi hareketsiz yatarken buldu. Tek çocuk olarak bu tür şeylerde tecrübesi olmadığından, Daiyu'nün ölmek üzere olduğunu sandı ve korkup ağlamaya başladı. Keşke Zijuan çabucak gelseydi! O anda pencereden ayak sesleri geldi. Zijuan'di herhâlde. Rahat bir nefes alıp ayağa kalktı, iç odanın kapısına gitti, perdeyi kaldırıp bekledi. Kapının sesini duydu, gelen Zijuan değil, Daishu'ydu. İç kapıda Xueyan'i görünce "Bayan Lin nasıl?" diye sordu.

Xueyan başıyla içeri gelmesini işaret etti, Daishu girdi. Zijuan'ın orada olmadığını fark etti. Daiyu'ye bakınca ne kadar zor nefes aldığını gördü ve yüzünü bir dehşet ifadesi kapladı.

"Zijuan nereye gitti?" diye sordu.

"Hanımlara haber vermeye." dedi Xueyan.

Daiyu, gerçekten ölmediyse de dünyadan kopmuştu. Xueyan, Zijuan'ın yokluğundan istifade Daishu'yu sorguya çekmeye karar verdi. Kızın elinden tutup fısıltıyla sordu.

"Geçen gün Bay Wang'ın Efendi Bao için birisini teklif etmesi konusunda söylediklerin doğru muydu?"

"Doğruydu tabii!" dedi Daishu.

"Ne zaman kararlaştırıldı?"

"Kararlaştırıldığını söylemedim ki! Ben Xiaohong'dan duyduklarımı söyledim. Sonra Bayan Lian'in dairesindeyken, onun Pinger'ya her şeyin beyefendinin edebiyatçı arkadaşlarının

onu memnun etmek ve kendilerine bir bağlantı yaratmak için teklif ettikleri bir şey olduğunu söylerken duydum. Xing Hanım bu yakıştırmayı hiç uygun bulmamış. Ama o onaylasa bile, onun fikri kimin umurunda? Ayrıca Efendi Bao için büyük hanımefendinin aklında başka biri var, buradan biri. Xing Hanım'ın bundan haberi bile yok. Beyefendi bu teklifi dile getirdiği için büyük hanımefendi Xing Hanım'a danışmıştı. Bayan Lian, büyük hanımefendinin Baoyu'yü kuzenlerinden biriyle evlendirmek istediğini, bu konuda kararını verdiğini, diğer bütün tekliflerin zaman kaybı olduğunu söyledi.”

Xueyan kendisini kaybetti.

“O zaman küçük hanım hiç uğruna ölüyor!” diye bağırdı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Daishu.

“Bilmiyor musun? Geçen gün Bayan Lin, Zijuan'le beni bu nişan konusunda konuşurken duydu; bu yüzden kendisini bu duruma soktu.”

“Şşş! Seni duyacak!” diye fısıldadı Daishu.

“Dünyadan tamamen koptu.” dedi Xueyan. “Baksana, bir iki gün bile dayanamaz.”

O konuşurken kapı perdesi kenara çekildi ve Zijuan içeri girdi.

“Neler oluyor böyle?” dedi. “Siz ikiniz dedikodunuzu başka bir yerde yapamadınız mı? Onu öldüreceksiniz!”

“Bu olup bitene inanamıyorum!” diye mırıldandı Daishu.

“Sevgili Daishu!” dedi Zijuan. “Lütfen beni yanlış anlama. Seni kırmak istemezdim ama böyle dedikodu yapmak için budala olmalısın!”

Daiyu'nün yatağından gelen ani bir öksürük konuşmalarını kesti. Zijuan hemen yanına gitti, Xueyan ve Daishu sessizce duruyorlardı. Zijuan, yüzü duvara dönük yatan Daiyu'nün üzerine eğildi.

“Biraz su ister misin, hanımım?” diye sordu.

Zor duyulan bir sesle, “Evet.” dedi Daiyu.

Xueyan hemen fırlayıp yarım bardak kaynamış su getirdi, Zijuan'e verdi. Bu arada Daishu da sedire doğru geldi, tam Daiyu'yle konuşmak için ağzını açmıştı ki Zijuan hiçbir şey söylememesini işaret edince sustu. Hepsi bekliyordu. Kısa bir duraklamadan sonra Daiyu tekrar öksürdü; Zijuan hemen, “Suyu şimdi vereyim mi?” diye sordu.

“Evet.” diye çok zayıf bir ses geldi ve Daiyu doğrulmaya çalıştı ama o kadar hâlsizdi ki yapamadı. Zijuan elinde bardakla sedirin üstüne çıkıp suyun sıcaklığını önce kendisi kontrol etti, sonra Daiyu'nün dudaklarına götürdü, bir yandan da başını destekliyordu. Daiyu bir yudum içti; Zijuan bardağı geri çekerken Daiyu'nün biraz daha istediğini fark etti. Tekrar ağzına dayadı. Daiyu biraz içtikten sonra başını salladı, derin bir nefes alıp tekrar yattı. Kısa bir duraklamadan sonra gözlerini araladı.

“Demin Daishu mu konuşuyordu?” diye sordu.

“Evet, hanımım.” dedi Zijuan.

Daishu hâlâ odadaydı, hemen sedirin yanına gelip Tanchun'ün mesajını iletmek istedi. Daiyu bir süre ona gözünü dikip baktı, başını salladı. Kısa bir süre daha geçti.

“Eve döndüğünde Bayan Tan'e selamlarımı söyle.” dedi.

Daishu, Daiyu'nün gitmesini istediğini düşünerek sessizce odadan çıktı. Daiyu'nün durumu çok ciddi olduğu hâlde, aklı yerindeydi. Daishu'nun geldiğini fark etmiş, Xueyan ile konuşmalarının birkaç kelimesini belli belirsiz duymuştu. Bir misafirle sohbete gücü olmadığından uyuyor gibi yapmıştı. Ama sohbet ilerledikçe, gerçek sandığı şeyin aslında sadece bir tekliften başka bir şey olmadığını anladı. Sonra Daishu'nun, büyük hanımefendinin Baoyu'yü, orada yaşayan kuzenlerinden biriyle evlendirme niyetiyle ilgili Xifeng'ın sözlerini aktardığını duydu. Kendisinden başka kim olabilirdi? Kış gün dönümünde Yin'in Yang'a hayat vermesi gibi, onun zihnindeki karanlık da aydınlığa hayat verdi. Birden zihni açıldı, biraz su içmeye, hatta Daishu'yla konuşmaya karar verdi.

Tam o sırada, Zijuan'ın acil çağrısına karşı Büyükanne Jia, Wang Hanım, Li Wan ve Xifeng içeri girdiler. Daiyu'nün içindeki şüpheler öylesine aniden dağıldı ki artık Zijuan'ın anlattığı gibi ölmekte olan bir kız görüntüsü yoktu. Hâlâ hâlsiz ve keyifsizdi ama biraz çabayla sorularına birkaç kelimeyle cevap verebildi. Xifeng Zijuan'i yanına çağırıp sorguladı.

“Bayan Lin senin anlattığın kadar hasta değilmiş. Neden o kadar abarttın? Ödümüz koptu!” dedi.

“Gerçekten biraz önce çok kötü durumdaydı, hanımefendi.” dedi Zijuan. “Bu yüzden gelmiştim. Aksi hâlde sizi rahatsız eder miydim? Şimdi çok daha iyi görünüyor. Çok tuhaf!”

Büyükanne Jia, Xifeng'a dönüp güldü.

“Onu fazla ciddiye alma sen, canım. Böyle şeylerden hiç

anlamaz. Gerçi bir sorun olduğunu fark ettiğinde haber vermek çok akıllıca. Aptal durumuna düşmemek için tek kelime etmeyen ya da hiçbir şey yapmayan gençlere hiç tahammülüm yok.”

Hanımefendiler bir süre daha kalıp sohbet ettikten sonra her şeyin yolunda olduğuna karar verip gittiler.

Kırık bir kalbin ilacı rahatlatıcı bir haberdir,
Düğümü ancak onu bağlayan çözer.

O günden sonra Daiyu’nün durumu yavaş yavaş düzelirken, Zijuan ve Xueyan Buda’ya gizlice şükran duaları ettiler.

“Çok şükür ki daha iyi!” dedi Xueyan, Zijuan’e. “Ne tuhaf bir hastalık bu! Düzelmesi de çok tuhaf!”

“Neyin sebep olduğunu biliyoruz.” dedi Zijuan. “Asıl bu ani iyileşme şaşırtıcı. Galiba evlenmeleri Baoyu ve Bayan Lin’in kaderi. ‘Mutluluğa giden yol pürüzsüz değildir.’ derler. ‘Göklerde kararlaştırılan evliliği hiçbir şey bozamaz!’ Evlenmek alınlarına yazılmış. Bu yüzden, ikisi de yürekten istiyorlardı; gökler hükmü vermiş olmalı! Geçen yıl, Baoyu’ye Bayan Lin’in güneye gideceğini söylediğim zaman olanları hatırlasana. Neredeyse şoktan ölecekti, olay çıkarmıştı. Şimdi bir sözümüz onu öldürecekti. Onlarıki yazgı değil de nedir?”

Bu romantik teori karşısında birbirlerine bakıp gülümsediler. “Neyse ki daha iyi! Bir daha asla bu konuyu açmayalım! Baoyu başka birisiyle evlense, ben de kendi gözlerimle şahit olsam bile kimseye tek kelime söylemeyeceğime yemin ederim.”

dedi Xueyan.

“Doğru!” dedi Zijuan gülerek.

Bu konuda yapılan gizli konuşma sadece onlarınki değildi. Daiyu’nün tuhaf hastalığı ve daha da tuhaf iyileşmesi, evde fısıldaşmalara ve spekülasyona neden oldu; kısa sürede Xifeng’ın kulağına kadar geldi. Wang Hanım ve Xing Hanım bir şeylerden şüpheleniyorlardı; Büyükanne Jia’nın da her şeyin altında yatan neden için fikri vardı. Bir gün dört hanımefendi Büyükanne Jia’nın dairesinde toplandı ve sohbetleri sırasında konu Daiyu’nün hastalığına geldi.

“Ben de size bir şey söyleyecektim.” dedi Büyükanne Jia. “Baoyu ve Daiyu küçüklüklerinden beri hep beraberler, bu beni hiç endişelendirmedi, onları hep çocuk olarak gördüm. Ama son zamanlarda, Daiyu’nün hastalığının sıklaştığını, birden gelip, birden gittiğini fark ettim. Bu büyüdüğünün işareti. Onların sürekli beraber olmalarına izin vermeyi artık uygun bulmuyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?”

Biraz sessizlikten sonra Wang Hanım kelimelerini itinayla seçerek cevap verdi.

“Daiyu çok fazla okuyor; çok akıllı bir kız. Baoyu’ye gelince, bazen çok budala ve patavatsız olabiliyor. Görünüşe bakılırsa hâlâ çocuk sayılırlar. İkisinden birini birdenbire Bahçe’den taşıyacak olursak, bu tuhaf olmaz mı? ‘Zamanı geldiğinde gecikmeyin, her erkek damat, her kız gelin olur.’ derler. Mümkün olduğunca çabuk harekete geçip onları evlendirmek en iyi çözüm olmaz mı, anne?”

Büyükanne Jia kaşlarını çatı.

“Daiyu aşırı duygusal; tuhaf mizacının bazen hoş olduğunu kabul ediyorum elbette ama Baoyu’nün karısı olmasını istemiyorum. Ayrıca böyle nazik bir bünyeyle çok uzun yaşamayacağından korkuyorum. Baochai’in her bakımdan daha uygun bir seçim olduğundan eminim.”

“Bu konuda tabii ki hepimiz seninle aynı fikirdeyiz, anne.” dedi Wang Hanım. “Ama Daiyu için de bir koca bulmamız gerekiyor. Bulmazsak ve Baoyu’ye ilgi duymaya başlarsa -ki büyümekte olan bir kız için bu gayet normaldir- onu Baochai’le nişanladığımızda büyük bir problem yaşarız.”

“Ama aileden olmayan birini, ailedeki birinden önce evlendirmemiz söz konusu bile olamaz. Başka birisinin çocuğunun kendisinininkinden önce evlendirildiği duyulmuş şey mi? Olması gereken sıralama, önce Baoyu’yü, sonra Daiyu’yü nişanlamak. Hem zaten Daiyu iki yaş küçük. Eğer dediğini doğru anladıysam, Baoyu’yü nişanladığımızı ondan saklamamız lazım diyorsun...”

O anda Xifeng hizmetçilere dönüp, “Yeterince açık mı? Efendi Bao’nın nişanından kimseye bahsedilmeyecek! Eğer birinizin bu konuda konuştuğunu duyarsam, hiç merhamet göstermem!” dedi.

“Sevgili Feng!” diye devam etti Büyükanne Jia. “Hastalandığından beri Bahçe’de olup bitenlerle pek ilgilenmediğini fark ettim. Daha çok dikkat etmelisin, sadece bu konuda değil tabii. Hizmetkârlar arasında ortaya çıkan utanç

verici içki ve kumar olaylarının tekrarlanmasına ne pahasına olursa olsun engel olmalıyız. Çok dikkatli ol, olup bitenlerden gözünü ayırma. Hepsinin disiplin altına alınması lazım, en çok itaat ettikleri kişi de sensin.”

“Tamam, büyükanne.” dedi Xifeng.

Hanımlar bir süre daha sohbete devam ettikten sonra dağıldılar.

O günden sonra Xifeng, Bahçe’yi daha düzenli aralıklarla denetlemeye başladı. Bir gün, turlarından biri sırasında Nergis Adası’ndan geçerken, bir gürültü koptuğunu duydu. Yaşlı bir kadın avlunun dışında bağırıyordu; hemen bakmaya gitti. Onun yaklaştığını gören kadın ellerini yanlarına indirip esas duruşa geçerek selamladı.

“Neden bağırıp duruyorsun?” diye sordu Xifeng.

“Siz ve Bayan Zhu bana burada görev verdiniz, hanımefendi.” dedi kadın. “Çiçeklere ve meyve ağaçlarına bakıyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım ama Bayan Xiuyan’ın hizmetçisi hırsızlıkla suçluyor bizi!”

“Neden peki?” diye sordu Xifeng.

“Dün Heier’ı biraz oynasın diye yanımda buraya getirdim. Daha akıllı ermediğinden, Bayan Xiuyan’ın dairesine girip bakmış. Hemen eve geri gönderdim. Bu sabah hizmetçilerden biri bir şeyin kaybolduğunu söyledi. Ne olduğunu sorduğumda,

beni sorguya çekti.” dedi kadın.

“Bunda kızacak bir şey yok!” dedi Xifeng.

“Bu bahçe bizim hanımımızın ailesine ait, onların değil. Hanımımız bizi burada görevlendirdi. Onlar ne cüretle bize hırsız derler?”

Xifeng yaşlı kadının suratına tükürdü.

“Dilini tut! Bu kadar yeter! Sen buradaki işlerden sorumlusun, eğer bir şey kaybolursa, hizmetçilerin seni mesul tutmaları normal. Ne cesaretle böyle saçma sapan konuşabiliyorsun?” diye çıkıştı.

Hizmetçilerine, bu yaşlı kadını kovması için Lin Zhixiao’nın karısını çağırma kararını söyledi. Onlar talimatını yerine getirmek için giderlerken, Xing Xiuyan koşarak geldi. Xifeng’ı selamladı.

“Sakın yapma! Önemli bir şey değil, bitti bile.” dedi endişeli bir gülümsemeyle.

“Bu doğru bir tutum değil, sevgili kuzen.” dedi Xifeng. Ben prensipleri önemişiyorum. Senin bir şeyinin kaybolmasının dışında, kendi yerini unutup çok ileri gitti.”

Xiuyan, kadının diz çöküp merhamet dilediğini gördü ve Xifeng’ı içeri davet etti.

“Ben bu tipleri bilirim.” dedi Xifeng. “Her şeyden kolayca sıyrılacaklarını sanırlar. Tek saygı gösterdikleri kişi benim.”

Xiuyan, kadın için ricalarına devam etti ve asıl kabahatin kendi hizmetçisinde olduğunu söyledi ısrarla. Bunun üzerine Xifeng biraz yumuşadı.

“Xing Hanım’ın hatırına bu olayı görmezden geleceğim.” dedi

Xifeng.

Yaşlı kadın ileri atılıp önce Xifeng’a, sonra Xiuyan’e secde etti ve gitti.

O gider gitmez, Xiuyan Xifeng’a oturmasını söyledi.

“Ne kayboldu?” diye sordu Xifeng.

“Önemli bir şey değil.” dedi Xiuyan gülererek. “Eski bir kırmızı, kapitone ceketim. Getirmelerini istemiştim, bulunmayınca unuttum gitti. Hizmetçim kadını sorgulamakla aptallık etti. Alınması çok normal. Düşüncesizliği yüzünden güzel bir payladım onu. Olay bitti ve kapandı.”

O konuşurken, Xifeng, Xiuyan’ın kıyafetlerini ve odanın genel görünümünü inceliyordu. Kapitone ve içi kürklü giysileri oldukça eski görünüyor, soğukta pek koruyacak gibi durmuyordu. Pamuklu yatak örtüleri de öyle. Mobilyalara ve masanın üzerindeki süslere baktı, hepsini Büyükanne Jia vermişti; ne kadar da temiz ve düzenli korunduklarını fark etti. Xifeng ona sıcacık bir saygı duydu.

“Ceketin velvele çıkarılacak bir şey olmadığını biliyorum.” dedi. “Ama hava soğuyor, ona ihtiyacın olacak. Elbette peşine düşmeye hakkın var. Ah, bu hizmetçilerin küstah tavırları!”

Bir süre daha Xiuyan’le oturup sohbet ettikten sonra denetlemelerine devam etmek için çıktı ve kendi dairesine dönmeden önce birkaç yere uğradı. Evde Pinger’ya, kıyafetlerinden bir bohça hazırlayıp Xiuyan’e göndermesini söyledi. Biri koyu kırmızı ithal ipekten, diğeri zümrüt yeşili ipekten, kenarları kuzu yünü, içleri pamuk dolgulu iki ceket;

yünlü kumaştan, uzun, kenarları işlemeli, turkuaz bir etek ve koyu mavi, kenarları kakım kürkü bir ceket gönderildi.

Xifeng müdahale etmiş olsa da Xiuyan, yaşlı kadının kabalığine çok sinirlenmişti.

“Burada yaşayan bütün kızların içinde hizmetçilerin bu şekilde davranmaya cesaret ettikleri tek kişi benim.” diye düşündü. Sürekli hakkımda konuşup duruyorlar. Şimdi Feng da buna şahit oldu.”

Bunu düşündükçe, hâline daha çok üzüldü. Ama düşüncelerini birine açması imkânsızdı. Kaderine boyun eğip ağlarken, Xifeng’ın hizmetçisi Fenger bir bohça kıyafetle çıkageldi. Xueyan kime ait olduklarını anlayınca almak istemedi.

“Ama hanımım eski diye bunları beğenmezseniz, yenileriyle değiştireceğini söyledi.” dedi Fenger.

Xueyan kibarca gülümsedi.

“Hanımın çok düşünceli. Ama benimki kayboldu diye bana kendi kıyafetlerini vermesini kabul edemem. Lütfen geri götür ve benim adıma çok teşekkür et. Düşünmesi bile yeter!” dedi.

Fenger’a küçük bir kese verdi ve hizmetçi kız istemeye istemeye bohçayı da alıp gitti. Birkaç dakika sonra bu sefer Pinger’yla beraber geri geldi. Xiuyan hemen dışarı çıkıp onları karşıladı, içeri davet edip oturmalarını söyledi.

“Bayan Lian, aileden biri olarak bunları kabul etmenizi söyledi; o kadar da kibar olmayın.” dedi Pinger.

“Kibarlıktan değil.” dedi Xiuyan. “Onları almaya utanırım.”

“Bayan Lian, kabul etmezseniz, ya bunları eski bulduğunuzu

ya da onun kıyafetlerini giymek istemediğini düşünceğini söyledi. Geri götürürsem bana da kızacakmış!” diye ısrar etti Pinger.

Xiuyan kızardı ve zarafetle gülümsedi.

“Peki o zaman, geri çeviremem. Lütfen çok teşekkür ettiğimi söyleyin kendisine.” dedi.

İkisine de çay ikram etti, sonra Fenger ve Pinger gittiler. Eve varmak üzerelerken, Xue teyzenin hizmetçilerinden biriyle karşılaştılar. Kadın onları selamladı, Pinger nereye gittiğini sordu.

“Bayan Xue ve küçük hanım, bütün hanımefendilere ve küçük hanımlara selamlarını iletmem için gönderdi beni.” dedi. “Az önce Bayan Lian’in evinde sizi sordum, Bahçe’ye gittiğinizi söyledi. Xing Hanım’dan mı geliyorsunuz?”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Pinger.

“Küçük bir kuş söyledi... Siz ve hanımınız ne kadar da cömertsiniz!”

Pinger güldü ve biraz dinlenmesi için içeri davet etti.

“Yapılacak işlerim var. Başka sefere.” dedi kadın ve yoluna devam etti. Pinger da Xifeng’a rapor vermek üzere içeri girdi.

Hizmetçi kadın, Xue teyze, Xia Jingui’nin kavgacı tavırları yüzünden tepetaklak olan evine geri döndüğünde, Xing Xiuyan’ın başına gelenleri anlattı, Baochai ve Xue teyze

ağlamaya başladılar.

“Pan uzakta olduğu için böyle acılara katlanmak zorunda kalıyor.” dedi Baochai. “Neyse ki Feng onunla ilgileniyor. Bundan sonra bizim de gözümüz üzerinde olsun. Ne de olsa artık bizim aileden sayılır.”

O konuşurken Xue Ke geldi.

“Pan burada geçirdiği onca yıldır doğru dürüst tek bir arkadaş edinememiş!” dedi. “Çoğu tam bir serseri sürüsü! Eminim ona neler olduğu hiçbirinin umurunda değildir. Sadece en son haberleri öğrenmek için geliyorlar. Birkaç gündür hepsini geri gönderiyorum. Kapıdaki görevlilere bu serserileri bir daha içeri almamalarını tembihledim.”

“Yine o aktör Jiang’ın arkadaşları mı?” diye sordu Xue teyze.

“Hayır, aslına bakarsan o hiç gelmedi. Bunlar başkaları.”

Xue Ke’nın sözleri Xue teyzenin endişesini artırdı.

“Bir oğlum var ama hiç yokmuş gibi.” dedi. “Yetkililer Pan’i bıraksalar bile, hayatı mahvoldu. Sen benim yeğenimsin Ke ama Pan’dan daha sağduyulusun. Bundan sonra artık sadece sana bel bağlayacağımı biliyorum. Çok çalış ve hayatının tadını çıkar. Zor zamanlardan geçen bir ailenin kızı olan müstakbel karını düşün. Bir kızın evinden ayrılıp evlenmesi çok zordur. Kocasının iyi biri olmasını ve geçimini sağlamasını ister. Ya Xiuyan de şu yaratık gibi olsaydı!” Xia Jingui’nin odasını işaret etti. “Ama ondan bahsetmek istemiyorum. Xiuyan’in dürüst ve düşünceli, tutumlu ve hiç bozulmamış bir kız olduğunu biliyorum. Pan’in işi çözülünce, ikinizi evlendiririz, zavallı yüreğim huzura erer.”

“Unutma, Baoqin de hâlâ evlenmeyi bekliyor.” diye hatırlattı Xue Ke. “Bizim için endişelenme sen.”

Biraz daha konuştular, sonra Xue Ke odasına gitti. Yemeğini yedi ve Xiuyan’ın Bahçe’deki durumunu düşündü. Fakirlik yüzünden Jialara bağımlıydı. Başkente gelirlerken aynı gemide seyahat etmişlerdi; ne kadar hoş ve iyi huylu bir kız olduğunu bizzat görmüştü. Xia Jingui gibi bir yaratığa varlıklı ve lüks bir hayat verip şımarık bir cadıya çeviren kaderin adaletsizliği, Xiuyan gibi bir kıza cefadan başka bir şey yaşatmıyordu! Cehennem Kralı bu dağıtımı yaparken ne düşünüyordu acaba?

Bu kasvetli düşünceler Xue Ke’nın duygularını şiirsel bir formda ifade etmesine neden oldu ama kalemi eğitimsizdi, yine de elinden geleni yaptı.

Deniz dragonu kıyıda debeleniyor,
Birbirimizi düşünüyoruz, sen ve ben.
Acı günlerimiz çamur içinden geçiyor,
Berrak suyu bulur muyuz gecikmeden?

Yazdıklarını okudu ve duvarına asmayı düşündü. Biraz mahcubiyet duydu.

“Ya biri görüp de bana gülerse?” diye düşündü. İkinci kez okudu. “Aman canım kimin umurunda? Asacağım. Kendim okuyup eğlenirim.” Ama son kez bir daha okuyunca fikrini değiştirdi ve bir kitabın arasına koydu.

“Artık çocuk değilim, evlenme yaşım geldi.” diye düşündü. “Ama bu aile krizini kim tahmin edebilirdi ki? Ne zaman

biteceğini de kimse bilemez. Xiuyan gibi narin bir kız için ne büyük çile! Kendisini yapayalnız ve zavallı hissediyordur!”

O anda kapı açıldı ve Baochan, üstü kapalı, yuvarlak bir tepsi ve bir sürahi şarapla geldi, sahte bir gülümsemeyle masaya bıraktı. Xue Ke ayağa kalktı ve kıza oturmasını söyledi.

“Dört tabak şekerleme ve bir sürahi şarap, Bayan Pan’ın saygılarıyla, Efendi Ke.” dedi kız hâlâ gülerek.

“Ne kadar da nazik!” dedi Xue Ke. “Yengeme teşekkürlerimi iletin. Ama genç hizmetçilerden birini gönderebilirdi. Siz zahmet etmeseydiniz, Bayan Baochan.”

“Ah, Efendi Ke, bu kadar kibarlığa gerek yok. Hepimiz bir aileyiz. Ayrıca Bayan Pan, Bay Pan için ne sıkıntılara girdiğinizi biliyor, uzun zamandır size bizzat kendisi teşekkür etmek istiyordu ama başkalarının yanlış anlamalarından korktu. Bu evde, bildiğiniz gibi, görünenin altında çok şey dönüyor. İnsanlar hediye gibi küçük bir şey için bile konuşmaya hazır bekliyor, sonra her türlü hikâyeyi uydurmaya başlıyorlar. Bu yüzden biraz tedbirli davranıyor ve etrafta kimse yokken bunları benim getirmemi istedi.” Yılışık bir şekilde gülerek devam etti. “Lütfen resmiyete gerek yok, bu beni rahatsız ediyor. Biz hizmet etmek için buradayız; Bay Pan’e yapıyorsak, size neden yapmayalım?”

Xue Ke çok gençti ve çabuk güvenen bir mizacı vardı. Pan’in ev ahalisinin birdenbire böyle davranmaya başlaması biraz tuhaftı ama Baochan’ın açıklaması mantıklıydı.

“Şekerlemeleri bırakabilirsiniz, şarabı geri götürün.” dedi.

“Ben pek içki içen biri değilim. Zaman zaman mecbur kalırsam bir kadeh içerim ama genellikle içmiyorum. Bayan Pan ve siz bunu biliyorsunuzdur.”

“Başka bir şey isteyin!” dedi Baochan. “Ama şarabı geri götüremem. Bayan Pan’ın huyunu bilirsiniz. İçmediğinizi söylersem bana inanmaz; görevimi yerine getiremediğimi söyler.”

Xue Ke istemeye istemeye kabul etti. Baochan kapıya doğru ilerledi, oradan dışarı bakıp tekrar gülererek Xue Ke’ya döndü. Xia Jingui’nin dairesinin tarafını işaret ederek, “Tüm yaptıklarınız için bizzat teşekkür etmeye gelebilir.” dedi.

Xue Ke, buna ne anlam vereceğini bilemeyip biraz gerildi.

“Lütfen teşekkürlerimi iletin, kardeşim. Hava çok soğuk, üşütmemeye dikkat etsin. Hem zaten o benim kuzenimin eşi, böyle şeyler yapmasına gerek yok.” dedi.

Baochan bir şey demedi ve kıkırdayarak çıkıp gitti.

Xue Ke önce bu ikramları Jingui’nin minnetinin samimi bir ifadesi olarak kabul etmeye hazırdı. Ama Baochan’ın anlamlı tavırları ve bakışları onda şüphe uyandırdı, bu işin içinde bir bit yeniği olduğunu düşünmeye başladı.

“Ama Jingui asla böyle bir şey yapmaz. O benim yengem. Belki de asıl şeytanlık düşünen Baochan’dır. Kendi inisiyatifiyle bir şey yapamayıp, Jingui’yi bahane olarak kullanıyor olabilir. Ama o da Pan’ın odalığı, nasıl olur...” Sonra birden aklına geldi. “Tabii ya! Jingui bir hanımefendi değil! Bazen canı istediğinde basit bir kadın gibi davranıyor, güzelliğini kullanıyor; benim

için bazı planları olabilir. Belki de Baoqin ile araları bozuldu ve ailenin adını kirletmek için pis bir oyun oynuyor. Bu da mümkün!”

Xue Ke bütün bunları çok ürkütücü buldu; bu durumla baa çıkmanın bir yolunu bulmak için kafa yorarken, penceresinin önünde bir kahkaha duyarak irkildi. Kimin güldüğünü öğrenmek için gelecek bölümü oku.

91. BÖLÜM

Ahlaksız Baochan komplo kurar.

Baoyu, sorguya çekilince ilginç cevaplar verir.

Geçen bölümde Xue Ke'nın, dışarıdan gelen kahkaha sesiyle sıkıntılı düşüncelerinden nasıl uzaklaştığını görmüştük.

“Yine mi Baochan! Yoksa Jingui mi?” diye düşündü. “Hiç aldırmayayım, bakalım ne olacak.”

Bir süre kulak kabarttı ama başka bir ses çıkmadı. Şaraba ve şekerlemelere dokunmaya cesaret edemeyip kapıyı kapattı, üstünü değiştirmek üzereyken kâğıt pencerede bir tıkırtı duydu. Zaten Baochan'ın tavrından huzursuz olmuştu, şimdi ne yapacağını bilemedi. Tıkırtıyı duyup dışarıda kimseyi göremeyince, ne düşüneceğine karar veremedi. Tekrar üstüne çekidüzen verip lambanın yanında dalgın dalgın oturdu. Masadan bir şekerleme aldı, elinde evirip çevirerek inceledi. Birden bir şeyler etrafına bakmasına neden oldu. Penceredeki kâğıdın bir yeri ıslatılarak küçük bir gözetleme deliği açılmıştı. Oraya gitti, gözünü deliğe dayayıp bakınca, yüzüne üflenlen havayla aklı başından gitti. Ardından bir kahkaha daha geldi. Geriye kaçıp lambayı söndürdü ve soluğunu tutarak yatağına uzandı.

“Şarabı ve şekerlemeleri tatmadan uyuyacak mısın?” diye bir ses geldi dışarıdan.

Xue Ke, Baochan'ın sesini tanıdı ama hiçbir şey demedi, uyumuş numarası yaparak yatmaya devam etti.

Birkaç saniye sonra huysuz bir tonda, “Seni sefil mızıkçı! Neler kaçırdığını bilmiyorsun!” dedi ses.

Bu sefer kesin olarak ayırt edemedi. Baochan'e de benziyordu ama Xia Jingui'nin de ifadesi var gibiydi. Her kimse, niyetleri konusunda zihninde hiçbir şüphe kalmamıştı. Gecenin büyük bir bölümünde yatağında dönüp durdu, sonunda beşe doğru uyuyakaldı. Şafaktan kısa bir süre sonra kapısı vuruldu.

“Kim o?” diye seslendi.

Cevap gelmedi. Yataktan kalkıp kapıyı açtı, Baochan'di. Saçını geriye doğru düzgünce taramış, altın çizgili, yakası gitar şeklinde kesilmiş, dar ve kolsuz bir ceket giymişti, düğmeleri iliklenmemişti. Boynunda yeni gibi görünen, zümrüt yeşili bir eşarp vardı, etek yerine, nar kırmızısı, çiçek desenli pantolon giymişti; ayaklarındaki terlikler de kırmızı ve işlemeliydi. Ev halkı kalkmadan önce şekerleme tabaklarını almak için sabah tuvaletini yapmadan gelmişti. Bu hâlde odasına gelmesi Xue Ke'yı dehşete düşürdü.

“Neden bu kadar erken geldiniz?” diye sordu kibarca.

Baochan kızardı ama cevap vermedi; şekerlemeleri bir tabakta toplayıp, iki eliyle taşıyarak dışarı çıktı. Xue Ke, önceki geceki tavrına bozulduğunu düşündü. “İyi. Kızdılsa, vazgeçip beni rahat bırakırlar.” dedi kendi kendine.

Her şeyi unutmaya karar verip, yüzünü yıkamak için su istedi. Evde kalıp birkaç gün dinlenmenin, hem beden sağlığı

hem de huzuru için akıllıca olacağını düşündü; Xue ailesinin reisinin yokluğundan ve kendisinin genç ve tecrübesiz oluşundan yararlanarak, havadaki para kokusunu yakalayan, Xue Pan'ın sözde arkadaşlarının nahoş ilgilerinden de kaçınmış olacaktı. Bazıları işgüzarlıkla ayak işlerini yapmayı; yasal prosedürleri bilen ya da davaya dâhil olan resmî görevlileri tanıyan bazıları rüşvet vermeyi teklif ediyor; hatta bir kısmı ailenin gelirine el koymasını tavsiye ediyor, birkaçı da sahte dedikodularla tehdit etmeye çalışıyordu. Bu aşağılık insanlarla ilk karşılaştığı andan itibaren, onlardan kaçmak için elinden geleni yapmıştı ama açık açık tersleyecek olursa daha büyük sorun çıkacağını farkındaydı. Tek emin yolun ortalıkta görünmemek ve Pan'ın cezasının onaylanmasını beklemek olduğuna karar verdi. Bu konuda bu kadarı yeterli.

Şimdi Xia Jingui'ye dönelim. Önceki gece Baochan'ı şarap ve şekerlemelerle, cazibesine karşı hassasiyetini keşfetmek için Xue Ke'ya göndermişti. Baochan geri dönüp, olanları ayrıntısıyla anlatınca, yanlış hesap yaptığını, bu stratejiyi izlerse, kendisini anlamsız bir sıkıntıya sokacağını ve Baochan'ın saygısını kaybedeceğini anladı. Birkaç sahte aldırma kelimesiyle hayal kırıklığını gizlerse, Xue Ke'ya olan arzusunu hafifletecek bir sonuç doğurmayacaktı. Şimdilik amacına ulaşmanın başka bir yolunu düşünemediğinden karamsar bir sessizlik içinde oturdu.

Baochan'ın de aynı şeyleri düşündüğünün farkında değildi. O da Xue Pan'ın bir süre geri dönemeyeceğini hesap ederek yerine bir başkasını koyma ihtiyacı içindeydi. Sadece Jingui'ye yakalanma korkusuyla geri durmuştu. Şimdi ilk hareketi Jingui yapınca, Baochan bunu Xue Ke'yı daha önce ele geçirmek iyi bir fırsat olarak gördü; artık ondan sonra Jingui'nin bu oldubittiği kabul etmekten başka seçeneği kalmazdı. İşte bu yüzden Xue Ke ile öyle kışkırtıcı bir şekilde konuşmuştu. İlk izlenimi, genç adamın ümit vadettiği idi. Kendisini kollarına atmadığı doğruydı. Ne tamamen tepkisizdi ne de cana yakın; ışığı söndürüp yatınca hayal kırıklığına uğramış ve ağırdan almaya karar vermişti. Dönüp Jingui'ye haber vermiş ve ne yapacağını görmek istemişti. Hanımından karamsar bir sessizlikten başka bir tepki gelmeyince, uyuma hazırlıklarında ona yardım edip kendisi de yatmıştı.

Uykusuz bir gece geçirdi. Yatağında dönüp dururken, zihninde yeni bir plan şekillendi. Ertesi sabah erkenden kalkacak, tepsiyi almak için Xue Ke'nın odasına gidecekti. Dolabındaki davetkâr kıyafetleri giyecek ama sabah tuvaletini yapmayarak olabildiğince mahmur ve baştan çıkarıcı görünecekti. Bunun Xue Ke üzerinde nasıl bir etki bıraktığını görürken, bir yandan da rahatsız olmuş gibi yaparak onu görmezden gelecekti. Bu, kesinlikle aptallığından pişmanlık duymasına neden olacaktı. Böylece onun yolunu açıp Jingui'den önce elde edecekti. Planı buydu. Sabah uygulamaya giriştiğinde, Xue Ke önceki akşam olduğu kadar kayıtsızdı. Baochan sinirli

bir tavırla içeri girip tabakları aldı. Son bir manevra için bahane olarak şarap sürahisini bilerek bıraktı.

“Bunları getirirken seni gören oldu mu?” diye sordu Jingui.

“Hiç kimse.

“Peki ya Efendi Ke? Bir şey dedi mi?”

“Hayır.”

Jingui de uykusuz bir gece geçirmiş, alternatif bir plan düşünememişti.

“Eğer bu işe devam edeceksem, Baochan’dan daha fazla gizleyemem. Onu da işin içine katmam lazım. Hem zaten aracılığına da ihtiyacım var. Kendi başıma yapamam. Onunla konuşup, aramızda iyi bir plan yapabiliyor muyuz, bakalım.” diye düşündü.

Baochan’e güldü.

“Efendi Ke hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Biraz budalaya benziyor.” dedi Baochan.

“Efendilerden birine nasıl böyle hakaret edebiliyorsun?” dedi Jingui gülerek.

“Senin iyiliğine karşı böyle nankörlük ettiği için hak ediyor!”

“O da ne demek?”

“Gönderdiğin şekerlemelere elini bile sürmedi. Daha ne olsun?”

Numaradan sırtarak anlamlı bir şekilde Jingui’ye baktı.

“Bırak bu kinayeleri! Ben onları Pan için yaptıklarına teşekkür etmek amacıyla gönderdim. İnsanlar dedikodu yapabilirler diye neler olduğunu sordum sana. Senin ne demeye

alıştığını hiç anlamadım.” dedi Jingui.

“Endişelenmene gerek yok, hanımım.” dedi Baochan soğuk bir şekilde. “Ben senin tarafındayım, bana güvenebilirsin. Ama çok tedbirli olmalısınız. Eğer laf çıkarsa, iş şakaya gelmez.”

Jingui yüzünün yandığını hissetti.

“Seni küçük kaltak! Onu çok beğendin, değil mi? Beni de kendi dolapların için kılıf olarak kullanabileceğini düşünüyorsun.”

“İstediğin gibi düşünebilirsin, hanımım. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Eğer onu gerçekten beğendiysen, benim bir planım var. O sadece yakalanmaktan korkuyor, beladan uzak durmak istiyor. Sabırlı olmalısın, hanımım. Ona faydalı olacağın bazı yollar bulmalısın. O, Bay Pan’ın kuzeni ve karısı yok. Eğer aklına koyarsan, gözüne gireceğinden eminim. Kimse de bir şey söyleyemez. Birkaç gün içinde minnetini göstermek için ziyaretine gelecek. Burada küçük bir parti düzenle, ben onu sarhoş etmene yardımcı olurum, o zaman senin olur! Eğer reddederse, rezalet çıkarır, seni ayartmaya çalışmakla sularız. O zaman bir şey demeye korkar! Yine direnirse, hanım evladı olduğunu anlayıp zaman kaybetmeye değmeyeceğini görmüş oluruz. Ne dersin?”

Jingui mosmor kesildi.

“Seni sürtük! Anlaşılan baştan çıkarma konusunda çok tecrbelisin! Efendi Pan evde olduğunda, yanından ayrılmamasına şaşmamak lazım!”

Baochan suratını buruşturup güldü.

“İkinizi bir araya getirme çabalarım karşılığında aldığım teşekkür bu mu?” dedi.

O andan itibaren Jingui’nin tek düşüncesi Xue Ke’yi fethetmekti. Ve bunu dikkat çekmeden yapmak istediği için, Xue evinde her zamanki velveleye kısa bir ara verildi ve bir huzur havası geldi.

Aynı gün daha sonra Baochan şarap sürahisini almaya gitti. Sabah olduğu gibi çok dikkatli bir şekilde edepli davrandı ve gözünün ucuyla kendisini izleyen Xue Ke’nın pişmanlık ve şüphe duymasına neden oldu.

“Belki de ben yanıldım.” diye düşündü delikanlı. “Her şeyi kafamda canlandırdım. Niyetleri iyiydi belki de. Bu durumda benim nankörlüğüm onu kırmış olabilir, kim bilir ne sıkıntılara yol açar. O zaman da hepsi benim kabahatim olur...”

İki gün sükûnet içinde geçti. Baochan’i her gördüğünde, kız başını önüne eğerek ona bakmadan yürüyüp gitti. Öte yandan Jingui onu büyük bir hevesle izliyor, çok sıcak bir şekilde selamlıyordu. Bu da genç adamı huzursuz etti. Ama bu konuya sonra döneceğiz.

Xue teyze ve Baochai, Jingui’nin birdenbire ne kadar sessizleştiğini ve herkese karşı çok sevimli davrandığını fark ettiler. Bu değişim büyük bir sürpriz oldu ama hiçbir şey Xue teyzeyi bu kadar memnun edemezdi. Kendi kendisine mantık

yürüttü.

“Pan evlendiği gün şanssız bir yıldıza rastladı herhâlde, sonraki bütün talihsizliklerinin nedeni bu olmalı. Neyse ki maddi kaynaklarımız ve Jiaların çabaları sayesinde bu davada felaketi engellemeyi başardık; belki de Jingui’nin bu ani değişimi, Pan’ın yıldızının iyiye döndüğünün bir işareti olabilir...”

Bunun bir mucize olduğunu düşünerek, bir gün yemekten sonra Tonggui’nin koluna girip Jingui’yi ziyarete gitti. Dairesinin önündeki avluya girdiklerinde, bir erkekle konuştuğunu duydu.

Tonggui akıllıca davranıp, “Hanımefendi, Bayan Xue sizi görmeye geldi!” diye seslendi.

O sırada kapıya kadar gelmişlerdi. Onlar yaklaşırlarken, Jingui’nin konuştuğu erkeğin kapının arkasına kaçtığını gördüler. Xue teyze dehşet içinde irkildi.

“Lütfen gelip otur, anne.” dedi Jingui. “Yabancı değil, benim üvey kardeşim Xia San. Köyden geldi, pek kalabalığa alışkın değil. İlk defa geliyor buraya, kimseyle tanışmıyor. Saygılarını sunmak için size de uğrayacaktı.”

“Kardeşinse tanışmak isterim.” dedi Xue teyze.

Jingui kardeşini saklandığı yerden çağırdı. Genç adam eğilerek selam verip saygılarını sundu. Xue teyze de kibarca karşılık verip oturdu.

“Ne kadar zamandır başkenttesiniz?” diye sordu sohbet olsun diye.

“İki ay önce aileye katıldım. Annemin ev işleriyle ilgilenecek birisine ihtiyacı vardı. Şehre önceki gün, buraya da bugün, yeni

kardeşimle tanışmaya geldim.”

Xue teyze biraz kaba saba bir genç olduğunu anladı, çok uzun kalmak istemedi.

“Ben de gideyim artık. Siz kalkmayın.” dedi. Sonra Jingui’ye dönüp, “Kardeşin ilk kez geldiğine göre, yemeğe kalsın.” dedi.

“Tamam, anne.”

Xue teyze ayrıldı.

O odadan çıkınca, Jingui, Xia San’a döndü.

“Otursana. Efendi Ke herhangi bir şüphe duymasın diye bağlantımızı açığa çıkardım. Kentten benim için almanı istediğim bazı şeyler var. Kimse bilsin istemiyorum.” dedi.

“Tabii ki kardeşim. Bana bırak. Sen para ver, her istediğini getireceğimden emin olabilirsin.”

“Dur bakalım! Dalavere çevirmemeye dikkat et, yoksa almam.”

Biraz daha bu şekilde şakalaştıktan sonra Jingui Xia San ile yemek yedi, delikanlıya siparişleriyle beraber bazı talimatlar verdi ve Xia San gitti. O günden sonra sık sık Jingui’nin evine gelmeye başladı. Yaşlı kapı görevlisi, Bayan Pan’in kardeşi olduğunu bildiğinden, resmî anonsa gerek duymadan onu içeri alıyordu. Bu ziyaretler daha sonra bazı sıkıntılara neden oldu ama şimdi bu konuya girmiyoruz.

Bir gün Xue Pan’dan bir mektup geldi. Xue teyze açtı ve

okuması için Baochai'ı çağırđı. Şöyle diyordu mektupta:

Sevgili anne,

Hapishanede bana iyi davranıyorlar, için rahat olsun. Ama dün bir yamen memurundan kötü bir haber aldım, valilik mahkemesi savunmamızı kabul ettiği hâlde -sanırım rüşvet verdiniz- devam bölge mahkemesine gidince, bölge yöneticisi reddetti. Buradaki yamen sekreteri çok yardımcı oldu ve hemen bir af dilekçesi yazdı. Ama bölge yöneticisi, resmî bir beyanatla, yerel mandarini görevini kötüye kullanmakla suçlamış. Bölge mahkemesine çıkmamı istiyor. Eğer bunu yaparsam, yine başım derde girecek. Şimdiye dek bölge yöneticisine kadar çıkmamıştık. Mektubum sana ulaşır ulaşmaz bunu yapalım. Kuzen Ke'yu hemen buraya gönder. Herhangi bir gecikme, benim gözetim altında bölge mahkemesine gönderilmeme neden olacak. Hiçbir masraftan kaçınmayın! Çok acil bir konu!

Xue teyze ağlamaya başladı. Baochai ve Xue Ke, onu yatıştırmak için ellerinden geleni yaptılar, aynı zamanda da çabuk harekete geçmek gerektiği konusunda bastırdılar. Kadın bir kere daha yeğeninden ayrılmak zorunda kaldı. Çantalar hazırlandı, gümüş para tartıldı; Xue Ke o akşam aile dükkânındaki yardımcılardan biriyle yola çıkmaya hazırlandı. Çok telaşlı bir akşamdı, Baochai geç saatlere kadar ayakta ydı; hizmetçilerin hiçbir şeyi gözden kaçırmadıklarından emin olmak istiyordu. Hem sinirsel gerginlik hem de fiziki yorgunluk hassas bünyeli ve narin yetiştirilmiş bir kız için biraz fazlaydı. Ertesi sabah Baochai'ın ateş i çıktı, ne su içebildi ne de

ilaç. Yinger derhâl annesine haber verdi. Xue teyze hemen geldi. Baochai'ın konuşamayacak hâlde, yüzü kıpkırmızı ve vücudunun ateş içinde olduğunu görünce panik içinde ağlamaya başladı. Baoqin onu sakinleştirmeye ve desteklemeye çalışırken, Xiangling Baochai'ın görüntüsünden o kadar etkilendi ki yatağının kenarında durup ağlayarak ona seslendi. Baochai'ın ne konuşmaya ne de elini kıpırdatmaya hâli vardı. Gözleri kupkuru, burnu tıkalıydı. Doktor çağırdılar, yazdığı reçete onu biraz kendine getirdi ve bu kriz de atlatılmış gibi görününce aile rahat bir nefes aldı. Haberler Rong ve Ning Konaklarına da ulaşmıştı. Xifeng bir hizmetçisiyle On Aromalı Canlandırıcı Haplar'ından birini gönderdi, bir başka hizmetçi de Wang Hanım'ın en kıymetli haplarından birini getirdi. Büyükanne Jia, Xing Hanım, Wang Hanım ve You Shi de dâhil her iki konağın diğer hanımları, nasıl olduğunu öğrenmek için hizmetçilerini gönderdiler ama hepsi hastalığının Baoyu'den gizlenmesi gerektiğini düşünüyorlardı. Yedi sekiz gün boyunca çeşitli tedaviler uyguladılar ama pek bir ilerleme olmadı. Sonra Baochai kendi Soğuk Aroma Hapları'nı hatırladı ve bunlardan üç tane alınca iyileşmeye başladı. Baoyu'nün haberi olduğunda çoktan iyileşmişti, bu yüzden Baoyu ziyaretine gitmedi.

Xue Ke'dan bir mektup geldi ama Xue teyze, üzülmesin diye Baochai'e göstermedi. Kendisi okudu ve hemen Wang Hanım'dan yardım istemeye, aynı zamanda Baochai'ın durumunu bildirmeye gitti. Xue teyze yattıktan sonra Wang Hanım kocasına ricasını iletti.

“Yüksek sınıftan memurlara tek kelime bile yeterli olur ama bölge yetkilileri için maddi teşvik gerekir.” dedi Jia Zheng. “Elimizi cebimize atmak zorundayız.”

Wang Hanım, Baochai'den söz açtı.

“Zavallı çocukcağız zor zamanlardan geçiyor! Ona karşı kendimi sorumlu hissediyorum. Bizim aileden sayılır. Baoyu ile ne kadar çabuk evlendirirsek o kadar iyi olur! Olanlar onun sağlığını mahvediyor.” dedi.

“Aynı fikirdeyim.” dedi Jia Zheng. “Ama şu sıralar ailesi büyük bir hengâme içinde. Üstelik kışın ortasındayız. Yeni yıl da geliyor. Kutlamalarımızı bir düzene koymamız lazım. Şöyle bir program yapmayı teklif ediyorum: Bu kış nişanı yapalım; baharda karşılıklı hediyelerini verirler; annemin yaş gününden sonraki bir gün için düğüne karar verilir. Ablana böyle söyleyebilirsin.”

“Tamam.” dedi Wang Hanım.

Ertesi gün Xue teyzeye anlatınca, kadın bu teklifi uygun buldu. Öğle yemeğinden sonra ikisi beraber Büyükanne Jia'ya gittiler.

“Yeni mi geldin sen, canım?” diye sordu Büyükanne Jia, karşılıklı selamlamalar ve hatır sormalardan sonra.

“Hayır, dünden beri buradayım.” dedi Xue teyze. “Ama çok geç olmuştu, size saygılarımı sunmaya geledim.”

Wang Hanım Jia Zheng'in teklifini Büyükanne Jia'ya tekrarladı. Yaşlı kadın çok memnun oldu. Onlar konuşurlarken Baoyu içeri girdi.

“Ögle yemeğini yedin mi?” diye sordu büyükannesi.

“Evde yedim.” dedi Baoyu. “Şimdi tekrar okula giderken önce sana uğramak istedim. Xue teyzenin de burada olduğunu duyunca saygılarımı sunmaya geldim.” Sonra teyzesine döndü. “Kuzen Chai biraz daha iyi mi?” diye sordu.

“Evet.” dedi kadın gülerek.

Baoyu, ani gelişle sohbetin kesildiğini fark etti. Birkaç dakika yanlarında oturduktan sonra, teyzesinin kendisine karşı her zamanki gibi ilgi göstermediğini anlayınca kendi kendine düşündü.

“Keyfi yerinde olmasa bile, benimle neden konuşmadıklarını hiç anlamıyorum...”

Şaşkın bir hâlde okulun yolunu tuttu.

O akşam okuldan dönünce her zamanki ziyaretlerini yaptı ve Bambu Evi'ne gitti. Kapı perdesini kaldırıp içeri girince Zijuan karşıladı onu. İçerideki oda boştu.

“Hanımın nerede?” diye sordu kıza.

“Büyük hanımefendinin yanında.” dedi Zijuan. “Xue Hanım'ın orada olduğunu duyunca görmeye gitti. Siz bu akşam oraya uğramadınız mı, Efendi Bao?”

“Evet, oradan geliyorum ama Bayan Lin'i görmedim.”

“Orada değil miydi?”

“Hayır. Nereye gitmiş olabilir?”

“Bilmiyorum.”

Baoyu geri dönmek üzereyken, Daiyu'nün Xueyan'le beraber ağır ağır kapıya doğru geldiğini gördü.

“Döndün demek, kuzen?” diye bağırdı, geçmesi için kenara çekilirken. Sonra o da peşinden girdi. Daiyu iç odaya geçti.

“Gelip otursana.” dedi Baoyu’ye.

Zijuan başka bir ceket getirip Daiyu’nün giymesine yardım etti.

“Büyükannenin yanında Xue teyzeyi gördün mü?” diye sordu Daiyu, oturunca.

“Evet.” dedi Baoyu.

“Benden söz etti mi?”

“Hayır. Bana karşı da her zamanki gibi sıcak değildi. Kuzen Chai’yi sorduğumda, pek bir şey demeden sadece gülümsedi. Son birkaç gündür Chai’yi ziyarete gitmediğim için bana kırılmamıştır umarım.”

Daiyu güldü.

“Gitmedin mi?”

“Başlangıçta hasta olduğundan haberim yoktu.” dedi Baoyu. “Bir iki gün önce duydum ama gitmedim.”

“Başka ne bekliyordun?” dedi Daiyu.

“Aslına bakarsan, büyükannem, annem ve babam izin vermediler, o zaman nasıl gideyim? Eskiden günde on kere uğrardım ona ama şimdi yan taraftaki küçük kapıyı kapattılar, ön taraftan dolaşmam gerekiyor, bu da külfetli bir şey.”

“Ama o bütün bunları nereden bilsin?”

“Chai’yi bilirsin, bana anlayış göstermiştir.”

“O kadar da emin olma.” dedi Daiyu. “Belki de anlamamıştır. Hasta olan kendisi, annesi değil ki! Şiir yarışmalarımızı bir

düşünsene, beraber eğlencelerimizi, çiçekleri, şarabı, partileri. Şimdi bizden ayrıldı, ailesinin yaşadığı sıkıntıları biliyorsun ve ciddi şekilde hastalanınca, ilgisiz davranıyorsun! Tabii ki kırılır.”

“Yani beni artık sevmediğini söylemeye çalışmıyorsun, değil mi? Küs mü olacağız?”

“Hiçbir fikrim yok. Ben sadece neler hissedebileceğini tahmin ediyorum.”

Baoyu sessizce durdu. Daiyu ona aldırmadan, hizmetçilerinden birine mangala tütsü koymasını söyleyip, eline bir kitap aldı ve okumaya başladı. Bir iki dakika sonra Baoyu suratını asıp ayaklarını öfkeyle yere vurdu.

“Benim yaşamamın ne anlamı var? ‘Ben’ denilen kişi hiç olmasa, dünya çok daha iyi bir yer olurdu!”

“Bilmiyor musun?” dedi Daiyu. “ ‘Ben’ diye bir şey olmasaydı, ‘ötekiler’ de olmazdı. Bu ikili endişeler, korkular, şaşkınlıklar, aptalca rüyalar, diğer bir sürü engeller ve zorluklarla beraber yaşamak zorundadır. Demin ciddi değildim, şakaydı. Görüştüğünüzde Xue teyze keyifsizmiş. Kuzen Chai’yi bu işe karıştırmana gerek yok. Xue teyze, Kuzen Pan’ın davası için uğramıştı. Çok endişeliydi, seni eğlendirecek durumda olmamasına hiç şaşmamak lazım. Hayal gücünü çalıştırmışsın, o da seni yanılsa götürmüş.”

Onun bu sözleri Baoyu’nün aklını birden başına getirdi.

“Tabii ya!” diye bağırdı gülerek. “Aynen öyle! Sen benden daha zekisin. Geçen yıl çok sinirli olduğumda beni o Budist öğretilerle sakinleştirdiğine hiç şaşmamak lazım. Bütün

iddialarımda bana doğru yolu göstermene ihtiyacım var. Buda bile olsam senin rehberliğine gerek duyarım.”

“O zaman başka bir soruya hazır ol!” dedi Daiyu hemen fırsattan yararlanarak.

Baoyu bacak bacak üstüne atıp avuçlarını birleştirdi, gözlerini kapattı, dudaklarını büzdü, ciddi bir ifadeyle, “Sor.” dedi.

“Diyelim Kuzen Chai seni seviyor. Diyelim seni sevmiyor. Diyelim birkaç gün önce seviyordun, artık sevmiyor. Diyelim bugün seviyor ama yarın sevmeyecek. Diyelim sen onu seviyorsun, o seni sevmiyor. Diyelim o seni seviyor, sen onu sevmiyorsun. Şimdi bu altı ihtimali bir düşün. Ne yapardın?”

Baoyu birkaç dakika sessiz durdu. Sonra birden gülmeye başladı.

“Dünyanın bütün denizleri benim olsa, ben bir su kabağı kadarıyla yetinirdim.”

“Ya su kabağın suya kapılıp gitseydi?”

“Olmaz! Su kabağı suya kapılıp gitmez ki su akar, su kabağı kendi yoluna gider.”

“Ya sular kurur ve incin kaybolursa?”

“Benim gönlüm çamura batmış bir söğüt çiçeği, Bahar rüzgârında keklik gibi hoplayamaz!” dedi Baoyu.

“Zen’in ilk kuralı yalan söylememektir.” dedi Daiyu.

“Ama doğru söylüyorum, yardım et bana Buda, Dharma ve Kutsal Kardeşlik!”

Daiyu sessizce başını önüne eğdi. Sonra dışarıda bir karga gıklayıp göğe yükseldi, güneydoğuya doğru uçtu.

“Bu hayra mı alamet, kötüye mi?” dedi Baoyu.

“Kaderimizi kuşların ötüşünden öğrenecek değiliz.”

Baoyu vereceği cevabı düşünmeden Qiuwen girdi içeri.

“Efendi Bao, çabuk gel! Beyefendi Bahçe’ye birisini gönderip okuldan gelip gelmediğini sordu. Xiren geldiğini söyledi, hemen gelsen iyi olur!” dedi.

Baoyu ayağa fırladı ve dehşet içinde çıktı. Daiyu onu engellemeye bile kalkışmadı. Sonuçları gelecek bölümde.

92. BÖLÜM

*Saygıdeğer Kadınların Hayatları üzerine yorumlar
Qiaojie'yi hayran bırakır.*

*Jia Zheng, Anne İnci ile ilgilenirken, hayatta
meydana gelen değişimleri düşünür.*

“Babam ne istiyor acaba?” diye sordu Baoyu, Bambu Evi’nden çıkarlarken.

Qiuwen güldü.

“Çağırın baban değil.” dedi. “Xiren seni getirmemi istedi. Gelmezsin diye ben uydurdum.”

Baoyu rahat bir nefes aldı.

“Gelirdim. Beni böyle korkutmana gerek yoktu.”

Kızıl Neşe Avlusu’na gelince Xiren onu sorguya çekti.

“Bunca zamandır neredeydin?”

“Bayan Lin’in yanında. Xue teyze ve Kuzen Chai’nin hastalığını konuşuyorduk, o yüzden geciktim.”

“Ne konuştunuz?” diye sordu Xiren merakla.

Baoyu, Daiyu ile Zen hakkında konuşmalarını anlattı.

“Siz ikiniz çok salaksınız.” dedi Xiren. “Neden sıradan şeyler hakkında normal konuşmalar yapmıyorsunuz ya da şiir gibi güzel şeylerden söz etmiyorsunuz? Ne diye Zen tartışıyorsunuz? Keşş misiniz?”

“Anlamıyorsun!” dedi Baoyu. Bizim başka kimsenin

anlayamayacağı bazı Zen sırlarımız var.”

“Öyle herhâlde!” dedi Xiren küçümsemeyle dudak bükerek. “Yorgun düşene kadar Zen sırlarınızdan konuşursanız, biz de burada merakla bekleriz tabii.”

“Ben daha küçükken, Daiyu de henüz çocuksu hâllerinde olduğu zamanlarda, düşüncesizce konuşup canını sıkacak şeyler söylerdim. Bugünlerde söylediklerime daha çok dikkat ediyorum, o da pek fazla alınganlık göstermiyor. Ama ben çalıştığım, o da beni daha az ziyaret ettiği için, seyrek de olsa bir araya geldiğimizde, sanki birbirimize yabancılaştığımızı fark ettim.”

“Olması gereken de buydu!” dedi Xiren. “İkiniz de artık büyüdüğünüze göre, ağzınızdan çıkanlara dikkat etmeyi öğrenmiş olmalısınız.”

Baoyu başını salladı.

“Biliyorum. Neyse boş ver şimdi bunu. Söylesene, büyükanmemden bana mesaj getiren oldu mu?”

“Hayır.”

“Unuttu demek!” dedi Baoyu. “Yarın on birinci ayın biri, değil mi? Büyükanmem her yıl parti verir, günler uzamaya başlarken, Soğukları Gönderme sezonunun gelişini kutlamak için herkesi çağırırdı. Hatta okuldan izin bile aldım. Ne yapacağım ben şimdi? Okula gideyim mi, gitmeyeyim mi? Gidersem, izin günüm ziyan olacak. Gitmezsem de babam duyarsa, kaytarıyorum diye bana kızar!”

“Bence gitmen lazım.” dedi Xiren. “Hazır çalışmalarında

ilerleme kaydetmişken, gevşemenin sırası değil. Mümkün olduğunca sıkı çalışmalısın. Daha dün, hanımefendinin küçük Lan'ın çalışmalarında ne kadar iyi olduğunu söylediğini duydum. Okuldan döner dönmez, hemen kompozisyonlarının başına oturdu, gece yarısını geçene kadar yatmadı. Sen onun amcasısın, ondan kaç yaş büyüksün. Seni geçmesine izin verirsen, büyük hanımefendi buna hiç memnun olmaz. Yani erkenden okuluna git, diyorum ben.”

Sheyue karşı çıktı.

“Bu soğukta mı?” dedi. “Hazır izin de almış. Gidecek olursa, öğretmenini madem gidecekti, o zaman ne diye izin istediğini sorar. Kaytarmak için yalan söylediğini düşünür. Bence bundan yararlanıp bir gün dinlen. Büyük hanımefendi parti vermeyi unuttuysa, biz burada yaparız...”

“Şimdi senin yüzünden gitmeyecek!” diye söylendi Xiren.

“Bence her günü olduğu gibi kabul edip, mümkün olduğunca eğlenmeliyiz.” dedi Sheyue kendisini savunarak. “Senin gibi her ay ekstra iki tael için insanlara dalkavukluk edip, ölümüne çalışmak gerektiğine inanmıyorum, Xiren.”

Xiren suratına tükürdü.

“Seni küçük kaltak! Şurada ciddi bir şey konuşuyoruz, saçmalıklarınla araya girme!”

“Saçmalık değil ki! Ben seni düşünüyorum.”

“Beni mi?”

“Evet. Efendi Bao okula gidince, kasvetle etrafta dolanarak, geri gelip eve neşe saçmasını hevesle bekleyeceksin. Böyle

masum tavırlarınla beni kandıracağını mı sanıyorsun?”

Xiren, tam Sheyue'ye ağzının payını vermek üzereyken Büyükanne Jia'nın hizmetçilerinden biri geldi.

“Büyük hanımefendi, Efendi Bao'nun bugün okula gitmesini istemiyor. Bayan Xue'yi evine davet etti, bütün genç hanımlar da geleceklermiş. Bayan Xiangyun, Bayan Xiuyan ve Bayan Zhu'nun kuzenleri de çağırılmışlar. Soğukları gönderme partisi gibi bir şey varmış...”

“Ben sana dedim!” diye bağırdı Baoyu sevinçle. “Bu, büyükanneimin en sevdiği etkinliklerden biridir. Şimdi vicdanım rahat bir şekilde iznimi geçirebilirim.”

Xiren hiçbir şey demedi, Büyükanne Jia'nın hizmetçisi gitti.

Baoyu, son zamanlarda o kadar çok çalıştıktan sonra böyle bir fırsatı hevesle bekliyordu. Xue teyzenin de geleceğine çok sevindi, böylece Baochai'i görme şansı olacaktı.

“Erkenden yatalım.” dedi. “Yarın erkenden kalkacağım.”

O gece olaysız geçti, Baoyu dediği gibi ertesi sabah erkenden kalktı. Büyükannesine, sonra da babası ve annesine saygılarını sunmaya gitti; büyükannesinin ona bir gün izin verdiğini bildirdi. Jia Zheng itiraz etmedi. Baoyu kaplumbağa hızıyla babasının huzurundan çekildi; çalışma odasından yeterince uzaklaşınca, koşarak Büyükanne Jia'nın dairesine gitti. Diğer misafirler henüz gelmemişlerdi ama bir dadı ve daha genç hizmetçilerin küçük Qiaojie ile içeri girdiklerini gördü; küçük kız doğru büyükannesinin yanına gidip saygılarını sundu.

“Annem buraya gelip seni selamlamamı ve yanında oturmamı

söyledi, büyükanne. O da birazdan gelecekmiş.”

Yaşlı kadın güldü.

“Aferin, çocuğum! Horozlar öttüğünden beri oturup bekliyorum, Bao amcandan başka kimsenin geldiği yok.”

“Amcana da selam ver.” dedi kızın dadısı, temkinli bir şekilde.

Qiaojie dediğini yaptı, Baoyu de kıza karşılık verdi.

“Annem seni görmek istiyordu, amca.” dedi kız. “Dün öyle söyledi.”

“Ne için?” diye sordu Baoyu.

“Dadı Li ile o kadar çalıştıktan sonra karakterleri öğrenmiş miyim diye merak ediyormuş. Ben öğrendiğimi söyledim ve ona okumak istedim ama uydurduğumu sandı, bana inanmadı. Öğrenmem mümkün değilmiş çünkü bütün gün oyun oynuyormuşum. Ama bence kelimeleri öğrenmek o kadar da zor bir şey değil. *Kızların Aileye Saygı Klasığı*’ni bile okuyabiliyorum, o kadar kolay yani. Annem uydurduğumu düşünüyor, bu yüzden zaman bulduğunda benimle gözden geçirmeni istiyor.”

Büyükanne Jia güldü.

“Güzel çocuğum! Annem tek kelime bile okuyamıyor, bu yüzden senin onu kandırıp kandırmadığını bilemiyor. Yarın Bao amcanla beraber okurken o da dinler, o zaman inanır.”

“Şimdiye kadar kaç karakter öğrendin?” diye sordu Baoyu.

“Üç binden fazla.” dedi Qiaojie. “*Kızların Klasığı*’ni bitirdim. İki hafta önce *Günüümüz ve Geçmişteki Soylu Kadınların*

Hayatları'na başladım."

"Anlayabiliyor musun?" diye sordu Baoyu. "Çözemediğin bir şey olursa, bana söyle, açıklayayım."

"Ne güzel bir fikir!" dedi Büyükanne Jia. "Amcası olarak çalışmalarına yardımcı olman lazım."

Baoyu öksürerek boğazını temizledi.

"Kral Wen'in değerli kraliçesiyle odalıklarını bir tarafa bırakıp diğer erdemli ve yetenekli kraliçelere bakalım. Kralın tembelliğinden kendisini sorumlu tutup, bütün takılarını çıkararak cezasını bekleyen mahkûm gibi duran Kraliçe Jiang ve içten itirazlarıyla Qi krallığında düzeni sağlayan Wuyan Kraliçesi var."

"Evet." dedi Qiaojie. Baoyu devam etti.

"Yeteneğe gelince, kadın tarihçi Ban Zhao, Han İmparatoru Chengdi'nin odalığı, edebiyatçı Ban Jieyu ve iki şair kadın Cai Wenji ile Xie Daoyun var."

"Ya erdem örneği kadınlar?" diye sordu Qiaojie.

"Bir bakalım." dedi Baoyu. "Erdem konusunda, dikenden saç tokası takan, pamuklu etek giyen Meng Guang; kuyudan kendi suyunu kendisi çıkaran, Bao Xuan'ın karısı ve oğlunun misafirlerine şarap almak için saçlarını kesen, Tao Kan'ın annesi; oğluna okuma yazma öğretmek için yere ot sapıyla yazı yazan, Ouyang Xiu'nun annesi var. Onların erdemi fakirliği kabullenmelerinde yatıyor."

Qiaojie başını salladı.

"Sonra çok zor zamanlardan geçenler var." diye devam

etti Baoyu. “Çok zalimce bir ayrılıktan sonra, kırık ayna taktığıyla tekrar kocasıyla birleşen Prenses Lechang, sürgündeki kocasına, nakışla işlediği uzun bir palindrom⁸ şiiri gönderen Su Hui sayılabilir. Sonra hayırlı evlat örnekleri olarak, hasta babasının yerine savaşa giden Mu Lan, babasının cesedini arayıp bulamayınca, kendisini nehre atan Cao E ve daha pek çoklarını söyleyebiliriz...”

Qiaojie çok sessizleşti ve düşüncelere daldı. Baoyu, kocasının ölümünden sonra taliplerini caydırmak için burnunu kesen Caoshi ile diğer erdemli dul kadınların hikâyelerini anlatınca, küçük kızın yüzü daha da ciddileşti. Bütün bunların onu rahatsız ettiğini düşünen Baoyu bu sefer kendi uydurduğu şeyleri anlatmaya başladı.

“Wang Qiang, Xi Shi, Fan Su, Xiaoman ve Jiang Xian gibi ünlü güzeller var. Kocasının iki odalığının saçlarını yakan, Ren Gui’nin karısı, kocasının Luo Nehri Tanrıçası’na övgülerini duyduktan sonra kendisini nehre atıp ölen, Liu Baiyu’nün karısı gibi kıskanç eşleri sayabiliriz. Tabii Zhuo Wenjun ve Kırmızı Toz Bezi de ayrıca...”

“Yeter!” diye araya girdi Büyükanne Jia, Qiaojie’nin yüzündeki boş ifadeyi görünce. “Tamam! Zavallı kızcağızın kafasını doldurdun. Bütün bunları nasıl hatırlasın?”

“Bao amcamın söylediklerinin bazılarını biliyorum.” dedi Qiaojie. “O anlatınca okuduklarımı daha iyi anladım.”

⁸ Hem düz hem de tersten okunuşlarında bir değişme olmayan kelime ve cümlelere verilen ortak isimdir. (ç.n.)

“O zaman tanıdıklarının üzerinden geçmemize gerek yok.” dedi Baoyu. “Hepsinin yazılışını biliyorsun demektir. Hem zaten yarın ben okula gideceğim.”

“Annem, Xiaohong’un senin hizmetçilerinden biri olduğunu söyledi.” dedi Qiaojie birdenbire. “Onu kendi yanına aldığından beri yerine kimseyi göndermemiş sana. Bayan Liu’nun kızı Fivey’yi vermeyi düşünüyormuş ama senin isteyip istemediğini bilmiyormuş.”

Baoyu bunu duyduğuna çok memnun oldu.

“Annenin böyle şeyleri bana sormasına hiç gerek yok.” dedi sırtarak. “Bütün kararları kendisi veriyor.” Sonra büyükannesine döndü. “Küçük yeğenim, ikinci Kuzen Feng olarak büyüdüğünün belirtilerini gösteriyor. Ondan çok daha zeki olabilir, üstelik okuma bilmesinin avantajına da sahip.”

“Kızların okumalarına hiçbir itirazım yok.” dedi Büyükanne Jia. “Ama nakış daima birinci sırada olmalı.”

“Dadı Liu bana nakış öğretiyor.” dedi Qiaojie. “Çiçek ve zincir şekilleri yapabiliyorum. Henüz çok iyi olmasam da öğreniyorum.”

“Bizimki gibi bir ailede, kendi dikişlerimizi kendimiz yapmak zorunda kalmayız ama bilmekte fayda var. Sonra hiç kimseye muhtaç olmazsın.” dedi yaşlı kadın.

“Evet, büyükanne.” dedi Qiaojie gülerek.

Küçük kız, Baoyu’nün erdem abideleri kadınlardan biraz daha söz etmesini isterdi ama Baoyu’nün dalgın olduğunu görünce sormaktan vazgeçti.

Peki Baoyu ne düşünüyordu? Bunun cevabı, Qiaojie'nin Fivey'den söz etmesinde yatıyor. Bu kız aslında Kızıl Neşe Avlusu için düşünülmüştü ama ardı ardına gelen engeller yüzünden o ana kadar hizmete başlayamamıştı. Önce hastalık çıkmış; sonra Wang Hanım, Qingwen'i kovmuş ve bir daha Baoyu için güzel hizmetçiler seçmeye yeltenememişti. Baoyu, Wu Gui'nin evinde Qingwen'i gizlice ziyarete gittiğinde, Fivey ve annesi hediyelerle geldiklerinde, kızla ilgili daha önce edindiği olumlu kanı daha da pekişmişti. Çok güzeldi. Şimdi Xifeng'ın bunu hatırlaması ve Xiaohong'un yerine onu göndermeyi düşünmesi ne muhteşem bir şanstı!

Baoyu bu hülyalara dalmışken, Büyükanne Jia misafirleri gecikti diye giderek daha da sabırsızlanmaya başladı ve çabuk olmaları için haber gönderdi. Birkaç dakika sonra Li Wan ve iki kuzeni Wen ile Qi, Tanchun, Xichun, Shi Xiangyun ve Lin Daiyu geldiler. Hepsi Büyükanne Jia'ya saygılarını sunduktan sonra birbirlerini selamladılar. Xue teyze henüz gelmemişti. Büyükanne Jia ona da birisini gönderdi. Sonunda yanında Baoqin ile geldi. Baoyu teyzesine saygılarını sunup Baoqin'le selamlaştı. Baochai ile Xing Xiuyan'ın neden gelmediklerini merak etti.

“Kuzen Chai neden gelmedi?” diye sordu Daiyu doğrudan.

Xue teyze, kendisini iyi hissetmediği bahanesini öne sürdü, Xing Xiuyan de müstakbel kayınvalidesi Xue teyze orada olacağı için gelmemişti. Baochai'ın yokluğu bir süre Baoyu'nün keyfini kaçırdı ama Daiyu'nün varlığıyla sıkıntısı dağıldı.

Xing Hanım ve Wang Hanım da kısa süre sonra geldiler.

Xifeng herkesin kendisinden önce geldiğini duyunca geciktiği için utandı ve önden Pinger'ı gönderip özür diledi.

“Bayan Lian gelmek üzereydi ama biraz ateşi çıktığı için geç kalacak.” dedi Pinger.

“Eğer kendisini iyi hissetmiyorsa, gelmeye çalışmasın.” dedi Büyükanne Jia. “Biz yemeğimize başlayalım.”

Hizmetçiler odanın arka tarafına kömür mangalını getirdiler; Büyükanne Jia'nın kanepesinin önüne iki masa yerleştirdiler. Herkes yerine oturdu. Yemekten sonra mangalın etrafını sarıp neşyle sohbet ettiler. Onları burada bırakıyoruz.

Peki aslında Xifeng'a ne olmuştu? Başlangıçta, Xing ve Wang Hanımlardan daha geç kaldığı için utandı. Ama sonra Lai Wang'ın karısının gelişiyile durum biraz değişti. Kadın, Yingchun'ün kadın hizmetçilerinden birinin saygılarını sunmak için geldiğini bildirdi. Doğruca Xifeng'ın dairesine gelmiş, diğer hanımefendilere uğramamıştı. Xifeng şaşırdı ve içeri girmesini söyledi.

“Hanımın iyi mi?” diye sordu.

“Maalesef değil.” dedi kadın. “Ama ben bu yüzden gelmedim, hanımefendi. Aslında Siqi'nin annesi gelmem için yalvardı, sizden bir iyilik istiyor.”

“Ama Siqi kovulmuştu.” dedi Xifeng. “Artık benimle ne işi kaldı ki?”

“Uzun hikâye, hanımefendi. Kovulduğu günden beri ağlamaktan başka bir şey yapmıyormuş. Sonra bir gün erkek arkadaşı olan kuzeni Pan Youan tekrar ortaya çıkmış. Annesi onu görünce çok kötü davranmış, kızını mahvettiği için sövüp saymış. Yakaladığı gibi dövmeye kalkmış, o da tek kelime etmeden uysal uysal durmuş. Siqi olanları duyup koşarak gelmiş ve karşı çıkmış. ‘Onun yüzünden işten kovuldum! Hatırlamak bile istemiyorum! Yanlış yaptığını kabul ediyorum. Ama şimdi geri döndüğüne göre, neden vuruyorsun? Önce benim boğazımı sık!’ demiş. ‘Seni utanmaz sürtük!’ demiş annesi. ‘Ne yapmak istiyorsun?’ ‘Bir kız bir kere evlenir. Olanlar benim kabahatimdi, ona izin verdim; doğru ya da yanlış, artık ben ona aitim, başkasının olamam. Keşke o zaman biraz cesareti olup, kaçacağına benim yanımda dursaydı! Ama öleceğimi de bilsem onu bekleyecektim. Beni başkasıyla evlendireceksen öleyim daha iyi! Şimdi burada olduğuna göre beni karısı olarak alacak mıymış, sor bakalım. Eğer hâlâ beni istiyorsa, senin önünde secde edip, giderim. Benim varlığımı bile unutursun. Onunla dünyanın öbür ucuna bile giderim. Gerekirse sokaklarda dilenirim!’ demiş. Bu, annesini çok öfkelen-dirmiş. Ağlayarak sövüp saymış. ‘Sen benim kızsın, onunla evlenemezsin dersem, evlenemezsin, o kadar!’ demiş. Ama Siqi inatçı bir yaratıktır. Annesi böyle der demez duvara doğru koşup başını vurmuş. Kafatası yarılmış, kan fışkırmış ve o anda ölmüş! Annesi feryat etmiş ama olan olmuş. Sonra kadın delikanlıya bağırmaya başlamış, bunu hayatıyla ödeyeceğini söylemiş. Şimdi bu hikâyenin en tuhaf

tarafı geliyor. ‘Merak etme. Ben artık zengin bir adamım. Kızını asla unutmadım ve ona hep sadık kaldım. Bunu kanıtlamak için...’ Cebinden, içinde altın ve değerli taşlar olan bir kutu çıkarmış. Bunu gören Siqi’nin annesinin tavrı değişmiş. ‘Neden daha önce söylemedin?’ demiş. ‘Ben kadınları bilirim.’ demiş delikanlı. ‘Zenginliği duyunca hemen değişirler. En azından şimdi onun milyonda bir bulunan bir kız olduğunu biliyorum. Bunlar senin.’ diyerek kutuyu kadına vermiş. ‘Ben gidip bir tabut alayım. Usulünce gömülmesini sağlayayım.’ demiş. Anne kutuyu alıp bütün ayarlamaları yeğenine bırakmış. Siqi’yi unutmış bile. Yeğeni dönünce, bir de ne görsün? Hamallar bir değil, iki tabut taşıyorlar. Yeğenine nedenini sormuş, delikanlı gülerken bir tanesinin yeterli olmayacağını söylemiş. Hiç ağlamıyormuş, Siqi’nin annesi üzüntüden aklını kaybettiğini düşünmüş. Delikanlı bir süre sessizce cesedi hazırlamakla uğraşmış, sonra birden kimse ne olduğunu bile anlamadan, bir bıçak çıkarıp boğazını kesmiş, sonu böyle olmuş. Kadın ne kadar korkunç bir şeye neden olduğunu biraz geç anlamış ve gözyaşı dökmeye başlamış. Bütün komşular olanları görüp sulh hâkimine rapor vermek istemişler. Şimdi kadın sizin ona yardım etmek üzere nüfuzunuzu kullanmanız için yalvarıyor. Gelip size minnetle secde edecekmiş.”

“Ne hikâye!” diye bağırdı Xifeng duyduklarına hayret ederek. “Kader iki aptallık örneğini bir araya getirmiş! Bahçe’de araştırma yapılırken, yakalandığında yüzündeki sakin, umursamaz ifadeyi şimdi anlıyorum. Ne kadar kararlı bir

insanmış. Bu tür şeylere karışmaya hiç zamanım yok gerçekten ama senin hikâyen yüreğime dokundu! Annesine söyle, Bay Lian’le konuşup meseleyi halletmesi için Lai Wang’ı göndermesini isteyeceğim.”

Ancak ondan sonra Xifeng, Büyükanne Jia’nın partisine gidebildi.

Bir gün, Jia Zheng edebiyatçı arkadaşlarından biri olan Zhan Guang’la go oynuyordu. Eşit giden bir oyundu ve tahtanın bir köşesinde rekabet sürüyordu. Onlar oynarlarken, kapıda görevli bir delikanlı gelip, Bay Feng’ın geldiğini, Sör Zheng’ı görmek için dışarıda beklediğini bildirdi.

“Alın içeri.” dedi Jia Zheng.

Delikanlı dediğini yapmak için çıktı ve kısa süre sonra Feng Ziyang iç kapıdan girdi. Jia Zheng karşılamak için dışarı çıktı ve onu çalışma odasına aldı. Oturan Feng, go oynadıklarını fark etti.

“Lütfen devam edin.” dedi. “Ben sizi seyredirim.”

“Benim oyunum böyle seçkin bir misafirin seyretmesine layık bir oyun değil.” dedi Zhan Guang, yalaka bir gülüşle.

“Çok mütevazısınız.” dedi Feng. “Devam edin lütfen.”

“Buraya gelmenizi neye borçluyuz?” diye sordu Jia Zheng.

“Önemli bir şey değil.” dedi Feng. “Devam edin siz. Seyrederken bir şeyler öğrenirim.”

Jia Zheng oyun arkadaşına döndü.

“Feng eski bir dostum olduğundan ve acil bir iş için gelmediğinden oyunumuzu bitirebiliriz. O da oturup seyreder.” dedi.

“Parasına mı oynuyorsunuz?” diye sordu Feng.

“Evet.” dedi Zhan.

“O hâlde ben karışmayayım.”

“Bu konuda katı değiliz.” dedi Jia Zheng. “On tael kaybetti ama daha paranın yüzünü görmedim. Bize bir gün yemek ısmarlayacak galiba.”

“Harika bir fikir!” dedi Zhan gülerek.

“Eşit durumda mısınız, beyefendi?” diye sordu Feng.

Jia Zheng güldü.

“Öyleydik. Ama artık kaybediyor, oyunun başında iki parça ile avans verdim, yine de kaybediyor. Onun problemi, hamlelerini geri alabileceğini sanması, kuralları hatırlatınca da bozuluyor.”

Zhan güldü.

“Abartıyorsunuz, Sör Zheng...” dedi.

“Haydi bakalım, göreceğiz.”

Sohbet ederek oynamayı sürdürdüler. Bitince, Zhan yedi parçayla kaybetmişti.

“Amcamın taşlarını kuşatmaya çalışırken kaybettiniz. O da savunmasız olmadığından avantajlıydı.” dedi Feng.

“Seninle ilgilenemediğim için kusura bakma. Şimdi konuşabiliriz. Nasılsın?” dedi Jia Zheng.

“Görüşmeyeli uzun zaman oldu.” dedi Feng. “Öncelikle

saygılarımı sunmak için geldim. Bir başka neden de Guangxi vali yardımcısı Majesteleriyle görüşmek için başkente gelmiş, yanında güneyden dört hediye getirmiş. Saray’a layık şeyler. Bir tanesi, yirmi dört panelli, katlanan, abanoz bir paravan. Manzara, insan şekli, bina, kuş ve çiçek kakmaları için kullanılan taş yeşim değil ama çok kaliteli bir mermer. Her panelde elli altmış saray hanımefendisinin olduğu bir saray manzarası var. Adı ‘Han Sarayı’nda İlkbahar Sabahı’yymış. Kızların yüz hatları, elleri ve kıyafetleri incelikle oyulmuş. Cilas ve tasarımı mükemmel. Manzara Bahçesi’nin ana salonuna çok yakıştırdı. İkincisi, neredeyse bir metre uzunluğunda kocaman bir duvar saati. Alışılmadık bir şey. Üzerinde küçük bir erkek çocuğu tasviri, bir ibreyle saati gösteriyor, içinde de küçük bir mekanik orkestra var. Çok ağır olduklarından ikisini yanımda getiremedim ama diğerlerini getirdim. Çok beğeneceğinizi düşünüyorum.”

Feng, beyaz ipeğe birkaç kez sarılmış, işlemeli bir kutu çıkardı. Kumaşı açtı, kapağı kaldırdı, altındaki ipekten koruyucu yastığı çıkardı. Kutunun üst bölümünde kapaklı cam bir kap vardı. Kırmızı ipeğin üzerindeki altın bir dayanakta longan büyüklüğünde, muhteşem bir inci duruyordu.

“Bunun adı Anne İnci.” dedi Feng ve bir tepsi istedi.

Zhan Guang hemen ona siyah cilalı bir çay tepsisi uzattı.

“Bu olur mu?”

“Tabii, güzel.” dedi Feng. Ceketinin iç cebinden beyaz ipekten bir bohça çıkardı. Bunda da normal büyüklükte inciler vardı, hepsini tepsie döktü, sonra Anne İnci’yi ortalarına yerleştirdi,

tepsiyi masaya koydu. Küçük inciler su damlaları gibi ortadaki büyük inciye doğru yuvarlandılar. Feng, Anne İnci'yi kaldırıncı, küçükler ona yapıştı. Tepside bir tane bile kalmadı.

“Şaşırtıcı!” diye bağırdı Zhan Guang.

“İlginç bir olay!” dedi Jia Zheng. “Duymuştum bunu. Anne İnci adı da çok yakışıyor.”

“Diğer kutu nerede?” diye sordu Feng uşağına dönerek. Çocuk hemen iki eliyle taşıdığı gül ağacından kutuyu getirdi. Üç beyefendi kapağı açılan kutunun etrafına toplandı. Çizgili ipekten bir kumaşın üzerinde katlanmış, mavi tül gibi bir perde vardı.

“Bu nedir?” diye sordu Zhan.

“Buna ‘Midye Lifi’⁹ deniyor.”

Feng kutudan çıkardı, her kat yaklaşık on iki santim uzunluğunda, bir santim kalınlığındaydı. Perdeyi kat kat açtı. On iki kat olan kumaş masayı kapladı.

“İki kat daha var.” dedi. “Tamamını açabilmemiz için yüksek tavanlı bir odaya asmamız gerekir. Bu kumaş midye liflerinden örülüyor, ‘Denizkızının Gözyaşları’ diyorlar. Sıcaklarda, büyük kabul salonları için mükemmel bir sinek ağı olur. Gördüğünüz gibi, çok hafif ve şeffaf.”

“Lütfen tamamını açma.” dedi Jia Zheng. “Tekrar katlamak zor olacak.”

⁹ Byssal denen lifler, midye ve diğer kabukluların kayalara ya da başka sert yüzeylere bağlanmak için kullandıkları, proteinden yapılmış, güçlü, ipeksi salgılardır. Bu hayvanlar, ayaklarında bulunan bysus beziyle bu lifleri üretirler. Kumaş yapımında kullanılmıştır. (ç.n.)

Feng ve Zhan Guang kumaşı dikkatle katlayıp kutuya yerleştirdiler.

“Bu dört malzeme için istenen fiyat gerçekten çok makul.” dedi Feng. “Sanırım yirmi bin taele bırakmaya hazır. Anne İnci için on bin tael, Midye Lifi için beş bin, saat ve paravan için de iki bin beşer yüz.”

“Maalesef biz alamayız.” dedi Jia Zheng.

“Ama Saray’daki bağlantılarınız düşünöldüğünde, bunlar çok ideal hediye olurdu.” dedi Feng.

“Kesinlikle öyle.” dedi Jia Zheng. “Saray’a layık olan daha bir sürü şey var tabii ama bizim paramız yok. Yine de Jia Hanımefendi’nin görmesini isterim.”

“Kesinlikle.” dedi Feng.

Jia Zheng birisini gönderip Jia Lian’i çağırıttı. Geline, inciye ve perdeyi Büyükanne Jia’nın dairesine götürmesi söylendi. Ayrıca Xing ve Wang Hanımlarla Xifeng’ı da davet etmesi için birisi gönderildi.

“İki malzeme daha var.” diye açıklama yaptı Jia Lian, hanımlara. “Katlanan bir paravan ve müzikli bir saat. Tamamı yirmi bin taelmiş.”

“Ne!” diye bağırdı Xifeng. “Çok güzel şeyler olduğunu kabul ediyorum ama bizim bunlara verecek paramız yok. Hem biz bu tür hediyeler vermesi beklenen bölge ya da vilayet valisi değiliz! Yo; yaşadığım yıllar boyunca, mali geleceğimizi güvence altına almanın en mantıklı yolunun arazi, konak ya da mezar yerine yatırım yapmak olduğu sonucuna vardım. Bu tür şeyler, aile zor

zamanlar yaşıadığında, çöküşe karşı garanti sağlar. Büyükannem, annem ve babam bana katılırlar mı, bilmem. Tabii ki Sör Zheng ve babam bunları almak isterlerse, karar tamamen onlarındır.”

Büyükanne Jia ve diğerleri onunla aynı fikirdeydiler.

“Kesinlikle çok haklısın, canım.” dedi yaşlı kadın.

“Verin bana o zaman.” dedi Jia Lian. “Sör Zheng Saray için hediye olabilir diye büyükanneye göstermemi istemişti. Kimse kendimiz için alalım demedi zaten. Daha kendisi ağzını bile açmadan eleştirmeye başlayıverdin!”

Jia Lian hediyelikleri alıp çalışma odasına döndü ve Büyükanne Jia’nın almak istemediğini bildirdi.

“Kimse değerli olduklarını inkâr etmiyor.” dedi Feng, Ziyi’ye. “Ama bizim gücümüz yetmez. Ben gözümü dört açarım, eğer bir alıcıya rastlarsam haber veririm.”

Feng malzemeleri tekrar yerlerine yerleştirdi. Hayal kırıklığına uğradığı belli oluyordu. Bir süre daha oturup, biraz keyifsiz bir hâlde sohbet ettikten sonra gitmek üzere kalktı.

“Yemeğe kalmaz mısınız?” diye sordu Jia Zheng.

“Zaten çok fazla zamanınızı aldım...”

“Yok canım. Çok memnun olduk.”

Onlar konuşurlarken, Jia She’nın geldiği bildirildi. Odaya girdi bile. Selamlamalardan sonra, Feng onu birkaç dakika lafa tuttu. Şarap servisi yapıldı, çeşit çeşit atıştırmalıklar masaya yerleştirildi. Dört ya da beş kere şarap servisinden sonra hediyelikler konusu açıldı yine.

“Aslında bu tür şeyleri satmak çok zor.” diye itiraf etti Feng.

“Bunun pazarı sizinki gibi birkaç aileyle sınırlı.”

“Haydi canım, birisini bulacağından eminim.” dedi Jia Zheng.

“Hem zaten biliyorsun, biz bir zamanlar olduğumuz gibi büyük ve ihtişamlı bir aile değiliz. Görünüşü kurtarıyoruz sadece...” dedi Jia She acıklı bir şekilde.

“Ning Konağı’ndan Zhen Bey nasıl?” diye sordu Feng. “Geçen gün gördüm onu, sohbet sırasında oğlunun yeni eşinden söz etti. İlk karısının tırnağı bile olamazmış, öyle diyor. Kimlerdenmiş? Adını bile sormadım.”

“Eski bir aile olan Hulardan. Babası bir zamanlar Bölge Valisi olan Bay Hu.” dedi Jia Zheng.

“Biliyorum.” dedi Feng. “Evinde çok komik şeyler olduğunu duymuştum. Önemli olan kızın iyi olması.”

“Büyük Sekreterlik’teki birinden duyduğuma göre, Yucun yine terfi etmiş.” diyerek konuyu değiştirdi Jia Lian.

“Öyle mi? Bunu duyduğuma sevindim.” dedi Jia Zheng. “Resmî olarak duyuruldu mu?”

“Büyük ihtimalle.” dedi Jia Lian.

“Evet. Ben de bugün Sivil İşler Bakanlığındayken duydum.” dedi Feng. “Sizin bir akrabanız olduğunu biliyorum, yanılıyor muyum, beyefendi?”

“Evet, öyle.” dedi Jia Zheng.

“Yakın mı?”

“Uzun bir hikâye. Aslında Zhejiang’daki Huzhou vilayetinden kendisi. Evden ayrılıp Suzhou’ya gelmiş; orada pek bir varlık gösterememiş. Arkadaş olduğu Zhen Shi’in adındaki beyefendi

ona yardım etmiş. Daha sonra Yucun saray imtihanını yüksek bir dereceyle geçmiş, vilayetlerden birindeki yamen makamına getirilmiş. Zhen ailesinin hizmetçilerinden birini odalık olarak almış. Sanıyorum şimdiki karısı o. Yaşlı Zhen Shiyin ise yaşadığı bir sürü felaketten sonra çok fakir düşmüş ve hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş.”

“O dönemde Yucun görevinden uzaklaştırıldığı zaman bizim ailemizle henüz tanışmamıştı. Eniştem Lin Ruhai o zamanlar Yangzhou Tuz Denetim Kurulu Vekili’ydi ve Yucun’ı kızına öğretmen olarak tutmuştu. İşlerinden atılanlar için yeniden göreve iade şansı verildiğini öğrenen Yucun, bundan yararlanmak için başkente gelmeye karar vermiş. O sıralarda tesadüfen yeğenim de -yani Ruhai’in kızı- bizi ziyarete gelecekti; babası Yucun’dan ona eşlik etmesini istemiş. Bana da bir tavsiye mektubu gönderdi ve mümkün olan yerlerde ondan övgüyle bahsetmemi istedi. Üzerimde iyi bir izlenim bıraktı; ondan sonra sıkça görüşmeye başladık. Yucun’da gördüğüm en sıra dışı şeyi iyi hatırlıyorum: Bizim aile geçmişimizi çok iyi biliyordu. Bilmediği hiçbir şey yoktu: Atalarımız kimler, unvanlarını nasıl kazandılar, Rong ve Ning ailelerinin bütün dalları, kaç kişi olduğumuz, kim olduğumuz, nerelerde yaşadığımız, ne işler yaptığımız. Tam bir bilgi madeniydi! Bu yüzden sevdim onu.” Jia Zheng gülerek sözlerine devam etti. “Çok kısa süre içinde resmî basamakları nasıl tırmanacağını öğrendi. Kısa süre içinde Sivil İşler Bakanlığı Bakan Yardımcılığına, sonra da Savaş Bakanı Müsteşarlığına yükseldi. Bir olay yüzünden rütbesi üç derece

indirilmişti ama görünüşe bakılırsa şimdi yine terfi etmiş.”

“İnsan hayatındaki değişimleri tahmin etmek ne kadar zor.” dedi Feng Ziyang.

“Her şeyin bir kalıbı var.” dedi Jia Zheng. “Mesela incini düşün. Büyük olan talihli bir insana benziyor; küçükler de onun bağımlıları, etkisi altına sığınıyorlar. Eğer büyük olan giderse, küçükler çaresiz kalıyorlar. Eğer bir ailenin reisinin başı beladaysa, karısı ve çocukları ondan alınıyor, akrabalarından mahrum kalıyor, hatta arkadaşlarını bile göremiyor. Refah göz açıp kapayana kadar parçalanıp gidiyor, tıpkı bahar bulutlarının geçişi, güz yapraklarının düşüşü gibi. Akrabamız Yucun nispeten zorluk yaşamadı. Ama daha yakınlarımıza bakalım. Zhen ailesi pek çok açıdan bizim gibi. Onlar da Saray’a olan hizmetlerinden dolayı yüceltildiler. Yaşam tarzları her zaman bizimkine çok yakındı. Onları sık sık görürdük. Hatırlıyorum da birkaç yıl önce, başkenttelerken, saygılarını iletmek için hizmetkârlarını bize göndermişlerdi. Hepsi iyi görünüyordlardı. Ama üzerinden çok geçmeden mülklerine el kondu, kim bilir şimdi ne hâldeler. Epeydir onlardan haber almıyoruz. Kalbim onlarla.”

“İnci meselesi nedir?” diye sordu Jia She. Jia Zheng ve Feng Ziyang, Anne İnci’yi anlattılar ona.

“Bizim korkmamıza gerek yok.” dedi Jia She, önceki konuya devam ederek. “Bize bir şey olmaz.”

“Elbette öyle.” dedi Feng. “Saray’da haklarınızı koruyan Majesteleri, kıskanılacak bağlantılarınız, bir sürü ilişkiniz ve büyük hanımefendiden genç kuşaklara kadar kusursuz bir aileniz

olduğu sürece...”

“Olabilir.” dedi Jia Zheng sert bir şekilde. “Ama bizim saygıdeğerliğimiz, yetenek ve başarı eksikliğimizle fazlasıyla dengeleniyor. Ödünç alınmış zamanları yaşıyoruz, bir gün hepsi tükenecek.”

“Bu tatsız konuya bir son verelim.” dedi Jia She. “Biraz daha içelim.”

Öyle yaptılar ve birkaç turdan sonra yemek servis edildi. Yemeğin ardından çay geldi ve Feng’in uşağı içeri girip kulağına bir şeyler fısıldadı. Feng izin istedi.

“Ne dedin sen öyle?” diye sordu Jia She uşağa.

“Kar yağıyor, efendim. İlk saat de vurdu.”

Jia Zheng bir hizmetkârı dışarı gönderdi, geri gelen adam yerdeki karın iki santimden fazla olduğunu bildirdi.

“Umarım malzemeleriniz iyice paketlenmiştir.” dedi Jia Zheng.

“Tabii.” dedi Feng. “Unutmayın, fikrinizi değiştirirseniz, fiyatları tekrar konuşabiliriz.”

“Aklımda tutarım.” dedi Jia Zheng.

“O zaman sizden haber bekliyorum. Hava soğudu. Lütfen siz hiç çıkmayın. Hoşça kalın.”

Jia She ve Jia Zheng, Jia Lian’e Feng Ziyi’ni kapıya kadar geçirmesini söylediler.

Devamı için gelecek bölümü oku.

93. BÖLÜM

Zhen ailesinin bir hizmetkârı Jia ailesine sığınmak ister.

Demir Eşik Tapınağı'nda bir skandal açığa çıkar.

Feng Ziyang gidince Jia Zheng kapıdaki adamlardan birini çağırttı.

“Bugün Linan Dükü bir ziyafet için davetiye göndermiş. Ne olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu.

“Araştırdım, efendim.” dedi hizmetkâr. “Çok özel bir kutlama değil; genç bir aktör topluluğunun Nanan Prensi'nin konağına gelişi için verilen bir ziyafetmiş. Birinci sınıf bir toplulukmuş. Dük o kadar beğenmiş ki iki günlük oyun sergileterek dostlarını eğlendirmek istemiş. Arkadaşları arasındaki gayriresmî bir parti olacaktı, hediye göndermeyi gerektirecek bir şey değil.”

Hizmetkâr konuşurken, Jia She geldi.

“Gidecek misin?” diye sordu kardeşine.

“Gitmem lazım.” dedi Jia Zheng. “Dük her zaman çok candan olmuştur.”

Kapıdan başka bir görevli daha geldi.

“Bakanlıktan bir memur geldi, efendim.” dedi Jia Zheng'a. “Yarın büroya gitmenizi rica ediyor. Başbakanın sizinle önemli bir işi varmış, her zamankinden biraz daha erken orada olmanızı istemiş.”

Jia Zheng kısa bir cevapla onayladı. Sonra Rong gayrimenkullerinin kiralarını toplamakla görevli iki hizmetkâr geldi. Saygılarını sunduktan sonra secde ettiler ve bir kenarda esas duruşta beklediler.

“Siz Hao Köyü’nden misiniz?” diye sordu Jia Zheng.

“Evet, efendim.”

Jia Zheng onların işiyle ilgili başka bir şey sormayıp, Jia She ile konuşmaya devam etti. Bir süre sonra kendi dairelerine döndüler. Hizmetkârlar fenerlerle Jia She’ya eşlik ettiler.

Onlar gidince, Jia Lian kira toplayan adamlara döndü.

“Siz neden geldiniz?”

“Onuncu ayın kiralarını elimizden geldiğince hızla topladık.” dedi biri. “Yarın buraya ulaşmış olur ama şehrin dışında problem yaşadık. Devriyeler arabalarımıza el koydular, içindekileri yere döktüler. Ağzımızı açtırmadılar. Sevk edilenin ticari mallar değil, Rong Konağı’nın kira ürünleri olduğunu açıklamaya çalıştım ama hiç aldırmadılar. Ben arabacıya devam etmesini söyleyince, polislerden biri onu dövüp iki arabaya el koydu. Ben size rapor vermek için önden geldim, efendim. Şimdi birisini kent yamenine gönderip mallarımızı geri aldırmanız gerekiyor. Eğer bu eşkıya devriyelerine hadlerini bildirebilerseniz, herkes için büyük bir iyilik yapmış olursunuz. Hiç bilmiyorsanız, efendim, tüccarlar onlardan neler çekiyorlar. Mallarını yere döküyorlar, alıp gidiyorlar; zavallı arabacı karşı çıkmaya yeltenirse beynini patlatıyorlar.”

“Bu ne kadar akıl almaz bir şey!” diye bağırdı Jia Lian.

Hemen bir not yazdı ve adamlarından birine verdi. “Al bunu, arabalara el koymakla görevli yamene götür. Hemen mallarımızı ve arabalarımızı geri almamız lazım. En ufak bir şeyimizin kaybolmasına bile tahammül edemeyiz.”

Sonra Zhou Rui’i çağırttı ama adamın dışarıda olduğunu öğrenince, Lai Wang’ı istedi. O da öğle yemeğinden sonra çıkmış ve henüz dönmemişti.

“Tembel herifler! Lazım olduklarında bulunmazlar! Yıl boyu bizim cebimizden yiyip içip, boş boş geziyorlar.”

Adamlarına onları hemen bulmalarını söyleyen Jia Lian dairesine dönüp yattı.

Ertesi sabah Linan Dükü’nden bir hatırlatma mesajı geldi.

“Ben bakanlıkta olacağım.” dedi Jia Zheng ağabeyine. “Jia Lian de el konan mallarla ilgilenmek için burada kalacak. Sen en iyisi Baoyu’yü yanına alıp git.”

Jia She başını salladı.

“Tamam.”

Jia Zheng, Baoyu’yü çağırttı ve Linan Dükü’nün tiyatro gösterisine amcasıyla beraber gideceğini söyledi. Çok heyecanlanan Baoyu üstünü değiştirdi, yanında götürmek üzere üç hizmetkârını seçti: Mingyan, Saohong, Chuyao. Jia She’ya saygılarını sunmak için dışarı çıktı. Arabalarına binip dükün konağına gittiler. Konaktaki kapı görevlisi geldiklerini bildirmek

için içeri gitti ve kısa bir süre sonra geri gelip onlara eşlik etti. Jia She, Baoyu'yü avluya doğru yönlendirdi. Neşeli bir kalabalık doldurmuştu avluyu. Düke saygılarını sundular ve öteki misafirlerle selamlaştılar; sonra oturup keyifli bir sohbete dâhil oldular. Çok geçmeden tiyatro topluluğunun idarecisi, fil dişi bir tablette oyun programını getirdi. Bir dizini yere koyup selamladı.

“Sevdiğiniz oyunları seçer misiniz, beyler?” dedi.

Herkes kıdem sırasına göre seçimini yaparken, sıra Jia She'ya geldi. O da seçtikten sonra, Baoyu'yü gören idareci, yanına gidip nazikçe selamladı.

“Efendi Bao, listemizden iki oyun seçme nezaketinde bulunur mu?” dedi.

Baoyu adamın yüzünü inceledi. Pudra beyazı yanakları, ruj kadar kırmızı dudaklarıyla sudan yeni çıkmış lotus kadar parlak, esintide salınan yeşim ağacı kadar zarıftı. Eski dostu Jiang Yuhan'dı! Kendi tiyatro topluluğuyla kente geldiğini duymuştu. Hatta neden kendisini görmeye gelmediğini merak etmişti. Böyle resmî bir topluluk içinde karşılaşınca, hemen ayağa fırlayamadı. Sadece, “Ne zaman geldin?” diye sormakla yetindi.

Jiang hızla sağına soluna bakıp gizlice gülümseyerek fısıldadı.

“Burada olduğumu biliyorsunuzdur.”

Baoyu sohbeti sürdürmeye çekindi ve aklı karışmış bir şekilde listeden oyun seçimini yaptı. Jiang sahneye dönünce, misafirler onun hakkında konuşmaya başladılar.

“Kim o?” diye sordu birisi.

“Genç kız rollerini oynardı.” dedi bir başkası. “Artık

bunun için fazla büyüdüğünden idareci olmuş. Prensın tiyatro topluluğunu yönetiyor. Ondan önce genç erkek rollerini de oynuyordu. Çok para kazanmış, birkaç dükkânı var. Ama sahneden uzak duramıyor, tiyatro topluluğu yönetmeye başlamış.”

“Şimdiye kadar evlenmiş olmalı.” dedi bir başkası.

“Yok.” dedi biri. “Bu konuda sert görüşleri var. Evliliğin bir kere yapılacak bir şey olduğunu, bir ömür boyu süreceğini, ciddiye alınması gerektiğini düşünüyor. Eşinin zengin ya da fakir, soylu ya da aşağı tabakadan olması önemli değilmiş; kendi yeteneklerine uygun olması yetermiş. Bu yüzden hâlâ bekâr.”

“Acaba bu harika delikanlıyla evlenecek şanslı kız kim olacak?” diye merak etti Baoyu.

O sırada gösteri başladı. Shensi’den batıya kadar kunqu, daha gürültülü gaoqiang, yiqiang ve bangzi gibi çok çeşitli oyunlar sergilendi.¹⁰ Muhteşem bir gösteriydi. Öğlen masalar hazırlandı; şarap ve yiyecek servisi yapıldı. Öğleden sonraki programda yer alan bir iki oyunun ardından Jia She gitmek üzere hareketlendi. Ama Dük yanına gelip, kalması için ısrar etti.

“Daha çok erken.” dedi. “Hem Jiang Yuhan’ın, en önemli eserleri olan *Çiçek Kraliçesi*’nden bir sahne sergileyeceğini duydum.”

¹⁰ Shengqiang, geleneksel Çin operasında, arylar sırasında çalınan müziğin yüzlerce bölgesel tarzının sınıflandırılmasını sağlayan bir kavramdır. Müziğin sınıflandırılması, tarzın evrimsel sürecini anlamaya da yardımcı olur. Günümüzdeki başlıca dört shengqiang, bangzi qiang, pihuang qiang, kun qiang ve gao qiang (yiyang qiang)’dır. (ç.n.)

Baoyu bunu duyunca, amcası biraz daha kalsın diye için için dua etti. Jia She tekrar oturdu.

Kısa süre sonra *Çiçek Kraliçesi*'ne sıra geldi. Jiang Yuhan, yağ satıcısı Efendi Qin rolünü oynuyordu. Sarhoş bir çiçekçi kızla oturduğu sahnede, sevgi dolu bir yakınlıkla, beraber içerek düet yapıyorlardı. Baoyu kızla pek ilgilenmiyor, erkek kahramandan gözlerini alamıyordu. Jiang Yuhan'ın ses tınısı, net telaffuzu ve ritim duygusuyla şarkısını söyleyişinden büyülenmişti. Bu performansın sonunda, Jiang Yuhan'ın hiç şüphesiz çok duygulu ve sıradan olanlarla karşılaştırılamayacak kadar eşsiz bir aktör olduğunu anladı. *Müzik Kitabı*'nda yazarlar geldi aklına: "İçeride kıpırdanan duygular seste vücut bulur. Bu ses sanatla biçimlenince müzik çıkar ortaya."

"Gerçek müzik âşıklarının sesi tanımayı ve müziğin özüne inmeyi çok önemsemelerine şaşmamak lazım!" diye düşündü. "Ben de esasını kavramalıyım. Şiir duyguları ifade eder ama müzik insanın özüne değer. Bundan sonra bu konuda ciddiyetle çalışmam gerek."

Bu sefer ev sahibine engelleme fırsatı vermeden gitmek üzere kalkan Jia She, onu hülyalarından uyandırdı. Baoyu'nün, amcasının peşine düşmekten başka seçeneği yoktu.

Eve vardıklarında Jia She doğru kendi dairesine giderken, Baoyu de bakanlıktan yeni dönen babasına rapor vermeye gitti. Jia Zheng, Jia Lian'le el konan malları hakkında konuşuyordu.

"Bugün bir adamımızla not gönderdim." diyordu Jia Lian. "Ama kent mandarini yerinde değilmiş. Memuru, beyefendinin

bu konudan haberi olmadığını ve böyle bir emir vermediğini söylemiş. Bunun, polis kuvvetlerindeki bazı serserilerin korkunç bir yolsuzluğu ve dolandırıcılığı olduğunu belirtmiş. Bunlar Jiaların malları olduğundan, hemen konuyla ilgilenip suçluları bulacağına söz vermiş; arabaları ve malları yarına kadar iade edeceğini garanti etmiş. Tek bir şeyimiz kaybolmuşsa, efendisine bildirmemizi, gerekli tedbirin mutlaka alınacağını söylemiş. Ama şimdi efendisi yerinde olmadığından, bizden sabırlı olup bu olayla kendisini sıkıntıya sokmamamızı istemiş.”

“Özel bir emir almadan bunu yapmaya kim cüret edebilir?” dedi Jia Zheng.

“Anlamadın galiba, amca.” dedi Jia Lian. “Bu tür şeyler her zaman oluyor. Herhâlde yarın mallarımızı geri alırsınız.” Bu konu bitince Jia Lian odadan çıktı. Baoyu, babasına dükün evinde olanları anlattı. Jia Zheng ona birkaç soru sordu, sonra da Büyükanne Jia’ya gönderdi.

Jia Lian, önceki gün kayıplara karışan iki hizmetkârı unutmamıştı. Jia Zheng’in yanından ayrılınca, bütün çalışanların toplanması için talimat verdi. Bu sefer çabuk karşılık aldı. Önce genel bir azarlamayla giriş yaptıktan sonra, başkâhya Lai Da’yı çağırdı.

“Bütün çalışanların listesini getirip yoklama yap. Sonra bir bildiri yaz. Eğer tek bir kişinin izin almadan ortadan kaybolduğunu, çağrıldığı anda gelmediğini ya da başka türden bir ihmal görürsem, suçluyu derhâl kırbaçlatıp kovacağımı herkesin bilmesini istiyorum.”

“Emredersiniz, efendim!” dedi Lai Da birkaç kere. Derhâl gidip bunları dışarıda toplanan hizmetkârlara iletti. Hepsini konuyu dikkate aldı.

Çok geçmeden ana kapıda beklenmedik bir hareketlilik oldu. Keçeden bir şapka, mavi pamuklu bir ceket, deri yamalı ayakkabı giymiş, güçlü kuvvetli bir adam gelip, kapı görevlilerinin önünde eğilerek selam verdi. Görevliler adamı tepeden tırnağa inceleyip, nereden geldiğini sordular.

“Güneydeki Zhen ailesinden.” dedi adam. “Efendimden bir mektup getirdim, lütfen Sör Zheng’a verir misiniz?”

Adamın Zhen ailesinden geldiğini öğrenen kapı görevlileri ayağa kalkıp ona yer verdiler.

“Yorgunsundur. Otur. Mektubunu teslim edeceğiz.”

İçlerinden biri hemen gidip Jia Zheng’a adamın geldiğini bildirdi ve mektubu verdi. Jia Zheng açıp okumaya başladı.

Sevgili Zheng,

Kuşaklar boyunca iki aile yakın bir arkadaşlık ve karşılıklı anlayış içinde yaşadı. Biz sizin şanlı ailenize hep büyük bir saygı besledik. Çirkin kabahatim için bin ölüm cezası bile yetmezdi ama istisnai bir merhamet lütfuyla, daha hafif bir ceza olarak sınırı sürgüne gönderildim. Hiçbir şeyimiz kalmadı, ailemiz dağıldı. Uşağımızın oğlu Bao Yong yıllarca bana çok iyi hizmet etti. Çok büyük bir beceriye sahip olmasa da dürüst ve güvenilir bir gençtir.

Eğer onu alıp evinizde bir iş verebilirseniz, size sonsuz bir minnet duyarım. Mektubumun amacı budur, ilk fırsatta tekrar yazarım.

Dostunuz Zhen Yingjia

Jia Zheng gülümsedi.

“Bizimkiler bize fazlayken şimdi Zhenler kendilerinininkini göndermek istiyor.” diye düşündü yüksek sesle. “Ama Zhenlerin tavsiye ettiği birisini geri çeviremeyiz, bir yer bulmamız lazım.”

Kapı görevlisine döndü.

“Adamı bana gönderin ve kalacağı bir yer ayarlayın. İşe yarayacağı bir pozisyon vardır.” dedi.

Kapı görevlisi gidip Bao Yong’u getirdi. Delikanlı kendisini yere atıp, Jia Zheng’in önünde üç kere secde ettikten sonra ayağa kalktı.

“Efendim selamlarını yolladı.” Tek dizini yere koyup, “Bao Yong da saygılarını sunuyor, efendim.” dedi.

Jia Zheng, Zhen Yingjia’yı sordu ve Bao Yong’u inceledi. Yaklaşık bir buçuk metre boyunda, geniş omuzlu, güçlü yapılı, gür kaşlı, yumru gözlü, uzun sakallı, esmer tenli biriydi. Kolları yanlarında, saygılı bir şekilde duruyordu.

“Doğduğundan beri Zhenlerle misin, yoksa birkaç yıldır mı hizmet ediyorsun?” diye sordu Jia Zheng.

“Doğduğumdan beri, efendim.”

“Neden şimdi ayrılmak istiyorsun?”

“Ben istemedim, efendim. Beyefendi ısrar etti, tıpkı onlara olduğu gibi size de hizmet edebileceğimi söyledi. Bu yüzden geldim.”

“Efendin ve ailesi düştükleri bu güç durumu hiç hak etmediler.”

“Böyle şeyleri söylemek belki bana düşmez ama efendim çok iyi bir insan. Herkese karşı çok dürüst olduğundan bunlar başına geldi.”

“Ama dürüstlük çok büyük bir erdemdir.”

“Çok fazlası her zaman işe yaramıyor. Bazıları bundan rahatsız oluyorlar.”

“Eğer durum buysa, adaletin yerini bulacağından eminim.” dedi Jia Zheng gülerek.

Bao Yong tam bir şey diyecekken, Jia Zheng devam etti.

“Efendinin Baoyu adında bir oğlu olduğunu duydum, doğru mu?”

“Doğru, efendim.”

“Derslerine çalışıyor mu peki?”

“Çok ilginç bir soru, efendim. Bu tuhaf bir hikâye. Efendi Baoyu bazı açılardan babasına benziyor. Çok dürüst biri. Son zamanlara kadar hayatını kız kardeşleri ve kuzenleriyle oynamaya adanmıştı. Beyefendi ve hanımefendiden birkaç kere dayak yedi ama pek faydası olmadı. Bir iki yıl önce, hanımefendi başkente gittiğinde, Efendi Bao çok ciddi şekilde hastalandı. Uzun bir süre hayatından umut kesildi. Babası da neredeyse endişeden ölecekti. Cenaze kıyafetleri bile hazırlanmıştı. Sonra çok şükür iyileşti. Ayağa kalkınca, bir kemer altından geçtiğini, orada bir kadınla karşılaştığını, kadının kendisine dolaplarla dolu bir tapınak gösterdiğini söyledi. Bu dolaplarda bir sürü kayıt

defteri varmış. Sonra kızlarla dolu bir odaya girmiş, meğer onlar hayalet ve iskeletmiş. Çok korkup çığlık atınca uyanmış. Bu olaydan sonra babası onu doktora gösterdi ve yavaş yavaş iyileşti. Bu sefer kız kardeşleri ve kuzenleriyle dilediğince oynamasına göz yumuldu. Ama tamamen değişeceği kimin aklına gelirdi ki. Artık eski oyunlarından zevk almaz oldu. Şimdi işi gücü dersler ve kitaplar. Kimse ilgisini dağıtamıyor. Aile işlerinde babasına yardım etmeyi de öğreniyor.”

Jia Zheng sessizce düşüncelere daldı.

“Şimdi gidebilirsin. Sana uygun bir iş çıktığında, bir görev vereceğiz.” dedi sonra.

“Teşekkür ederim, efendim.” dedi Bao Yong ve odadan çıktı. Hizmetkârlar ona kalacağı yeri gösterdiler. Bu konuyu burada bırakıyoruz.

Birkaç gün sonra Jia Zheng erkenden kalkıp, ana kapıdan çıkarak Bakanlığa giderken, kapı görevlileriyle hizmetkârların toplanıp sohbet ettiklerini fark etti. Sanki kendisine söyleyecekleri bir şey varmış gibi fısıldaşıp mırıldanıyorlar ama doğrudan söyleyemiyorlardı. Birisini yanına çağırdı.

“Neler oluyor öyle? Köşelerde fısıldaşmalar da ne?” diye sordu.

“Söylemeye cesaret edemedik, efendim...” dedi hizmetkâr.

“Neyi?” dedi Jia Zheng.

“Şey, efendim. Bu sabah kalkıp kapıyı açtığımda, üzerinde kötü şeyler yazan bir kâğıdın kapıya sıkıştırıldığını gördüm.”

“Neymiş? Nasıl şeyler?”

“Sudaki Ay Manastırı’nda olan rezilliklerle ilgili.”

“Göster bakayım!”

“Almaya çalıştım ama o kadar sıkı yapıştırılmış ki çıkaramadım. Yazılanları kopyalayıp kâğıdı oradan kazıdım. Li De bir tane daha buldu. Bana gösterdi, onda da aynı şeyler yazıyordu. Durum bu, efendim.”

Adamdan kâğıdı alan Jia Zheng okumaya başladı.

Jia Qin şanslı bir genç,
Aile tapınağının sorumlusu.
Onca kızın arasında tek erkek,
İçkisi, kumarı, fuhşu!
Serserinin teki orayı yöneterek,
Rong Konağı’nı rezil edecek!

Jia Zheng öfkeden köpürdü. Başı döndü, gözleri yuvalarından fırladı. Kapıdaki görevlilere bu konudan kimseye söz etmemelerini tembihledi ve başka bir not var mı diye etrafın didik didik aranmasını emretti. Hemen Jia Lian’i çağırttı.

“Söylesene, Demir Eşik Tapınağı’nda kalan rahibeler ve Taocu rahibe adaylarının durumlarını bizzat kontrol ettin mi hiç?” diye sordu.

“Bizzat kendim etmedim.” dedi Jia Lian. “Orası genç Qin’in sorumluluğunda.”

“Sence bu işi becerebilecek durumda mı?”

“Böyle sorduğuna göre, yanlış bir şey yaptı herhâlde?” dedi Jia Lian.

“Baksana şuna!”

Jia Lian notu okudu.

“Rezalet bu!” diye bağırdı.

Tam o sırada Jia Rong, üzerinde “Jia Zheng’in dikkatine! Çok özel ve gizli!” yazan bir zarfla geldi.

Jia Zheng zarfı açınca, önceki notta yazanların olduğu imzasız bir mektup buldu.

“Lai Da’ya söyleyin, derhâl üç, dört arabayla Sudaki Ay Manastırı’na gidip bütün rahibe adaylarını buraya getirsin. Bu tamamen sır olarak saklanmalı. Saray’dan çağrıldıklarını söylesin.”

Emri alan Lai Da hemen gitti.

Yirmi dört Budist ve Taocu rahibe adayı tapınağa ilk geldiklerinde, yaşlı rahibelerin nezaretine verilmişlerdi. Onlardan günlük derslerini alıyorlar ve dualarını ezberliyorlardı. Aylar geçtikçe ve İmparator Eşi onları bir kere bile çağırtmayınca, çalışmalarını giderek gevşettiler. Üstelik büyüyorlar ve hayatın daha çok farkına varıyorlardı. Jia Qin genç bir hayalperestti. Fangguan gibi güzel aktrislerin bir manastıra kapanma kararlarını geçici bir heves olarak görüyordu. Kız onun

Sudaki Ay Manastırı'ndaki tek ilgi odağı hâline geldi. Ama onun çok ciddi olduğunu ve kendisinin arzularına boyun eğmeye hiç yanaşmadığını gördü şaşkınlık içinde. Sonra tekrar ilgisi tapınağa yöneldi. Oradaki genç rahibe adaylarından ikisi, Budist Qinxiang ile Taocu Hexian çok çekici ve sıcakkanlı kızlardı. Onunla şarkı söyleyerek ya da müzik çalarak hoş saatler geçiriyorlardı.

Onuncu ayın ortasında, Jia Qin her zamanki gibi aylıkları dağıtmak için geldi. Hemen gitmeye niyeti yoktu, bir fikri vardı.

“Aylıklarınızı getirdim.” dedi kızlara. “Maalesef bugün kapılar kapanmadan çıkmaya yetişemeyeceğim, burada kalmam gerekiyor. Böyle soğuk bir gecede, tesadüfen yanımda olan şarabı ve fıstıkları paylaşıp, küçük bir parti yapmaktan daha iyi ne olabilir?”

Kızlar çok heyecanlandılar ve hemen masaları hazırlamaya başladılar. Sudaki Ay Manastırı'ndaki rahibeleri bile davet ettiler. Sadece Fangguan onlara katılmayı reddetti. Birkaç kadeh şaraptan sonra Jia Qin içki oyunu oynamayı teklif etti.

“Biz onun nasıl oynandığını bilmiyoruz. Neden parmak tahmini oynamıyoruz? Kaybeden şarap içer, çok eğlenceli olur.” dedi Qinxiang.

Yaşlı rahibeler itiraz ettiler.

“Daha öğlen saatleri geçeli çok az zaman oldu. Bu saatte parti yapmak doğru olmaz. Bir iki kadeh içelim, sonra dileyenler gitsinler. Bay Qin’e eşlik etmek isteyenler kalıp içerler. Biz hiç karışmayacağız.” dedi birisi.

Tam o sırada gönüllü rahibelerden biri birden odaya daldı.

“Hemen durun! Rong Konağı’ndan uşak Lai geldi.” dedi.

Kızlar ortalığı toplamaya giriştiler ve Jia Qin’e saklanmasını söylediler. O ana kadar sarhoş olan Jia Qin atıp tutmaya başladı.

“Ne diye saklanayım? Ben aylıkları dağıtmaya geldim.”

O daha lafını bitirmeden, Lai Da kapıda belirdi. Henüz başlayan eğlencenin belirtileri aşikârdı. Lai Da’nın sadık yüreği öfkeyle doldu. Jia Zheng’in sıkı gizlilik talimatı olduğundan, soğukkanlılıkla gülümsedi.

“Tesadüfe bakın, demek siz de buradasınız, Bay Qin.” dedi.

Qin yalpalayarak ayağa kalktı.

“Bay Lai! Sizi buraya getiren sebep nedir?” diye sordu.

“Burada olmanıza sevindim, beyefendi.” dedi Lai Da. “Genç hanımları mümkün olduğunca hızla hazırlayıp kente götürmemiz lazım. Saray’dan çağrıldılar.”

Jia Qin ve kızlar daha fazlasını öğrenmek istediler ama Lai Da fazla bir şey söylemedi.

“Gelin haydi. Geç oluyor. Kapılar kapanmadan yetişmek için acele etmemiz lazım.” dedi.

Hepsi kendilerini bekleyen arabalara doluştular ve Lai Da güçlü bir öküzün üstüne binip konvoyu kente götürdü.

Şimdi Jia Zheng’a dönelim. Normalde bakanlığa giderken çok titizlik gösteren beyefendi, çalışma odasında yalnız başına oturuyor, derin derin nefes alıp imzasız notları düşünüyordu. Jia

Lian evden ayrılmaya cesaret edemeyip yakınlarda bekliyordu. Sonunda kapıdan birinin sesi geldi ve bir haberci içeri girdi.

“Bu akşam görevde olması gereken Zhang Ekselansları hastaymış, sizin onun yerini almanızı istiyorlar, beyefendi.” dedi.

Jia Zheng her an Lai Da’nın içeri girmesini bekliyordu. Bu şekilde çağrılmaktan çok rahatsız oldu. Jia Lian yanına geldi.

“Lai Da öğle yemeğinden sonra gitmişti, amca. Manastır kentten yüz otuz kilometre uzakta. On birden önce burada olamaz. Bu akşam çağrıldığına göre, bence gitmelisin. Lai Da geri döndüğünde, rahibeleri bir yere kilitlemesini ve yarın sen gelip meseleyle ilgilenene kadar hiçbir şey söylememesini tembihlerim. Qin gelirse, bir şey demem. Bakalım yarın sen onunla konuştuğunda ne tepki verecek.”

Bu mantıklı görünüyordu, Jia Zheng istemese de bakanlığın yolunu tuttu.

O gider gitmez, Jia Lian kendi dairesine döndü ve yolda Xifeng’a ne diyeceğini düşündü. Öncelikle Qin’e bu işi verdiği için onu suçlayacaktı ama sonra hasta olduğunu hatırlayınca yumuşadı. Ona çok baskı yapmasa iyi olacaktı. Adımlarını yavaşlattı.

Bu arada hizmetkârlar arasında haberler yayıldı. Kısa süre içinde Pinger’nın kulağına kadar geldi. O da hemen hanımına söylemeye gitti. Xifeng kötü bir gece geçirmişti ve

keyifsizdi. Hâlsizliği, çeşitli kabahatler, özellikle de Sudaki Ay Manastırı'yla uygunsuz bağlantıları konusunda vicdanına yer eden her zamanki endişelerini daha da artırıyordu. İmzasız notu öğrenince, birden doğruldu.

“Ne yazıyor?” diye sordu Pinger'ya.

“Pek bir şey yok.” dedi Pinger düşüncesizce. “Sudaki Ay Manastırı'ndaki rahibelerle ilgili...”

Bu Xifeng'ı perişan etti. Vicdan azabı hikâyenin gerisini tamamladı. Mahvoldu! Dehşetten konuşamaz hâldeydi. İçinden bir ateş yükseldi, başı dönüyordu. Öksürmeye başladı ve yatağa çöktü, gözlerini önüne dikmişti.

Pinger endişeyle bağırmaya başladı.

“Demir Eşik Tapınağı'ndaki rahibeleri kastettim ben. Rahibe adaylarıyla alakalıymış. Senin üzerine alınmana hiç gerek yok.”

Demir Eşik Tapınağı kelimeleri Xifeng'ı kendine getirdi.

“Aptal şey! Bu ne böyle? Tapınak mı, manastır mı?” diye bağırdı.

“Önce manastır sandım.” dedi Pinger. “Sonra öğrendim ki tapınakmış. Bu yüzden dilim sürçtü.”

“Ben de tapınaktır diye düşünmüştüm.” dedi Xifeng. “Benim manastırla bir ilgim yok. Ama Qin'e tapınaktaki rahibelerle ilgilenme işini veren benim. Muhtemelen para aşırıyordur.”

“Hayır, hanımım.” dedi Pinger. “Parayla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Birkaç kere skandal lafının geçtiğini duydum.”

“Bu beni ilgilendirmez. Lian nerede?”

“Sör Zheng'ın çok sinirli olduğunu söylediler, onu yalnız

birakamadı. Ben nahoş olaylar olduğunu öğrenince hizmetçilere bu konuda konuşmamalarını söyledim. Umarım hanımefendi duymamıştır. Efendi, Lai Da'yı kızları geri getirmesi için manastıra gönderdi. Neler olduğunu öğrenmek için birisini yollayacağım. Şimdi sen sakin ol, hanımım. İyi değilsin, böyle şeyler için endişelenmemen lazım.”

Tam o sırada Jia Lian içeri girdi. Xifeng ona detayları sormak istiyordu ama yüzündeki ifadeyi görünce vazgeçti. Çok keyifsiz olduğu belliydi, en iyisi haberi yokmuş gibi davranmaktı.

Lai Wang gelip, “Lai Da geri dönmüş, sizi dışarıda bekliyorlar.” dediğinde, Jia Lian yemeğini bitirmemişti henüz.

“Bay Qin de yanında mı?”

“Evet, efendim.”

“Lai Da'ya söyle, bu akşam beyefendinin bakanlığa gitmesi gerekti. Şimdilik kızları Bahçe'ye yerleştirsin, yarın beyefendi döndüğünde, onları Saray'a gönderme konusuyla ilgileneceğiz. Bay Qin beni kütüphanede beklesin.”

Lai Wang çıktı.

Jia Qin kütüphaneye gitti. Yolda hizmetkârların aralarında fısıldaşarak kendisini gösterdiklerini fark etti. Bir anlam veremedi ama kendisiyle ilgili bir şeyler olduğu belliydi. Sanki Saray'dan bir çağrı falan yokmuş gibi görünüyordu. Olup bitenleri birisine sormayı çok istiyordu ama huzursuz oldu ve gitgide artan bir endişeyle orada bekledi. Jia Lian gelince, onu selamladı ve elleri yanlarında durdu.

“Acaba Majesteleri rahibeleri neden böyle acele istedi?” diye

sordu cesaretle. “Alelacele gelmek zorunda kaldım. Neyse ki bugün maaşları dağıtmak için oradaydım, Lai Da’yla birlikte geldim. Ama zaten her şeyi bildiğinizden eminim.”

“Neyi bildiğimden? Asıl bilmesi gereken sensin!”

Jia Qin hiçbir anlam veremiyordu, sesini kesip dikildi orada.

“Her şeyi berbat ettin!” diye devam etti Jia Lian. “Sör Zheng öfke saçıyor!”

“Ama ben bir şey yapmadım ki!” diye karşı çıktı Jia Qin. “Her ay tam zamanında aylıkları dağıtıyorum. Kızlar ayinleri ezbere biliyorlar...”

Jia Lian, onun hiçbir şeyden haberi olmadığını anladı. Çocukken beraber oyun oynarlardı, derin bir iç geçirdi.

“Kes sesini! Şuna bir bak!” dedi.

Çizmesinin kenarından notlardan birini çıkardı, Jia Qin’e doğru fırlattı. Jia Qin kâğıdı yerden alıp okudu. Yüzü kül gibi oldu.

“Bunu kim yazmış olabilir? Kimseye bir zararım dokunmadı benim. Neden biri benim adıma böyle lekelemek ister ki? Ben sadece ayda bir kere para dağıtmaya gidiyorum, bütün bunlar yalan! Sör Zheng canıma okuyacak, biliyorum yapacak! Utancımдан öleceğim! Annem duysa, beni öldürür!”

Etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol etti ve Jia Lian’in önünde diz çöktü.

“Amca! Lütfen bana yardım et! Lütfen.” dedi.

Başını yere vurmaya başladı, yüzünden yaşlar süzülüyordu. Jia Lian’in aklından türlü türlü düşünceler geçti.

“Ahlaksızlık, Zheng amcanın en nefret ettiği şeydir. Eğer gerçekten de böyle şeyler olduğunu öğrenirse, başımız büyük belada. Ailemizin ismini de lekeler. Notun isimsiz yazarını da çok sevindirecek, sonra benzer notları da gelir. Yo, en iyisi amcamın yokluğundan faydalanıp, Lai Da’yla konuş, olayı örtbas et. Şu ana kadar böyle şeyler olduğuna dair bir kanıt yok.” Bu karara varan Jia Lian sözlerine devam etti. “Hiç beni kandırmaya çalışma. Pis numaralarından haberim olmadığını sanma sakın! Şimdi dinle. Bu işten kurtulmak istiyorsan, Sör Zheng ne kadar baskı yaparsa yapsın, her şeyi inkâr etmelisin, hem de her şeyi. Anladın mı? Şimdi yerden kalk, utanmaz yaratık!”

Jia Lian, Lai Da’yı çağırttı ve fikrini sordu.

“Aslına bakarsanız, efendim, Bay Qin çok yakışksız davranıyordu. Manastıra gittiğimde, hep beraber içki içiyorlardı. Bence notu yazan kişi doğru söylüyor...”

“Duydun mu, Qin?” dedi Jia Lian. “Lai Da sana iftira mı atıyor?”

Jia Qin mosmor oldu ve utancından konuşamadı. Jia Lian, Lai Da’nın elinden tutup yalvardı.

“Acı bu gence, Lai. Onu evde bulduğunu söyle. Beyefendinin yanına götürdüğünde, benimle görüşüğünü söylemene gerek yok. Yarın beyefendiyi rahibelerle konuşmasına gerek olmadığı konusunda ikna et. Bir aracı getirip hepsini sat. Majesteleri tekrar onlara ihtiyaç duyarsa, başkalarını satın alırsınız.”

Lai Da, bir skandalın hiç kimseye faydası olmayacağını düşündü bir süre. Sadece ailenin adı lekelenirdi. Bu yüzden Jia

Lian’ın teklifini kabul etti.

“Sen şimdi Lai ile git, Qin.” dedi Jia Lian. “Ne derse öyle yap.”

Jia Qin, bir kere daha secde edip Lai Da’yla gitti. Tenha bir yere geldiklerinde, Lai Da’ya da secde etti.

“Beni affedin ama çok ileri gittiniz, Efendi Qin.” dedi Lai. “Kimin canını sıktınız, bilmiyorum. Kim yapmış olabilir sizce?”

Jia Qin bir süre düşündü ama bir düşman gelmedi aklına. Sessizce Lai Da’yı takip etti.

Bu işten nasıl kurtulduğunu öğrenmek için gelecek bölümü oku.

94. BÖLÜM

Büyükanne Jia, yaban elması ağaçlarının çiçek açışını kutlamak için parti verir.

Baoyu'nün Manevi İdrak Taşı'nı kaybetmesi sorun yaratır.

Lai Da, beyefendinin sabah dönüşünü beklesin diye Jia Qin'i götürmüştü.

Küçük rahibe adayları tekrar Bahçe'ye geldikleri için çok heyecanlıydılar ve ertesi gün Saray'a gitme hazırlıkları yapacaklarını sandıklarından, bugün en sevdikleri yerleri ziyaret etme hevesindeydiler. Ama tutsak olduklarını gördüklerinde yaşadıkları üzüntüyü bir düşünün! Lai Da, yaşlı kadınlara ve genç hizmetkârlara, kızların yemeklerini odalarında yemeleri ve kapalı tutulmaları talimatını vermişti. Kızlar kendilerine neden böyle davranıldığını bilmiyorlardı, geceyi merak içinde oturarak geçirdiler. Bahçe'deki dairelerin hizmetçileri onların Saray'a götürülmek üzere geldiklerini duymuşlardı, işin aslını bilmiyorlardı.

Gece görevini tamamlayan Jia Zheng, ertesi sabah erkenden bakanlıktan ayrılmak üzere hazırlanmıştı ama acil bir iş daha verildi. İki bölge başkentinin şehir duvarlarının tamir edilme masrafları için tahmini bir hesap çıkaracaktı. Epey gecikeceğini öngörerek Jia Lian'e bir mesaj gönderip, kendisini beklemeden

incelemeyi yürütmesi, Lai Da'yı sorgulayıp, uygun gördüğü şekilde konuyu halletmesi için yetkilendirdi.

Jia Lian, bu talimatları genç Qin adına memnuniyetle karşıladı, amcasının gazabından kurtulacaktı. Biraz daha düşününce, eğer olayı örtbas ederse, Jia Zheng'in şüphelenebileceği geldi aklına. Wang Hanım'a danışmak akıllıca olabilirdi. En azından Jia Zheng sonucundan memnun kalmazsa tek sorumlusu kendisi olmazdı.

Böyle yapmaya karar veren Jia Lian, Wang Hanım'ı görmeye gitti ve olanları anlattı.

“Zheng amca imzasız not yüzünden çok öfkелendi ve Lai Da'ya genç Qin'i ve bütün kızları sorguya çekilmek üzere hemen getirmesini emretti. Bugün amcam bu pis işle ilgilenemeyecek kadar meşgulumuş. Bu yüzden sana danışmamı istedi. Sence ne yapalım yenge?”

“Hiç böyle bir rezillik duymamıştım!” diye bağırdı Wang Hanım dehşet içinde. “Eğer genç Qin gerçekten bunu yaptıysa, ailemizin onunla bir ilgisi kalmaz! İnsanlar hakkında böyle notlar yazıp asmak da çok çirkin! Sence doğruluk payı var mı? Qin'e sordun mu? Ne diyor?”

“Birkaç dakika önce onu sorguya çektim.” dedi Lian. “Tabii ki her şeyi inkâr etti. Ama düşünsene, yenge, yapmış olsa bile kabul eder mi hiç? Şahsen ben hiç sanmıyorum. Kızların her an Saray'a çağrılabilceğini bildiğinden, bir skandal çıkmasından korkar. Gerçeği kolaylıkla öğrenebiliriz. Peki o zaman ne olacak? Sen ne diyorsun?”

“Kızlar neredeler şimdi?” diye sordu Wang Hanım.

“Bahçe’de bir yere kapattık.” dedi Jia Lian.

“Herkes orada olduklarını biliyor mu?”

“Şimdiye kadar öğrenmişlerdir herhâlde. Saray’a gideceklerini sanıyorlar. Herkese böyle söylendi.”

“İyi.” dedi Wang Hanım. “Onlardan derhâl kurtulmalıyız. Zaten ben bizimle kalmalarını hiç istememiştim, Xifeng’la senin fikrindi bu. Sonunda bir sıkıntı çıkacağını söylemedim mi? Lai Da’ya söyle, onlarla tek tek konuşsun ve bir yerlerde akrabaları var mı öğrensin. Ailesi olanların kontratları çıkarılsın, bir tekne kiralanmak üzere hesaptan birkaç tael çekilip, güvenilir bir refakatçiyle birlikte nereden geldilerse, oraya gönderilsinler. Azat edilsinler, böylece bu mesele kapansın. Eğer bir iki tanesi yanlış davrandı diye hepsini dünyevi yaşama geri göndermeye zorlarsak, bu kalpsizlik olur. Eğer yetim kızlara koca bulan resmî bir aracıya teslim edecek olursak, biz para istemesek bile, kesinlikle birisi çıkıp, başlarına ne geleceğini umursamadan onların üzerinden para kazanmaya kalkışır. O zaman kim bilir neler olur! Qin’e gelince, kesin bir tavırla hakkında ne düşündüğümüzü anlat. Adak toplantıları ya da diğer büyük etkinlikler haricinde bir daha buralarda görünmesin! Başı gerçekten belaya girsin istemiyorsa Sör Zheng’in karşısına çıkmasa iyi olur. Muhasebecilere ilgili ödenekleri iptal etmelerini söylemeyi de unutma sakın. Tapınağa birisini gönder. Mezarlıkta ruh parası yakılması gibi özel durumlar dışında sülaleden hiçbir erkeğin içeri alınmayacağı

konusunda Sör Zheng’ın kesin talimatı olduğunu bildir. Eğer başka bir saçmalık daha olursa, başrahibe dâhil bütün rahibeleri göndeririz.”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.